

"Excelsior"

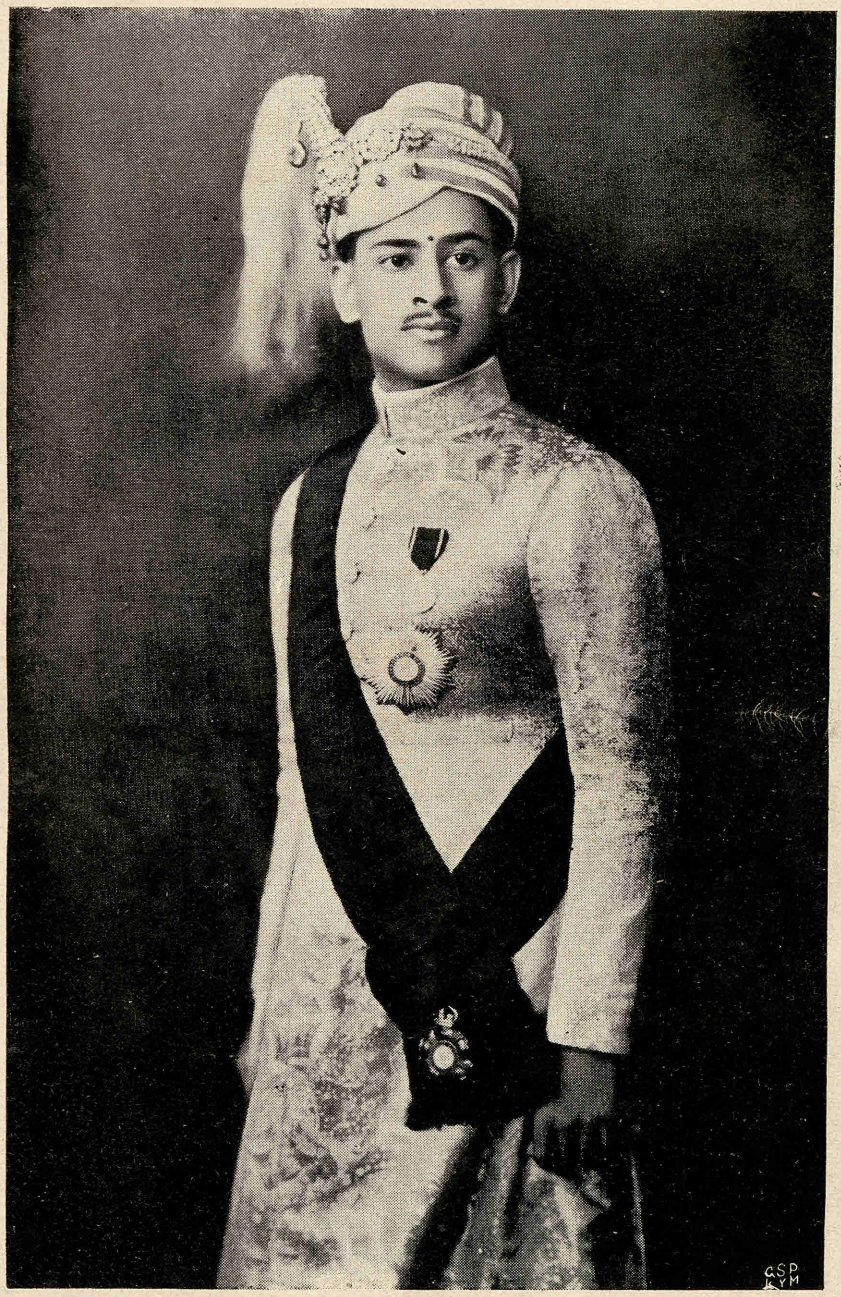
St. Berchmans' College Magazine, Changanacherry.

MARCH 1937.

CONTENTS.

	PAGE
College Day	41
Old Boys' Union	68
Report 1935—'36	71
The Philosophy of Shortness	81
A Short survey of the Economic Condition of Travancore (*Contd.*)	85
The Novice	90
Margin	93
Aphorisms on Education	95
Literature and Patronage	97
Am I not a Typical Student?	99
A Symposium on Love	101
Charivaria	103
Tagore's Short Stories	105
A Week on the Heights	109
India's New Constitution	112
Is Popularity the Criterion of Permanent Worth in Literature?	122
A Hunting Trip	128
On Gullible People	132
English Literary and Debating Society 1936—'37	135
History and Economics Association 1936—'37	137
Prize—Winners	138
Hostels	140
Physical Activities	143
Annual Sports and Tournaments	146
Obituary	148

ദ്യോതകം	നാ
'കാണേണ്ടതിന്നാണകണ്ടതെൻകണ്ണുകം'	നാ
ഒരു ദർശനം	നാ
ബാലഭിക്ഷു	നാ
സംഗീതവും ജന്തുക്കളും	ർ
ഇന്നത്തെ മഹായുദ്ധം	ർ
ശിശുക്രീഡ	ർ
സമുദ്ധരണനാണിയും സങ്കടത്തിന്റെ സഹോദരികളും	ൊ
നക്ഷത്രഗീത	ൊ
നിങ്ങളെക്കാൾ യോഗ്യൻ	ൊ
മൂന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ	ൊ
വേനൽക്കാലം	ൊ
സ്വഭാവസംസ്കരണം	ൊ
ഗ്രാമീണോദ്ധരണം	ൊ
മലയാളസമാജങ്ങൾ	ൊ

H. H. The Maharaja of Travancore.

H. H. The Maharanee Sethu Parvathi Bhai.

Sachivothama Sir C. P. Ramaswami Iyer, K.C.I.E.,

Dewan of Travancore.

"Excelsior"

St. Berchmans' College Magazine,

CHANGANACHERRY.

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY
15697
BANGALORE.

VOL. XI MARCH 1937 NO. 2

COLLEGE DAY

Monday, 22nd February, 1937, will be a day of proud memory in the annals of St. Berchmans' College. The forethought, organizing capacity and resources of the whole College were put to the test on that day. The results were gratifying. From the very beginning of February, and even earlier, Father Hadrian was much in evidence, hastening hither and thither, collecting building material and superintending the labourers; orders flew from mouth to mouth, the peons shouting instructions to the workmen and the workmen shouting instructions to each other. A permanent dais was built and roofed over; the assembly-hall arose like an exhalation; save for an awning of immaculate white bordered with red frill, the hall was bare of trumpery decoration; the grounds were tastefully laid out; a touch of ecclesiastical grandeur was lent to the whole scene by a double row of state-umbrellas extending from the entrance of the assembly-hall right up to the College-gate.

A burst of pop-guns in quick succession signalled the arrival of the President, Sir C. P. Ramaswami Iyer, K. C. I. E., precisely at 8-30 A.M. He was received at the gate by the Principal, V. Rev. Fr. Romeo Thomas, T. O. C. D., M. A., L. T., and escorted by a *corps* of volunteers to the assembly-hall. H. E. the Bishop of Changanacherry received the President at the entrance to the hall and led him up to the dais. The

notabilities seated on the dais, including the Bishops of Kottayam and Vijayapuram and the Chief Justice of Travancore (to mention only a few), greeted the President. As soon as the President took the chair, the 'vast and disciplined audience' was hushed into expectant silence. The spacious assembly-hall was packed to its fullest capacity and accommodated not less than 3000 persons (at a modest computation).

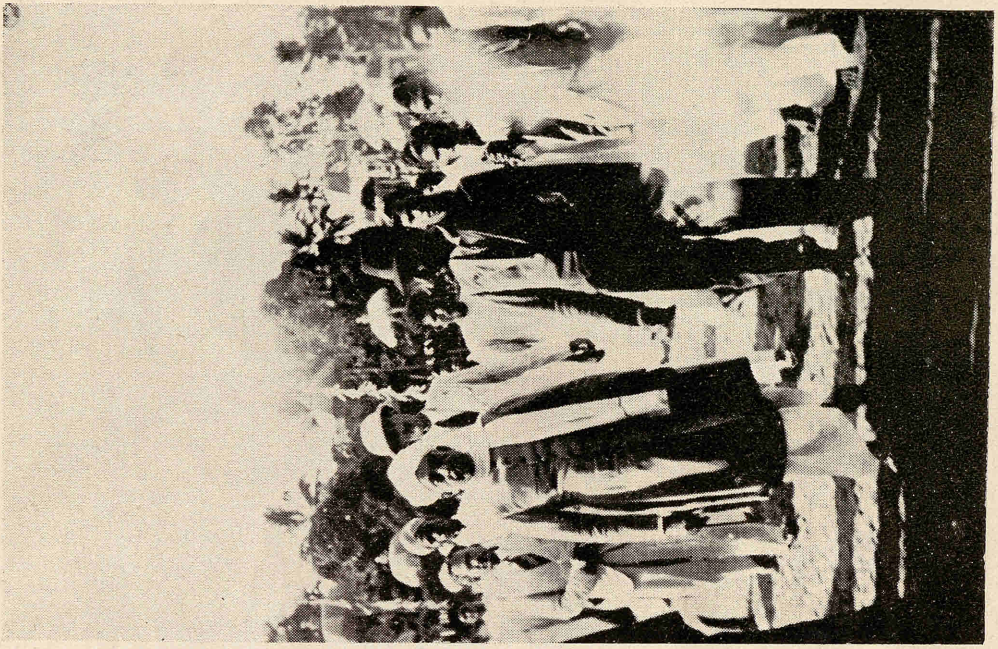
* * * * *

Mr. L. M. Pylee, M. A., B. L. welcomed the gathering in the following terms:—

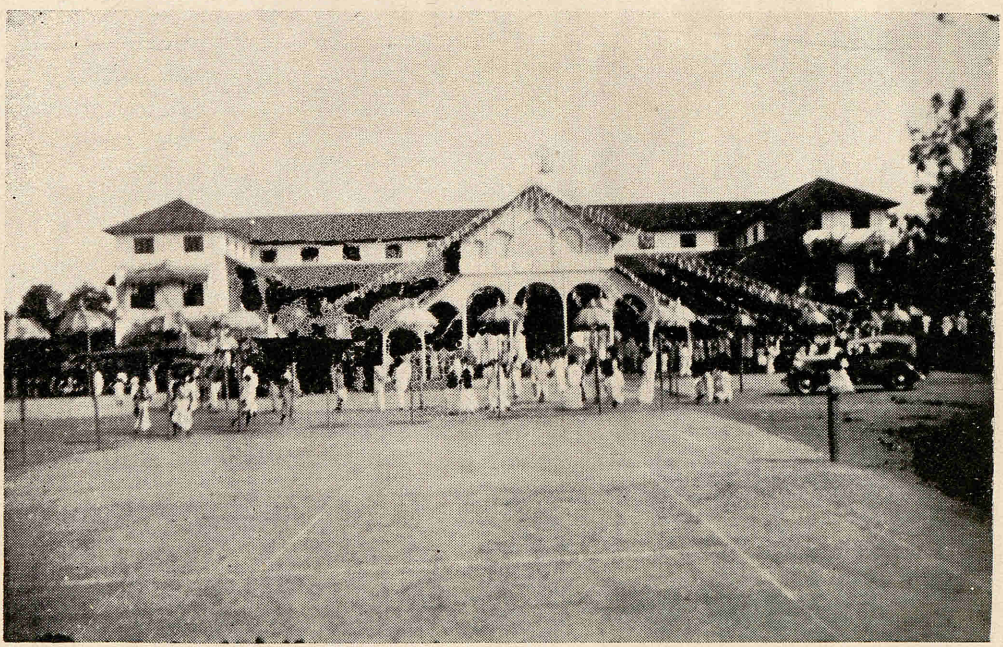
"Mr. President, my Lords Bishops, Ladies and Gentlemen,

On behalf of His Excellency the Bishop of Changanacherry, the management, the staff and students of St. Berchmans' College, I have much pleasure to accord to this distinguished gathering a most hearty welcome.

In the history of this college this day is one of unprecedented importance, for the reason that this College Day is presided over by a most distinguished statesman, whose fame is not only pan-Indian, or even pan-Imperial, but international. In the first instance, we welcome, most devotedly and loyally, Sachivothama Sir C. P. Ramaswami Iyer, as the Dewan of Travancore, the trusted minister and august representative of our beloved Ruler. But, at the same time, the thought is predominant in us, that this highest ministerial officer of our State is a statesman and scholar of highest repute, whose merits and capabilities have often singled him out to fill some of the highest offices of trust, honour, and responsibility in India, to sit at the Councils of the British Empire and of Nations, and effectively influence and mould their decisions. It is not given to many to rise to the very zenith of the legal profession with meteoric rapidity, earning, it is said, Rs. 208 in the first year of practice, and over Rs. 25,000 in the fourth year—a fact that may serve as stimulus to hundreds of young and ambitious hearts that are gathered here; to decline the office of High Court Judge, to play a leading part in legislatures; to be praised by Secretaries of State like Mr. Montagu by the epithet "a very, very, very, able (man)" as recorded in his diary; to be in charge of the most important portfolios of Provincial and Central Government; to be delegated as a nation's representative to the Assembly of the League of Nations, to the Round Table Conference and to the Joint Parliamentary Committee on Indian Constitutional Reforms, and actively and strenuously participate in the moulding of the most complicated constitution the world has ever known. Yet, these, and more than these, have been the spectacular achievements of Sachivothama Sir C. P. Ramaswami Iyer; and the whole Travancore

The President escorted to the Assembly-Hall.

View of the Assembly-Hall with the Old College-building in the background.

feels glad that such is the personage who is standing at the helm of her affairs today. Rightly does Travancore feel proud that at this great juncture of India's history, when the ideal of a united Greater India is being translated into reality by the establishment of the Federation, this important Indian State is being guided by a statesman of such wide and varied experience, who, it is confidently hoped, would, by means of a policy of give and take, and on suitable conditions, safely and advantageously pilot the ship of the State into the anchorage of the Federation and thereby enable Travancore to take its legitimate place in the polity of the Indian Empire and exert its influence in its counsels.

Since the accession of Sir C. P. Ramaswamy Iyer, Travancore has become the cynosure of the world. He has said that Travancore was being "put on the map of the world"—thanks to the exertions, in this respect, of His Highness our beloved Maharaja and Her Highness the Maharanee Sethu Parvathi Bai. This great process has received a tremendous quickening by that epoch-making step, the Temple Entry Proclamation, which the wisdom and religious and humanitarian zeal of His Highness have vouchsafed to his subjects—a step that has revolutionised Hindu society in Travancore and sent a thrill of hope and joy throughout the length and breadth of India. For this great and benevolent step taken by His Highness, Travancore, and for that matter, the whole of India and the whole humanitarian world, have to be thankful, next to the generosity and sagaciousness of His Highness, to the courage, liberal-mindedness and far-sighted wisdom of his Dewan, Sir C. P. Ramaswamy Iyer. Where even Mahatma Gandhi failed—as he distinctly did at Ahmedabad—the Maharajah of Travancore and his great minister have admirably succeeded.

Even though this one great step is sufficient by itself to make an epoch in the history of any great country or people, other beneficent changes are being heralded in the State. The prosperity of the people and their economic advancement are the great concern of the Dewan. His faith in the advantages of greater contact and intercourse with the outside world in this respect is profound. We gladly recall the fact that one of his first acts after he was appointed Dewan was to acquaint the world at large, by means of a radio talk from Bombay, on September 25th, last year, with the natural resources and economic potentialities of Travancore and the great culture and the high degree of enlightenment which the people here have attained. The industrial, agricultural, and commercial advancement which the State requires cannot, indeed, find a better guide and promoter than the great statesman, who is known as the progenitor of the Pykkara Hydro-Electric

scheme and the Mettur Irrigation project, which have been great blessings to vast areas and populations.

Statesmen are not always scholars. But in Sir C. P. Ramaswami Iyer, statesmanship and scholarship, and that of a highly brilliant and versatile type, it is well-known, are combined. In his great endeavours the scholar in him is admirably aiding the statesman. The Travancore University, which is now one of his cherished desires in the direction of promoting the welfare of the people entrusted to his care, is the result of this combination. His chief aim, as he himself has admirably put it, is to make Travancore a "spear—point of culture."

May your great efforts, Sir, meet with success, is the earnest wish of the hundreds that are gathered here. So this institution, wherein we cherish the highest ideals of life, and attempt to contribute to that enlightenment, the extent of which has been Travancore's greatest pride, His Excellency the Bishop, the Management, the Staff and Students offer you a most cordial and sincere welcome."

* * * * *

The Principal, then, read his report on the working of the College (1935—'36), prefacing it with a short history of the institution.

(Vide pp. 71 et seq.)

* * * * *

Rev. Fr. P. Carty, S. J. delivered a thoughtful and impressive discourse on 'Education' (reproduced below) in that dear voice which has for so many years been heard in the lecture-halls of the St. Joseph's and the deliberative assemblies of the Madras University and which has lost none of its old vigour or persuasiveness.

'EDUCATION'

Speech delivered by

(Rev. Fr. P. Carty, S. J., B. Sc., D. D.)

One of the finest traditions in India which has always appealed to me is the exquisite reverence and affection of the disciple for his *Guru*. Now, as a genuine son of India, your Principal, Rev. Fr. Romeo, being evidently imbued with this respectable tradition, wished, I assume, to honour his old professor, and this, to my mind, explains my presence here to-day. At the same time, Sir, it is a special source of joy to me as well as a great honour to have the privilege of addressing the inmates of this college in your honoured presence. This (to me) happy coincidence carries my mind back to more than twenty years ago, when, as a young and already distinguished member of the bar, you were also one of the shining stars of our old University Senate—old to us now, but

Rev: Fr. P. Carty, S.J.

never old-fashioned. Your clear, at times pungent, but always academic, expositions on the floor of that house cannot easily be forgotten by those who heard them. You had, moreover, the secret, others would call it the uncanny way, of dealing with your subjects so adequately that little remained for other speakers that was worth saying. We used to marvel at the way you played with the intricacies of the annual budget; we then forgot the lawyer and thought we listened to some trained financial expert. Such qualities of head and heart were bound to shine forth beyond the limits of the law-courts—however ample the area within these limits may be—and as we saw you later on rise up to the highest and most responsible functions, I felt, Sir, that you were the right man in the right place. I am thankful to the Principal who has given me this opportunity of expressing my deep personal appreciation of the present Dewan of Travancore.

An address to students can hardly avoid dealing with education, and though the subject may seem trite and worn-out, I venture to place before you a few stray thoughts on this subject, not so much to teach you what you know already as well as myself, but in the hope that in so vast a subject there is still room for some practical thinking, and even that the times we live in seem to demand more of such thinking. This remark will perhaps encourage some of you to entertain the hope that an address on education need not prove an unmitigated bore.

The first difficulty which one meets about education is that we don't seem to be agreed as to its exact meaning. If you look up for the word in your dictionary you will be told that education means systematic instruction and the development of character and of mental powers. Now, what little philosophy I happen to possess revolts against this combination, under the same word, of two things wholly dissimilar. Instruction is an external agency; the development of mental powers is an internal activity. It is as if we were using the same word to express the function of the house—builder and that of the gardener. A building rises up by a systematic piling up of materials; it is the work of external agency. The plant, on the other hand, grows up by its own internal vitality. The gardener is not expected to stick up, however systematically and artistically, the leaves and flowers on the branches of the plant; he is only expected to prepare the soil, water the plant, remove parasitic growths and afford whatever help the plant may require to develop to its full size. We have, therefore, to make up our minds as to what we mean by education; is it to be assimilated to house-building or to plant-growing? I dare say that to indicate this alternative is sufficient to decide our choice. Man is not like a house built up by outside agency, he is truly like the plant growing up by its own internal

vitality. There is no life in the building, but there is life in the plant, and much more in man. For this reason Professor Marshall revealed a deep psychological truth when in his classical work on the Principles of Economics he said, "The Mecca or the real home of the economist lies in economic biology rather than in economic dynamics."

Shall we then throw 'systematic instruction' to the scrap-heap as a useless encumbrance? We might as well throw with it the watering, the manuring and the hundred and one processes which form the gardener's co-operation in the growth of his plants. No, systematic instruction is not a useless encumbrance, it is a necessary instrument, but only an instrument, a means to be used intelligently. Too much of anything is bad and I admit that nowadays systematic instruction in the form of school curricula has often been overdone. The gardener should water his plants, he should not flood them. Watering is a means to an end. Similarly systematic instruction is a means, even a necessary means, to education, but it is not education. Education, as the Latin origin of the word—*educere*—implies, means the drawing out of the inner intellectual and moral powers of man. Education is the development which goes on within, instruction the activity which helps from outside. Instruction, especially systematic instruction, is often identified with literacy; but the physical drill—master is an instructor just as well as the teacher, though in a different line, physical in one case and intellectual in the other, because we have a double life to care for. In both cases the pupil is taught to develop his inner possibilities; but the teacher and the drill-master are as incapable of doing the pupil's inner growth as even the most affectionate mother is incapable of doing her sickly child's eating. The mother can prepare a perfect meal, but the eating of it is the child's business, and the most nutritious food prepared by the most loving mother is of no avail if the child cannot do or refuses to do the eating. You can easily draw the application; education like our eating is an inner process, it is primarily a personal affair, and it is well worth while that you, my young friends, who are still in your period of formation, realize your personal responsibility in the matter. Remember that man is truly great not by what he has been taught, not even by what he knows, but by what he is. Let your knowledge pass into your life.

That education is primarily a personal affair is too often lost sight of by the very people from whom we might be entitled to expect more discernment. I may perhaps astonish you if I venture to say that the very progress we have made in every form of scientific knowledge is one of the chief obstacles to a proper form of education. When human knowledge was more limited than it is today, it was possible to

conceive a system of education based on fairly universal knowledge, and great minds were then found equally conversant with philosophy, theology, science, mathematics, history and astronomy. But, as Moliere says in another connection, we have changed all that. Today, it is not only impossible for any one mind to possess all these sciences, but it is even impossible to master any one of them completely; our specialists are experts in only one part, often a tiny part, of their science. Whilst, therefore, it is unthinkable that all subjects be included in a modern course of study, there lurks at the back of the specialist's head the idea that his subject at any rate must somehow be introduced, and a sufficient amount of it to make it worth studying. If plants often wither and die for want of care, the danger in education is that the mind be choked by over-feeding, and we know that over-feeding is often more fatal than under-feeding. I remember some years ago voicing to a Director of Public Instruction the then common complaint that the science programme in the School Final curriculum was unduly heavy. He answered with a laugh, "You had better give me thanks that it is not heavier than it is. I had to cut down a lot of stuff which the experts in each science had compressed in the course as being the minimum indispensable for a proper grasp of their respective subjects." This answer is typical: the expert thinks primarily of his subject, hardly of the students on whom he inflicts it, or the cumulative effect which the demands of several experts must have on the general programme. He forgets that the boy's mind must be trained and not simply stuffed.

The idea that instruction is not the be-all and end-all of education, that it is only a means to an end, to a human end, is happily gaining ground against the excesses to which I have just referred. I was reading recently an account of the Report published by the science masters of Great Britain on the place of general science in secondary schools. After observing that the numerous reasons urged to justify the inclusion of any subject in the school course can be classified under the three headings—utilitarian or vocational, disciplinarian, and cultural, the Report states definitely that the preparation of technical experts cannot be considered as one of the functions of a school, and it emphasizes that the chief purpose of scientific teaching in the schools should be cultural. And the scientific magazine, *Nature*, commenting on this resolution, says very aptly: "The science masters of Great Britain have hitched their waggon to a star; but, as men of science, they have selected the star with deliberate judgment and have satisfied themselves that the couplings are trustworthy."

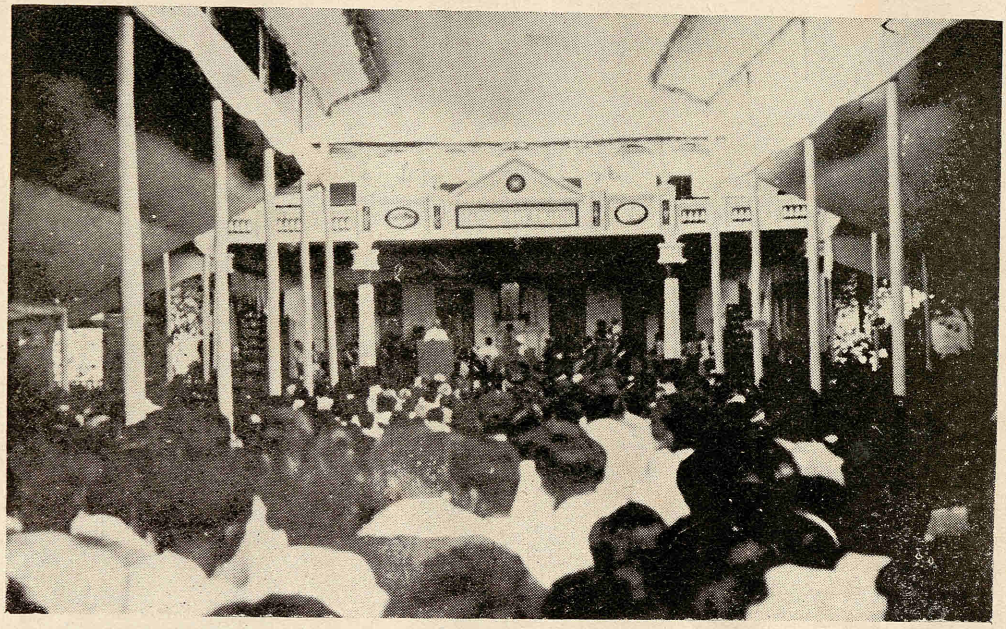
The quotations show that thoughtful men realise more and more that the pursuit of knowledge is not the primary thing in education and

that as an instrument of education it should be cultural, for the simple reason that the purpose of education is not the progress of knowledge but the improvement of man. Post-graduate research is the proper field for the advancement of science, not the school-room, not even the college hall. What educationists have to bear in mind is the cultural development of human beings.

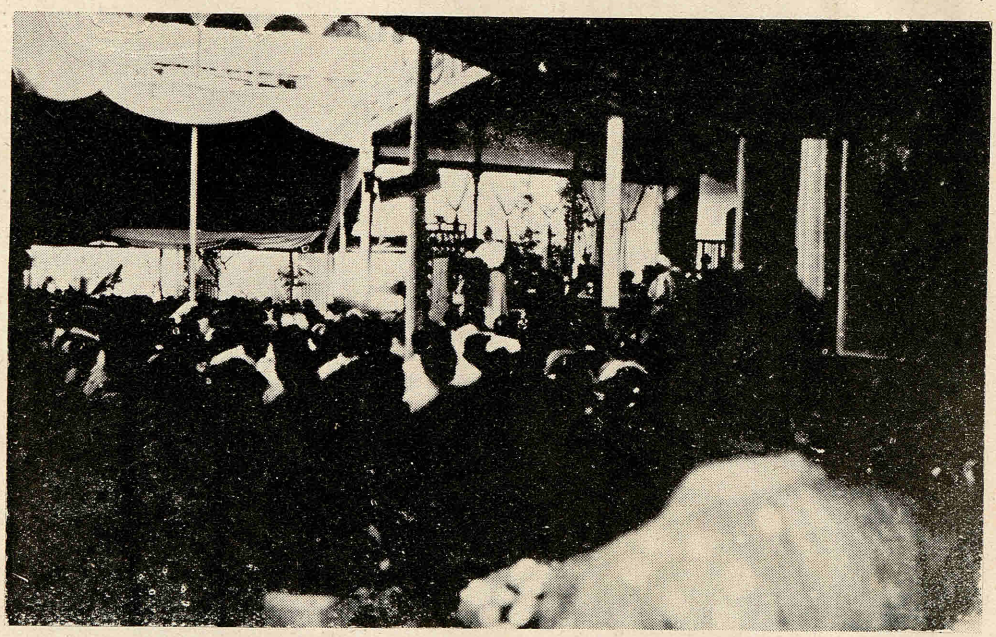
This last observation leads me to say a word on what I consider should be the extent of this cultural training. It is undoubtedly excellent to point out to the students the great place which the scientific exploration of natural phenomena has had in the progress of human culture. Thereby the students will be made to appreciate the advantage of having some knowledge of those subjects and thereby be induced to acquire for themselves that culture on which the scientific spirit thrives, —sense of observation and precision of thought.

But there is a broader and deeper field of culture which is even more necessary and is imperatively required in these days when so many elements of our traditional culture seem to have been thrown into the melting pot. The natural sciences make us realize the contacts of man with the material world, but the social sciences have for their object the far more important study of the relations of man with man; and since these relations affect our very lives and the whole of our social structure, it is easy to realise that they should be the primary object of that "development of character and of mental powers" which, we have seen, form the very essence of education. Men are social beings; they must live in society and they ought to know—those especially who have gone through a regular course of education—what enlightened reason and experience expect of them as members of that society. Unhappily, the field of human knowledge is too vast and our already over-crowded programme does not allow these studies to be prescribed for all students alike. Yet their importance cannot escape the thoughtful student and he should make the best of his opportunities in his college-days by judicious reading, debating societies and friendly talks with those who know and can give him a proper guidance. We live in days when the necessity of this cultural development is becoming more definite and more imperative than ever. To-day men must be up and doing, which means that they must train themselves to understand and to solve our human problems. I say *human* problems advertently, not economic or political party problems. We cannot all be economists or politicians, but we should all be human, and we should therefore train ourselves to unravel the human elements from the economic or political aspects of the problems we have to face.

In the present world crisis as an example, it will not do to say, as some do, that we are faced with an economic problem and expect econo-

Inside the Assembly-Hall — Rev. Fr. Carty making his speech.

Another view of the same.

mists to solve it for us. That there is an economic aspect in the present crisis no one will deny; but a closer survey of facts leads to the conclusion that the evil is deeper; it is less an economic than a human problem. We are witnessing to-day the collapse of capitalism, not in the sense that capitalism is unable to meet the problem of poverty, for the capitalist system of production on a large scale with its unlimited potential powers could easily procure wherewith to satisfy the wants of mankind. What has failed is not the technical efficiency of capitalism, but its human character. Capitalism has come to be a system in which the ownership of the means of production (land, mines, factories) is vested in the hands of relatively few people, the rest being employed by these owners to work for a wage. When, moreover, these employers as a class have it in their power to control the output of commodities so as to suit their own greed, to cut down the wages of labour and to draw excessive profits for themselves, we are face to face, not with an economic problem, or a tussle between man and the niggardliness of nature, but with a *human* problem or a struggle between man and man over their mutural duties and rights.

The remedy was simple enough, however complex it might be in its application. The state should have stepped in, abandoning its criminal policy of non-interference and *laissez-faire*; it should have brought about a fairer distribution of wealth and restored to the masses their due share of private property. Instead of this, Socialism has come forward with its radical measures: abolition of private property and of all personal rights by the creation of the Omnipotent state endowed with all powers of ownership, control and management. As a remedy to the capitalist abuse of individual rights by the few, Socialism demands the abolition of the rights of all, substituting the totalitarian state which is to rule unfettered over the helpless masses. This is the human problem which you have to realise and which you may have to face. The Dictatorship of the Proletariat is a cruel misnomer, its true name is the absolute *Dictatorship over* the proletariat. This gloomy reality which the Soviet Government has been carefully hiding from the outside world, has been denounced again and again, but never more scathingly than, quite recently, by two chief leaders of Socialist thought in Western countries, Sir Walter Citrine, the leader of Trade Unions in Great Britain, and Andre Gide in France.

"The worker (in Soviet Russia)", says Sir Walter, "is nominally master. In practice he does just what he is told to do. (Personal freedom is unknown). From the days of his infancy his very thinking is controlled in a way capitalism never succeeded in doing. It starts with the *creche* (the school) and goes on right through life. Propaganda

is everywhere, on the wireless, the films, pictures, posters and text books. There is no escape from it and no possible challenge to it. There is never any source from which the worker can learn the other side. That is the dreadful thing about it. The capitalist tries his best to govern the worker through the press and elsewhere. But there is a check upon him. There is the platform, the opposition of the Trade Unions, the Labour Press. He cannot misrepresent facts in the gross way the Soviet can do. (In Russia) there is no criticism of leaders or policy. Once they have fallen from grace (through rival factions) like Trotsky, Kameneff or Zinovieff, you go for them for all you are worth. But of those in power never a word." (It is a capital offence for which there is no remission). I have quoted this passage from the pen of a socialist leader, because it shows in its nakedness the real nature of the Totalitarian State built upon socialist principles: an irresponsible Moloch from which, as Sir Citrine says, there is no escape and to which there is no challenge.

I may seem to have wandered rather far from my subject; but I rather think we are here at the very core of the educational problem. It really comes to this: we spend so much time and effort on education because we want to develop our mental and moral powers and thereby attain to the full stature of our human personality in the free exercise of our individual rights and duties. But all this is worse than useless if we have to live under the socialist state, where free, self-determining individuals are tabooed. Free individuals do not exist in Russia: the mass alone counts. Individuals are mere cogs in the wheels of the Soviet machine, mere bricks in the Soviet structure. My previous metaphor from house-building and plant-growing comes in quite handy here. Just as, in our conception of education, the individual is expected to grow and develop by his own inner vitality, so the nation's development must result from, and be the crowning result of, this internal development of the individuals composing it. A nation is a moral entity, not a material structure. "You may", says H. Belloc, "talk about solving "the problem of Distribution," "the problem of Production" or "the problem of Organisation", but if in this talk you forget that man desires to own in order to be free, and desires to be free in order that he may fulfil his end and conform with his nature as a human being, as a family man and as a free citizen, then you make man the mere subject of an experiment in some inhuman theory; you warp and you destroy as do those who twist bones and cut arteries". In other words, the right social order does not consist in wiping out individual characteristics in a nondescript mass under the heel of an omnipotent irresponsible state; it consists in the normal development of the inner possibilities of the

individuals under the intelligent guidance of a social-minded, ministering state; for it cannot be too strongly asserted that the state exists for the individual, not the individual for the state.

I leave these stray thoughts to your personal reflection;for, though Socialism does not exist in India, and, I hope, for the good of the country, never will, yet, it is being loudly advertised as a possible remedy to our ills, and you will have to judge for yourselves. The upholders of socialism either hide or are ignorant of the human problem to which I have referred and which is the most fundamental issue at stake. They praise socialism as the only efficient economic remedy, but they forget to say that after 17 years of rule and two five-year plans the Soviet regime has not yet solved the food problem of Russia which, however, is the primary economic problem to solve. Finally, one thing, I must say, surprises me in the behaviour of the upholders of socialism in India. They are ardent champions of India's independence, a feeling I can easily understand and appreciate, but by going over to Socialism they present the curious spectacle of men who on the one hand toil earnestly to secure political freedom and on the other call for a social system which will destroy their *human* freedom. Remember that this human freedom made up of personal freedom, freedom of thought, freedom of property, freedom of religion, is the heirloom of the human race, and without it political freedom is but an idle dream.

* * * * *

Mr. P. R. Krishna Iyer, M. A. proposed the toast to His Highness the Maharaja and Her Highness the Maharanee:—

"I deem it a rare privilege to be called upon to propose the toast to His Highness the Maharaja and Her Highness the Maharanee of Travancore.

Few words are needed to commend it to your unanimous and loyal acceptance.

An all-discerning Providence has bestowed upon this fair Vanchi nad of ours two inestimable gifts: an enchanting scenery and a benignant Royal House full of solicitude for the welfare of the people.

Nature here has lavished her bounty and has dealt freely of her store. What with her wild and profuse vegetation, her wooded hills, her rivers and lagoons, Travancore is at once the Botanist's and the Artist's Paradise, one of the beauty-spots of India. The charm and repose of her backwaters which have justly earned for her the title of 'the Venice of the East' must be felt and cannot be described. Nor is her

appeal to aesthetics alone. Her shady cocoanut groves, her pepper and ginger, her cardamons and spices—which first attracted the European traders to our shores--above all, those delectable, sweet little things, her bananas—which, with the growth of scientific marketing, threatens to acquire an international reputation—all these entitle her to a place all her own and satisfy the twin canons of beauty and utility. Who has not been fascinated by the magnificent scenery of the Ghat section? Nature here shows herself at her best and instils poetry into the most prosaic mind

The second, and incomparably the greater, gift with which this fair land of ours has been blessed, is her benign Royal House, ever anxious to promote the people's welfare. Travancore Royalty is conceived in the best traditions of Indian kingship, which prescribe that the Sovereign must be the follower and the propagator of Dharma. Kingship was conceived as a trust and the supreme duty of a king was the furtherance of the people's welfare. This Dharma it has all along been the strenuous endeavour of the Travancore Rulers to carry out and it is for this reason that Travancore has been rightly called the Dharma Rajyam. Her Sovereign is Sree Padmanabha Dasa, for Sree Padmanabha is the tutelary deity of the Travancore Royal House.

The interest of the Royalty in the people's welfare has shown itself in the provision of a well-ordered and progressive administration to suit modern requirements. The State is not treated as the Ruler's private domain. One of the earliest reforms was the institution of the privy purse. The Civil List is exceedingly modest and represents only about 3 per cent of the total revenue. Not satisfied with performing the minimum duties of a Government, namely, the preservation of law and order, the State devotes the major portion of its revenue to such nation-building departments as Medicine, Sanitation, Public Health, Agriculture, Irrigation, Industry, Transport and Communications, and above all, to Education. The true excellence of a State, it has been remarked, is to be gauged by the provision it makes for Education, and judged by this standard, Travancore stands over head and shoulders above the other States. Over one-fifth of its total income is spent on Education. The percentage of literacy is very high; elementary education is free; and the provision made for the Secondary and University education is ample. In no other part has Female Education taken such rapid strides as in this South Indian State. If thus Travancore is a model State, it is in no small measure due to the sympathetic watchfulness and the benign guidance of Her Royal House.

Her Rulers have done more. Not only have they reared an efficient and progressive administrative system to further the people's good; they

have also made wise concessions to the time—spirit and have taken steps to actively associate the people with the administration with a view to training them up in the difficult art of Self-Government, so that in the fulness of time they may be able to shoulder the onerous responsibilities of self-rule. This has made the administration thoroughly responsive to public opinion.

Allied to this political liberalism is their religious liberalism. The Royal House of Travancore, following in the foot-steps of Kerala, have always pursued a broad-minded policy of religious toleration. Students of Christian antiquities will recall in this connection how successive Rulers of Travancore, even before the time of Cheraman Perumal, conferred valuable privileges on the Jews and the Syrian Christians which they still rightly cherish as their *Magna Carta*. Modern research has brought to light various copper-plates recording the numerous and valuable rights and immunities—political, social, commercial, and religious—granted to the Syrian Christians, constituting them into an aristocracy in the land. It was in pursuance of this policy that His Highness Sree Chithira Thirunal threw open the State forces to all classes irrespective of caste or creed.

Inheriting this magnificent heritage, His Highness Sree Chithra Thirunal has shed fresh lustre on it During the short period His Highness has been on the *gadi* very important reforms have been introduced. One of His Highness' earliest acts on being invested with full ruling powers was to accord statutory recognition to the Sree Mooiam Popular Assembly, so that Travancore possesses to-day a full-fledged bicameral legislature so necessary for the efficient functioning of modern Democracy. Another salutary reform has been the institution of the Public Service Commission with a view to giving equal opportunities to all for service in the State. His Highness showed his abiding interest in the agricultural population by authorising the creation of a Land Mortgage Bank and by giving it a large sum to start with, so that the Travancore agriculturist steeped in chronic indebtedness, might be provided with long term financial accommodation. Nor have the claims of industry been ignored. To remedy the great defi-

ciency arising from lack of coal, and to provide cheap power to the State, the great Pallivasal Hydro-Electric Scheme has been launched and is nearing completion. This, it is expected, by providing cheap motive power, will lead to the revival of numerous cottage industries in which Central Travancore abounds, besides facilitating the agricultural operations of Kuttanad. His Highness has, with a rare courage, signalised his reign with the epoch-making Temple Entry Proclamation which, by throwing open the Hindu Temples in the State to Harijans, has captured Indian imagination and has elicited universal admiration from all quarters. This historic reform rightly emphasises the equality of all in the sight of God and brings the solace of religion to the lowest in the land. His Highness, young as he is, has shown himself pecularly qualified to correctly interpret the time-spirit and give it institutional shape and form. Alike by his reforms and by his extensive travels, His Highness has distinctly raised the prestige of Travancore in the estimation of the outside world.

In all these, His Highness has had the rare counsel and advice of his talented and cultured mother, Her Highness Sethu Parvathi Bai, the Maharanee of Travancore. Her Highness' beneficent influence has been in evidence everywhere. She has been watching over His Highness with anxious solicitude and among the formative influences which have contributed to mould and shape His Highness' character hers has been the most pronounced. Her deep political sagacity has been equalled only by her unqualified solicitude for the welfare of the people.

His Highness is the national Sovereign of the whole of Travancore. The heart of every true Travancorean, whatever his caste or creed, beats in instinctive and spontaneous loyalty to the young Sovereign who has been so arduously labouring for the common weal. May His Highness reign long and glorious over us, so that, under his gracious and benign guidance, Travancore may grow from strength to strength, and, in the fulness of time, take her proud place in the van-guard of progress in the new Federal India that is to-day being forged on the anvil of Indo-

British statesmanship! And may I, on behalf of the St. Berchmans' College, Changanacherry, request you, Sir, to convey to His Highness our abiding sense of loyalty and dutiful homage to His Highness' person and throne.

* * * * * *

After giving away some of the prizes, Sir C. P. Ramaswami Iyer rose to address the gathering. The dull print (as seen below) fails to convey the force and the subtle modulations of the 'living voice', the commanding presence, the trenchant gestures, and the penetrating glance of those lustrous eyes which travelled all over the hall and made the words gleam like swords:—

"Your Excellencies, Messieurs, Ladies and Gentlemen,

My first sentiment on getting up on this occasion to speak to this large and disciplined audience is one of gratitude, gratitude, firstly, to those ecclesiastical dignitaries representing the Catholic heirarchy for having afforded me the opportunity to witness their great and their beneficent work, gratitude also for the somewhat too generous, but most kindly meant remarks of the gentleman who greeted me and gave expression to the sentiments of the welcome speech, gratitude also for the well-chosen words that fell from the gentleman who proposed the toast of His Highness, who in a most felicitous manner has relieved me of the obligation of saying many things which I would have counted a duty on my part. He has relieved me of a responsibility, practically taking out of my mouth the words that I had intended to say myself. My gratitude therefore to him is very lively. My further gratitude—I have already ex-

pressed it in a note sent to him—is due to Father Carty. It is very kind of you, Father, to have reminded me of those days in the Madras Senate when sometimes we crossed swords with each other (*laughter*), but I am glad to say that oftener the exchange of sentiments was in full concord and harmony. I am particularly grateful, and I am sure this audience will join in that gratitude, for those words of wisdom, of circumspection, of deliberation, of foresight and forethought with which he has treated the great problems of education and the higher problems of politics and sociology in an inimitably simple manner the value of which will be best appreciated only by those who know the difficulty of framing, in simple and clear language, ideas which are in essence complicated both in nature and application. Finally, my obligation is due, and has to be accorded in a full and abundant measure, to the authorities of this College for having given me the opportunity to see it: to see it made and to see it in the making. I have heard of the progress achieved by the College—a very meritorious achievement. Those who have helped in the foundation of Colleges, those who have helped to make Colleges, will alone know the difficulties. In my own humble way I was responsible for initiating the hostel scheme of the Pachayappa's College in Madras. I know the difficulties in initiating the enterprise and carrying on the work. Fortunately the College Hostel there is a *fait accompli.* But this college has been able, by voluntary efforts under ecclesiastical talents, to do the great work that it has done, not only in the matter of bricks and mortar, but in the creation of a *corps d' elite* who will serve the many branches of public endeavour in the State. That work is a great and memorable work, and for that work the thanks of the State are due to the management of the College, the great

Catholic heirarchy. It was my privilege long ago to read about the psychology of that heirarchy, the meaning and significance of its outlook on life and life's philosophy, in the inimitable pages of Cardinal Newman's *Apologia Pro Vita Sua.* I then realised what a disciplined spiritual heirarchy may mean, may connote and may achieve. In these days when unrest is abroad, when men are probing into everything, digging up plants to see whether they grow properly (*laughter*), it is something to have a steady, fruitful, fructifying and benevolent impulse from a disciplined body who live not for themselves but for others and who also practise in their lives the motto of this College: *Caritas Vera Nobilitas*—kindliness is true nobility. That is the motto of this College and to those persons who have built up this College and who are building up its future, the thanks of every one of us and the thanks of the State are due.

Before I proceed further, let me acknowledge on this occasion with profound satisfaction those sentiments of loyalty and devotion to the person of His Highness the Maharaja and his dynasty which have been given expression to in such happy terms by the speaker who proposed the toast of His Highness and Her Highness. It is true that Travancore is singularly fotunate in having at the head of the State persons born in lofty stations who, day in and day out, work for the glory of the State and the happiness of the inhabitants and for the realisation of the possibilities, sooner or later, sooner rather than later, of Travancore occupying its rightful place in the vanguard of Indian polity. (*Applause*). I am glad that that toast has been proposed in the manner in which it was proposed and to see the manner in which it was received.

Now, Your Excellencies and friends, I must talk to you on what may be considered a merely academical aspect of the matter.

You, Sir, referred to the University and debates in the University. I cannot leave that memory without recalling a colleague of ours, the Rev. Father Bertram whose kindliness, whose gentle and humorous outlook on life, enabled us to see the other side and point of view and made us realise that most questions have two sides to them. Now, in the academic life as well as in the life of the outer world that lies before you, there are two ideals, two possibilities. What are they? The first ideal is a simple, easy, prosaic ideal. It has been put in most wonderful words by Fitzgerald in his translation of Omar Khayam:

"The Ball no question makes of Ayes and Noes,
But here or there as strikes the player goes,
And He that toss'd Thee down into the field,
He knows about it all—He knows—He knows".

That is one way of looking at life's problem. What does a tennis ball care whither it goes or rebounds. Allow yourself to be guided by the tides, waves, and winds on the dark sea of life. That is one way of looking at it, one philosophy of it. The other philosophy was pictured by one of our great men:

ഉത്സാഹിനം പുരുഷസിംഹ മുപൈതി ലക്ഷ്മീ:—

Fortune, prosperity, greatness, spiritual as well as material, follow a person who strives. The problem before you, my friends, is stated in those passages which I have just quoted to you. Are you going to be the sport of chance or are you going to make your own destiny? Education, culture, the formation of mind and character and body—because the formation of body is as important as the formation of the will and the mind—all these things will enable you to solve the problem, and to the extent to which they enable you to solve it in the second direction and not in the first, to that extent education will justify itself and to that extent alone education will have its *raison d'etre.* Now, this work is not an easy one. Nothing in life is easy. And a few days

ago, I was reading what a great Frenchman said regarding one of the plastic arts. Father Carty need not be reminded of Theophile Gautier. He sang:

Oui, l'oeuvre sort plus belle
D'une forme au travail
Rebelle
Vers, marbre, onyx, email.

What does that mean? It is true work, difficult work, working against difficult material, that alone succeeds. It is easy to make a statue of wax. Out of candle, statues and pictures are made, but it is not the soft material, it is not the plastic thing that is easily moulded and easily loses shape, that matters. It is the hardness of the material, it is the encountering of difficulty and facing of opposition, that connotes and qualifies victory. What the poet says is, it is the hard material, conquest over the rebellious material, that counts. The work emerges more beautiful the more hard the material is. That is why I say that it is the rebelliousness of the human material in the world that counts—it is that which you have to reform, reorganise and to that that you have to bring about a reorientation of thought.

There is a great deal said about education and about cultural and other forms of education. At the risk of being somewhat trivial let me recount what befell me in the year 1899. It so chanced that I was a University medalist in English and one of my great ambitions was to become an Assistant Professor of English in the Presidency College. *(Laughter).* That was not realised on account of a hard-hearted father who insisted on my joining his profession. To realise my ambition, I discovered that I had to take the M. A. degree. For this purpose, I began to study without my father's knowledge. I made friends with Mark Hunter and asked him what I had to do to get the M. A. degree. He said "My dear fellow, if you want to have a high M. A. degree you must not commit the mistake of writing a thesis

on any purely literary subject. Why don't you choose the history of the definite article 'the'? " (*Laughter*). I took his advice. While I am greatly attached to the definite article, I was not somehow spared for those efforts and perhaps the reason why I am here today is that the definite article did not succeed. I am only mentioning this story for the purpose of emphasising and elucidating what fell from Rev. Fr. Carty. In other words, there is just the danger today of that over-specialisation. What is not often remembered is that a man does best work of a specialized character when he has a proper background—a certain general knowledge flowing from which is a general aptitude, the possibility of turning your faculties to their best use in their several directions, which is born of intellectual elasticity, intellectual spirit of curiosity. Here let me tell you a story. A very great man whose name I shall not mention for obvious reasons came to the Presidency College when I was a student there. Talking to him we found there was something rather repelling In his general mode of address. He came with credentials. What had he done ? What he had done was to discuss certain family peculiarities of the snail; (*laughter*) for, by reason of it, he got a D. Sc. in one of the great Universities and became Fellow of the Royal Society. Having been so engrossed in the domestic problems of the common snail it was difficult for him to emerge from that atmosphere and to deal with human society. (*Laughter*). To the extent to which the student differed from the snail, it was not the snail that suffered but the student. (*Laughter*). My friends, I am only mentioning this for the purpose of indicating that for true culture, for genuine education, what is needed is the spirit of inquiry, the spirit of curiosity and that sweetness and light, as Mathew Arnold calls it, which can only be gained from fairly comprehensive study and not from too specialised courses at the early stages. When I say this let me not be misunderstood. The world today needs specialisation. The problems of today cannot be solved

by amateurs. The time is gone by when the admiral knew a little of everything except the sea. The time is gone by when scholars said they were encyclopedists. The time is gone by when a Pandit studied his Vedas and his work was done. The position is now different. Take electrical enterprise, take municipal enterprise, or if you want to start a drainage scheme for a city, you need a concentrated output of knowledge directed to every detail of the problem to an amazing complexity and magnitude. For that I want specialisation. But I hold the view with a certain amount of experience in educational problems. I was a member of the Senate and a member of the managing body of important institutions in Madras for over 20 years. I know that a specialist is made, not by starting to teach him his subject from the third form onwards, but by giving him a background of literary and humanistic culture to which you will add later on special training. We are somewhat in danger in many parts of the world of forgetting this and to me it was a source of genuine pleasure to see that in Rev. Fr. Carty's address, stress has been laid upon that aspect which I have placed before you.

Now, my friends, here let me say a few words upon what I consider to be the end and aim of education. We have talked this morning of cultural education. We have talked of specialisation. What does all this mean? What does it tend to? Education means nothing, is worth nothing, is futile, almost mischievous, unless it teaches the human animal to live with his fellow—animal. For that purpose three things are necessary; the first and the foremost being organisation and discipline, not the discipline of the dragoons, not the military discipline which under the whip and the axe and under the legislation which is assimilated to physical flogging and physical lash compels the people to act with a crude mentality, but it is a free discipline that is wanted. Realise that in union is strength and that must be the first product of education. The second is that consistently and side by side with that

discipline there must be the spirit of give and take, a spirit of fellow-feeling, a spirit, which I have emphasised, of tolerance. What does it matter if your neighbour goes to the church, another goes to the mosque and another to the temple? The temple, the mosque, the church, stand for the same thing, stand for the emphasising of something beyond and above the ordinary activities of the human Soul. They stand for something sublime, something which makes you hitch your waggon to a star—not a wandering star. Now, my friends, if education does not bring about that tolerance, that fellow-feeling, if it produces bigots, if it produces fanatics, that education is useless. Last of all, you want the feeling of pity. It seems to me that pity, the quality of divine mercy, the quality for which Hinduism, Christianity, Muhammadanism and Buddhism have stood—that quality of pity is in danger of disappearing from the world. My friend Fr. Carty spoke of the *laissez faire* policy. Better the *laissez faire* policy than the rigid trade policy which is now making the world a kind of shambles. What has happened 1937 years after the teachings of Jesus? What is happening after the teachings for years of our own great men? Today in the west consider what is taking place in the most educated and enlightened country? That is a danger; that is a peril which India must guard herself against. India with her traditions and heritage must keep away from it. Education is of no use if it is not possible to meet and surmount that danger.

I have done. It has been a source of very very great pleasure to me to be amongst you and to bear testimony to the wonderful work done by you the Catholic Fathers. May this institution and similar institutions produce the right type of men and women who will enable Travancore with its immense potentialities and possibilities to take its rightful place in the national life.

Let me conclude by telling you what *Vithura* said to *Dhritarashtra* about the rule of life:

The President, with the Bishops of Changanacherry, Kottayam, and Vijayapuram, Rev. Fr. Carty, the Chief Justice, the Principal and Staff of St. Berchmans' College.

ദിവസേനൈവ തത് കുര്യാദ്യേന രാത്രൗ സുഖം വസേത്
അഷ്ടമാസേന തത് കുര്യാദ്യേന വർഷാ: സുഖം വസേത്
പൂർവ്വവയസി തത് കുര്യാദ്യേന വൃദ്ധ: സുഖം വസേത്
യാവജ്ജീവേത തത് കുര്യാദ്യേനാമുത്ര സുഖം വസേത്—

"That you must do by day by which alone you can rest and sleep in peace; that you should do for the eight months of the active year so that you may have peace in the four months of the year; that you must do in youth and nonage by which you can have rest and peace in old days; that you must do so that you may have peace in the world."

(Prolonged Applause)

* * * * * * *

Mr. P. P. Lukose (of IV U. C.), proposing a vote of thanks to the President, expressed his joyful surprise that the State, which had materialised to the student-world only as the policeman at the street-corner, should have taken shape that day before their eyes as a person in whom the finest culture of the east and the west met and mingled. Referring to Rev. Fr. Carty, he said that the present generation of students in the College were the grand-pupils and great-grand-pupils of Rev. Fr. Carty (several of the lecturers of the College being his pupils, or even pupils of his pupils) and that, if it is true that only a good man is privileged to see several generations sprung from his loins, it was no less true that only a good and wise teacher would be vouchsafed to see the torch of learning which he has lit handed down from generation to generation of *alumni*.

* * * * *

The meeting terminated with the singing of the Travancore National Anthem by Mr. K. Sankara Pillai's Choir.

MACBETH.

Cast of Characters.

Duncan	—	A. M. Joseph Anthraper	II U. C.
Malcolm	—	P. I. Ignatius	II U. C.
Donalbain	—	P. A. Joseph	I U. C.
Macbeth	—	Mr. L. M. Pylee, M. A.,	B. L.
Banquo	—	P. C. Joseph	III U. C
Macduff	—	Mr. M. A. John, M. A.	
Lennox	—	George P.	III U. C.
Ross	—	M. C. Joseph	III U. C.
Angus	—	Jose Varghese, T.	I U. C.
Caithness	—	C. C. Joseph	IV U. C.
Fleance	—	P. A. Joseph	I U. C.
Old Siward	—	P. M. George	III U. C.
Young Siward	—	O. V. Joseph	I U. C.
Seyton	—	A. Theodore Seth	II U. C.
Doctor	—	C. J. Cherian	III U. C.
Porter	—	K. T. Mani	III U. C.
Old Man	—	P. G. Krishnan Nair	I U. C.
First Murderer	—	K. C. Thomas	II U. C.
Second Murderer	—	K. K. Jacob	I U. C.
Third Murderer	—	K. T. Mani	III U. C.
First Witch	—	A. Theodore Seth	II U. C.
Second Witch	—	P. M. George	III U. C.
Third Witch	—	V. K. George	I U. C.
Lady Macbeth	—	R. Paul Thottan	I U. C.
Gentlewoman	—	V. K. George	I U. C.

Being personally concerned in the production of the play, and being, moreover, obliged to flit unseen behind the scenes from one end of the stage to another, from the stage to the tiring-room, and back again, times without number, throughout the performance, the Editor is hardly competent to record the spectators' reaction to it. All that he can do is to offer his green-room impressions—not the impressions of the moment (for the moment was too tense to leave any impressions on

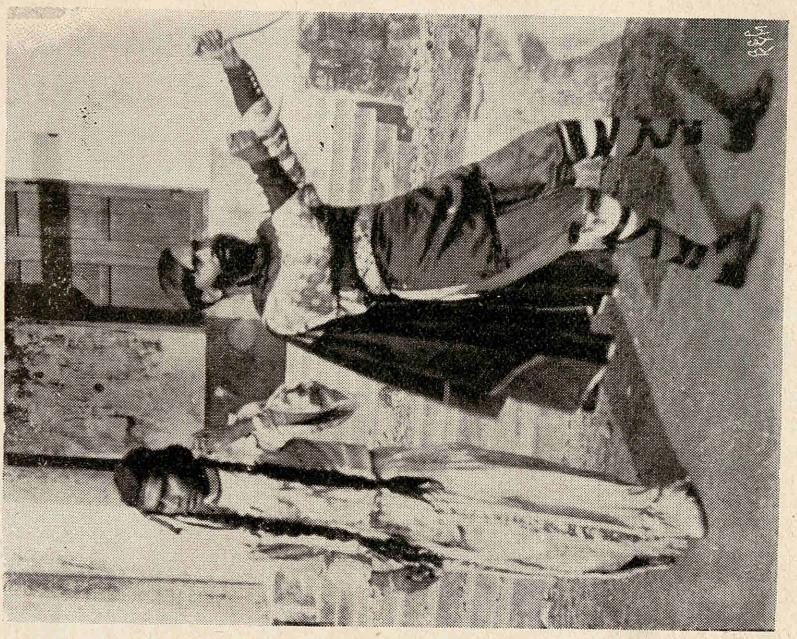

Actors who took part in the staging of 'Macbeth' on the College Day.

The Witches' Cavern *Act IV Sc. I*

First Apparition : Beware the thane of Fife!

Act I. Sc. 7.

Macbeth returning after the murder.

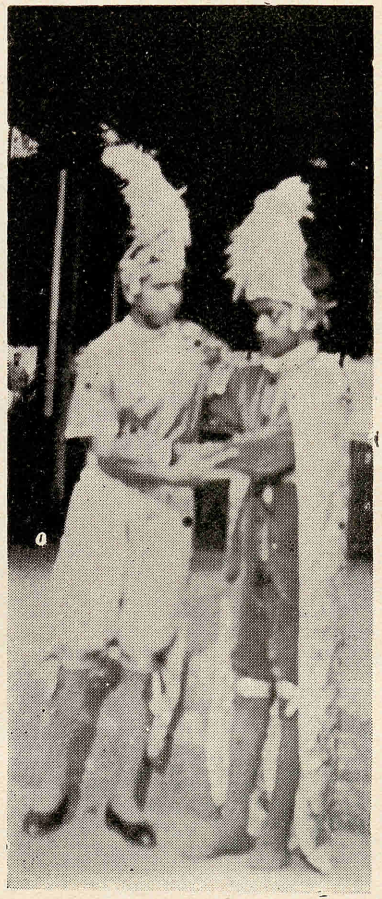
L. Macb: My husband! *Act I. Sc. 7.*

Macb: I have done the deed!

Act V. Sc. 1.

Lady Macbeth : Will these hands never be clean ?

Act II. Sc. 1.

Malcolm : Let us not be dainty of leave-taking.

the mind other than a vague anxiety), but the impressions formed on subsequent recollection in the Wordsworthian manner.

At 9—30 P. M. (College time), the stage was still in disarray. The boards were littered with curtains. The flash-light apparatus didn't work at all. Orders and directions from several self-appointed stage-managers neutralised each other, and work was at a standstill. The audience was plainly growing restive. Mr. M. C. Mathai stilled the uproar for a while by reading out, in his stentorian voice, the synopsis of the play, the cast of characters—and what next? It was only a sop. The curtain must go up. Not a moment was to be lost.

The stage-manager rushed to the green-room. The actors were in various stages of make-up. Lady Macbeth was still in undress. Attendants, nondescript lords and such minor fry had got hold of the most showy costumes. They had, of course, to be stripped and arrayed in more becoming attire. Our make-up specialist, Mr. K. Ramanujan from Chittoor, was hard put to it to appease the boyish vanity of those who crowded round him. Every one (including the Murderers) wanted to look like a blooming maiden—vermilion cheeks, snow-white neck, arched eye-brows, cherry lips, and the rest of it. Anyhow, the Witches were ready. So was Macbeth. So, again, Banquo. Then, on with the first scene!

At about 10 P. M. (again, College time), the curtain was rung up to the accompaniment of what might be mistaken by a generous imagination for thunder and lightning. The stage was in gloom. Out of a cloud of smoke, entered the three Witches. When they had executed their bizarre dance, the stage was lit up for the entrance of Macbeth and Banquo. So to the end of the first scene. Well begun! The make-up was perfect (all honour to Mr. K. Ramanujan!); the articulation was distinct; the acting, though amateurish, was not altogether unworthy of the high conception of Shakespeare; the audience was appreciative. The curtain fell. (applause).

Then came one of those intolerable delays which went nigh marring the whole performance. Among the petty inconveniences of life, the interval between two scenes is matched only by the waiting for a ferry-boat on a Sunday. Perhaps, such delays are unavoidable in an amateur performance. And when it is remembered that the play was got up in something less than a month and that there was no time even for a dress-rehearsal before the actual performance, the delays, whatever be the strain upon the forbearance of the spectators, are not inexcusable.

The curtain went up for the second time to display the regal panoply of Duncan and the semi-barbaric splendour of the nobility of Scotland. The scene came up to the expectations of the stage-manager —which is not saying much.

Another tedious delay. Lady Macbeth was in deshabille. The actor acted up to his part not only on the stage, but off the stage. Nothing could satisfy his feminine fastidiousness in the matter of gowns and tinsel. At length he consented, after much persuasion, to be led off to the stage for the next scene.

Thereafter, the scenes progressed without undue delay right up to the end of Act III. Macbeth and Lady Macbeth dominated the stage. The unruffled hush that prevailed in the auditorium (which was the only evidence the stage-manager had of judging what passed on the stage) was encouraging. The scene immediately after the murder, of which he obtained a glimpse from behind the scenes, was superb. Macduff's 'horror! horror!' shook the stage. The leave-taking between Malcolm and Donalbain struck a note of pathos and Mani's 'devil-portering' added a touch of grim humour, in a play otherwise full of horrors.

Two more delays, one for the preparation of the banquet and the other for the setting up of the witches' cavern, were unavoidable. But the scenes, it is believed, justified the delays—particularly the cavern scene, in which the cauldron, the apparitions rising out of it, the procession of kings (though some of them entered the stage when nobody wanted them), and the infernal atmosphere of the whole cavern, were presented with some approach to realism.

The battle-scenes which followed were sufficiently noisy. The sleep-walking scene was impressive. (The stage-manager distinctly remembers the cross-country race he had to run in order to get a taper for the scene). The strain upon the prompter became heavier towards the end. There was a good deal of improvising which, let us hope, passed off unnoticed. At last, when it was well past 2 A. M, the curtain dropped on the final scene.

The tragedy must have conveyed its own moral to the spectators. But it conveyed a different lesson to those who were behind the scenes—*viz* the need of forethought, organization and training. This is hardly

Mr. L. M. Pylee, M.A., B.L., as Macbeth.

the occasion, and the writer of these stray notes is hardly the person, to distribute praises all round. Patting oneself on the back, however pleasant an occupation it may be to oneself, does not present a comely biological posture to others. Thus much may, however, be said: that, in spite of the insufficient rehearsals and the inexperience of those who got up the show, every actor, great or small, did his part well. The cumulative result gives us hopes of greater successes in the years to come.

The persons to whom our thanks are due (from William Shakespeare who wrote the play to the old peon Varkey who stood sentinel at the green-room door) are too numerous to be barely mentioned here. If it were not invidious to particularize, we should have liked to record our obligation to our artist, Mr. A. Parameswaran Pillai of the N. S. S. English High school, to whom was due in no small measure the spectacular realism of our scenes.

OLD BOYS' UNION.

On Wednesday 13. 1. '37, at 4. 20. P. M., Very Rev. Fr. Romeo Thomas T. O. C. D., M. A., L. T., the Principal of the College, invited the Old Boys of the College, now on the staff, to a meeting and advised them to co-operate with him in starting a Union for the Old Boys of the College.

Accordingly, the following members of the staff were elected to form a provisional committee to conduct the inaugural meeting:—

Very Rev. Fr. Romeo Thomas T. O. C. D., M. A., L. T. (President)
Mr. K. J. Cyriac M. A., B. L.
„ C. S. Kurian B. A. (Hons.)
„ P. C. Joseph B. A. (Hons.)
„ M. C. Mathai B. A. (Secretary)

The Committee resolved:—

1. to conduct the inaugural meeting on the 22nd of February '37;
2. to request His Excellency, Rt. Rev. Dr. James Kalacherry—a former lecturer of the College—to preside on the occasion.

The inaugural meeting of the Old Boys' Union was held on Monday 22. 2. '37. at 3. P. M. His Excellency, Rt. Rev. Dr. James Kalacherry, Bishop of Changanacherry, presided. There was a large gathering.

Mr. K. J. Cyriac M. A., B. L., Lecturer in Economics, welcomed the audience. After the chairman's short introductory speech Mr. Joseph Mundassery M. A., Professor of Oriental Languages, St. Thomas' College, Trichur, delivered a speech in Malayalam explaining, among other things, the advantages of a Union for the Old Boys of an institution. Then Mr. V. V. John M. A. (Oxon.), one of the distinguished Old Boys and sometime lecturer of the College, proposed the 'Toast to the Alma Mater.' Very Rev. Fr. Romeo Thomas, the Principal, made a short speech in reply to the toast. He expressed his joy at the starting of the Union and invited the hearty co-operation of all the Old Boys and old members of the staff of the College to work up the Union.

The provisional secretary, Mr. M. C. Mathai B. A., in a short speech, explained what ought to be the constitution of the Union and requested the Old Boys of the College to assemble in a business session after tea, to conduct the necessary elections. The chairman then wound up the proceedings by a very humorous and suggestive lecture in Malayalam. After vote of thanks and cheers by the provisional secretary, the meeting dispersed at 5. P. M.

At 5. 30. the Management of the College entertained the Old Boys and present staff of the College to tea.

After tea the Old Boys assembled in the College Auditorium for electing a committee. Very Rev. Fr. Romeo Thomas was voted to the chair. The president further explained the nature of the constitution of the Union and requested the audience to elect a committee. Accordingly a committee of 25 members was elected, seven forming the quorum. Business over, the chairman thanked the Old Boys present for their co-operation. On behalf of the Old Boys Mr. M. O. Joseph Nedumkunnam proposed a vote of thanks to those responsible for the starting of the Union.

Joint Secretaries { *K. J. Cyriac M. A. L. T.*
P. J. Joseph.

MANAGING COMMITTEE FOR THE YEAR 1937-'38.

OLD BOYS' UNION.

President. Very Rev. Fr. Romeo Thomas T. O. C. D., M. A., L. T.

V. President. Mr. K. V. Thomas, Pottamkalam.

Secretaries 1) Mr. K. J. Cyriac M. A., B. L.
2) Mr. P. J. Joseph, Pullamkalam.

MEMBERS.

1. Mr. M. C. Mathai B. A.
2. „ C. J. Mathew B. A.
3. „ O. J. Kuruvilla B. A.
4. „ V. V. John M. A. (Oxon.)
5. „ K. N. Balakrishnan Nayar B. A.
6. „ P. V. Ulahannan M. A.
7. „ Mathew C. Pollack B. A. (Hons.)
8. „ P. C. Joseph B. A. (Hons.)
9. „ P. T. Punnose B. A.
10. „ T. K. Kesavan B. A.
11. Rev. Fr. K. V. Joseph B. A.
12. Mr. M Ahmed Kannu B. A.
13. „ V. V. Sebastian B. A., B. L.
14. „ V. J. Chandy B. A.
15. „ M. M. Joseph B. A., B. L.
16. „ C. G. Ulahannan B. A.
17. „ P. T. Chacko B. A.
18. „ P. K. Thomas B. A.
19. „ M. T. Paul B. A., B. L.
20. „ K. P. Madhavan Nayar
21. „ P. V. Rajan B. A.

[Seven will form the quorum]

S. B. College,
Changanacherry:

REPORT 1935–1936

I have the honour to place before you the report on the working of the St. Berchmans' College during the past year.

History

I beg leave to preface this report with a short history of the institution.

Fifty years ago there was no complete English High School in Central Travancore, while to the North there was only one institution for higher education: the C. M. S. College at Kottayam. The St. Berchmans' English High School was started in 1889 by the first resident Bishop of Changanacherry, Mgr. Charles Lavigne, S. J., in answer to the earnest appeal of the people of Central Travancore and especially of Changanacherry. In 1891 the school sent up its first batch of candidates for the Matriculation Examination.

In the course of the following four decades, High School after High School sprang up in Central Travancore,so that at present, within a radius of 30 miles, there are no less than thirty English High Schools. With the growth of High Schools the demand for facilities for higher education became keener. There were colleges in South and North Travancore, but none in Central Travancore. Besides, the Government Colleges at Trivandrum, the Scott Christian College at Nagercoil, the C. M. S. College at Kottayam, and the Alwaye Union Christian College, could not admit some of the numerous students seeking admission to the University classes. Hence many students had to go to colleges outside Travancore. The public began to agitate for more facilities for higher education. About 1920 the agitation had become wide-

spread and insistent. There were memorials and representations in the Sri Moolam Popular Assembly for starting a Government College in Central Travancore. The demand meant a heavy expenditure on the part of the Government. This expenditure the Government could not incur; but Mr. Raghavaiah, the then Dewan, called for private agencies to undertake the task and promised financial aid from the Government. The people, then as in 1889, appealed to the late Bishop Dr. Kurialacherry of happy memory. He rose to the occasion and, encouraged by the favourable attitude of the Government, took active steps to start the College. In 1921 application was sent for the affiliation of the College to the Madras University. In the following year, 1922, the College was affiliated in Group III of the Intermediate course.

It was found that numerous students, passing the E. S. L. C. with Science optionals, could not be admitted into other colleges for want of accommodation. Hence the Management of the St. Berchmans' College were advised by the Government to start also the Science Groups. Accordingly, in 1925, the expensive Science Groups I & II were started. For students who passed the Intermediate in Natural Science and wished to continue the same study in B. A. classes, there was no provision at that time in the Science College in Trivandrum, nor in any other Government or private college except the Presidency College. Hence the authorities of this College were advised to start the B. A. Groups of Botany and Zoology. Accordingly, in 1927, the College was raised to the first grade with these Groups and with Mathematics. Finally, in 1934, the Economics Group also was started. At present the College gives instruction in the Intermediate Course in English, Malayalam, Sanskrit, Natural Science, Physics, Chemistry, Mathematics, History and Logic, and in the B. A. Course, in English, Malayalam, Mathematics, Botany, Zoology, Economics and History.

It is clear, therefore, that not only in its origin but in every stage of its development the College has been serving a real, urgent, public need the burden of which might have otherwise fallen exclusively on the Government finances.

The running of a First Grade College, especially in various Science groups, is always a losing concern from a financial point of view. It involves a huge outlay, not only initial but also recurring. So far the College authorities have spent (including Government grant) about a lakh and a half rupees on buildings and about one lakh and thirty thousand rupees on equipment. The new Science Block will, when

completed, cost a lakh and a half of rupees. All this outlay has been, not in expectation of any financial return, but out of consideration for the public good.

This huge expenditure is met by His Excellency, the Bishop of Changanacherry, patron and proprietor of the college, almost exclusively from the diocesan funds. In consequence of the economic depression His Excellency has been hard put to it. In the past year alone he had to contribute about half a lakh of rupees to meet the various items of deficit occurring in the college. He has yet to find money for completing the new block still under construction.

Here we gratefully acknowledge that the Travancore Education Department and the Goverment of His Most Gracious Highness have been sympathetically considering our enterprises, especially in running very expensive science groups and that they have been generously helping us with building grant, equipment grant, and hostel grant. We hope and pray, Sir, that under your most enlightened rule, the same benign policy will be continued.

I may now be allowed to refer to the outstanding events of the period under review.

His Excellency the Bishop, accompanied by the then Principal Rev. Fr. M. Purakkal M. A., visited some of the famous University centres of Europe, like Rome, Paris, Oxford, Cambridge and Dublin.

In the same period, two University Commissions inspected the College, the first in October 1935 and the second in July 1936. The defects pointed out were all remedied, and the suggestions carried out. The second commission was pleased to place on record its appreciation of the work done for the college by the present Principal. Says the Commission:—"Lastly the Commission would like to place on record their appreciation of the work done for the College by the Principal, Rev. Fr. Romeo Thomas, who, within the short period since he assumed charge, has brought about a new outlook and has already done much to ensure the proper working of the College. The Commission was greatly impressed with his work and with his earnestness..." The Managing Board and the College Council have been reconstituted. A sum of about ten thousand rupees has been spent on equipment. The salaries and scales of salaries of the teachers have been standardised. The rules of administration and the service rules have been thoroughly revised.

The construction of the new Science block, suspended in 1934, has been taken up and vigorously pushed forward, under the able guidance of our consulting Engineer, the Rev. Rao Bahadur John

Kurian, B. A., B. C. E. retired Executive Engineer. The Officers of the Engineering Department also are helping us with their supervision and advice. We hope to complete the building by the end of next May, and to conduct the inauguration on a grand scale.

The Chief Justice of Travancore, Rao Bahadur Abraham Varghese, B. A., B. L., paid a visit to the College, went through the various halls and laboratories, and encouraged us with his wise suggestions and kind advice.

The Education department and especially the able and energetic Director of Public Instruction sympathetically considered the question of the building grant and Goverment have been pleased to renew the promise of the building grant for the block under construction.

In last November, Their Most Gracious Highnesses, the Maha-Raja and the Queen Mother, were pleased to grant audiences to His Excellency the Bishop and the Principal.

Lastly, the crowning event of the period is that the Head of the Goverment of His Most Gracious Highness has been pleased today to encourage us with his exalted presence.

Let me now pass on to the actual working of the College during the period.

Strength and Attendance.

As the University Commission of last July says, "This College is situated in a part of Travancore where evidently education has advanced to a stage which makes it possible for the college to draw a large number of students from the surrounding areas in the Intermediate and B. A. classes". The efficiency of the staff, the excellent discipline prevalent in the college, the individual attention paid to students the friendly and sympathetic relations of the staff with the pupils, the frequent touch of the college authorities with the guardians, the encouragement of extra-curricular activities, the religious and moral atmosphere created, the comparative cheapness of living, the easy means of communication by land and water, and lastly the good results achieved in the Public Examinations, have all helped the college to reap the advantages of its excellent position in maintaining unimpaired the strength it obtained in the various classes from the very start.

The admissions this year were 501 as against 481 of the previous year. During the course of the year this number has been brought down to 494. As can be seen from the following table, the number of students in the Science groups is far greater than that in the Arts groups. The sanctioned strength for Botany and Zoology in the B. A. classes is only 15 each while that in the Intermediate Classes is 100 each

for Physics and Chemistry and 80 for Natural Science. There are no vacancies left this year in the seats for Botany, Zoology and Chemistry, and only a few left for Physics and Natural Science.

Strength

1935 – '36

	Mathematics	Botany	Zoology	Economics	Total
Class IV	20	13	13	26	72
Class III	17	15	15	28	75
	Group I	Group II		Group III	
Class II	27	72		54	153
Class I	62	59		60	181
				Grand total:	481

1936 – '37.

	Mathematics	Botany	Zoology	Economics	Total
Class IV	16	15	15	27	73
Class III	15	14	14	41	84
	Group I	Group II		Group III	
Class II	61	59		46	166
Class I	59	61		51	171
				Grand Total	494

There are at present 157 students in the B. A classes and 337 in the Intermediate classes. The strength in the Science groups would have been higher but for the limited number of seats sanctioned for each group.

Of the 494 students 199 are Catholics, 115 are non-Catholic Christians, 174 are Hindus, and 6 are Muslims.

The percentage of attendance for the last year was 87.5. This year strict measures have been adopted to ensure better attendance. But the authorities are handicapped in their efforts, not only by natural impediments like sickness, but especially by the negligence or the inability of some guardians in paying the fees in time.

Discipline.

With regard to discipline I am glad to say that in general the behaviour of the students has been satisfactory. It is marked with a spirit of confidence in, and friendliness towards, the staff and the authorities. We try to pay individual attention to our students and to be in frequent touch with their guardians. Twice in the year progress cards are sent

to them, and they are informed in time of any serious breaches of discipline, or gross neglect of studies, if any. We feel that the results of our method are quite encouraging.

Staff.

The College has a very efficient staff in all the branches in which instruction is imparted.

There were important changes in the Staff. Rev. Mathew Purakkal M. A., had been Principal of the College from its very inception in 1922 up to 1935. In November, 1935 he severed his connection with the college. The services he rendered to the college are beyond description. His great ability and untiring energy, his wise optimism, and the great personal interest he took in the College, contributed very much to the progress the college made in the last 13 years. We are all deeply indebted to him for his services. Rev. Fr. A. C. Eapen, B. A., Ph. D., the Vice-Principal, took the place of Fr. Purakkal as acting principal, and Mr. R. P. Kulandaswami, B. A., L. T., L. C. P., became acting vice-principal. On the 10th March, 1936, Rev. Fr. I. C. Romeo Thomas T. O. C. D., M. A., L. T., took charge as permanent Principal, and Fr. Eapen reverted to his former position of vice-principal. Mr. M. P. Paul, M. A., was newly appointed to the English Department as additional lecturer in July 1935. In October he became Head of the Department when Mr. S. G. Subramania Iyer M. A. left the College. Three English tutors were appointed:—Messrs. A. Kochugovindan, B.A. (Hons), A. Hari Bhat, M.A., and V. Vaitheeswaran B. A. (Hons), two to fill up vacancies, and one as an additional hand.

Mr. P. C. Mathew B. Sc. (Hons.) was appointed demonstrator in the Botany department in the place of Mr. R. Ananthakrishnan M. A., who left the College for a lecturer's post in the St. Joseph's College, Trichinopoly. Messrs. C. Joseph M. A. and M. C. Mathai B. A. were appointed to the Physics and Languages departments respectively.

At the beginning of the present academic year, Mr. O. J. Kuruvilla B. A., an old boy, was newly appointed demonstrator in the Botany Department. Mr. P. C. Mathew took leave for an year to serve as a teacher in the St Alosyius College, Mangalore, and his place was taken by another old boy, Mr. P. S. Mathew, B. A.

Mr. K. P. John B. A., Demonstrator in Zoology, took leave for three months and in his place was appointed another old boy, Mr. K. T. Kurian B. A. The need was felt for an additional demonstrator in Zoology. Hence in last January Mr. M. A. John was appointed senior demonstrator. Mr. M. A. John is a distinguished old boy, first class M. A., first in the presidency, and has completed his research course for the M. Sc. degree.

Mr. N. S. Krishnaswami M. A., Chief lecturer in Chemistry, was relieved in September and his place was taken by the Senior Assistant Mr. T. T. Chacko, M. A. To fill up the vacancy thus caused, Mr. P. T. Joseph, B. A.(first class) was appointed demonstrator in Chemistry.

Public Examinations.

If success in public Examinations is, as it is generally regarded, one of the signs of efficiency in teaching, we have to be proud of our staff and students. Our results in the B. A. Examination were brilliant. The success in Part I, English, beats all previous records in the College. The percentage of passes was 68.25, with 5 second classes. In Mathematics, we had 5 first classes and one second class. In Botany the success was cent per cent. In Zoology there were 3 second classes and in Economics one second class. One of our students, P. V. Rajan, secured a triple second class.

Our results in the Intermediate Examination were not, however, very encouraging. Of the 137 candidates presented, only 40 got complete passes. We hope to achieve better results in the next Examination.

Results of the University Examinations.

B. A. Degree Examination.

Subject	No. Presented	No. Passed			Total	Percentage
		Cl. I	Cl. II	Cl. III		
Part I English	63		5	38	43	68.25
II Malayalam	66		2	43	45	68.2
III Math. I-b	15	5	1	3	9	60
„ Botany	11			11	11	100
„ Zoology	10		3	6	9	90
„ Economics	20		1	16	17	85
Complete passes	53				26	49

Intermediate Examination.

Subject	No. presented	No. of passes		Total	P. C.
		I class	II class		
Whole exam.	137	3	37	40	29.1
Part I	137			74	54.0
Part II	137			110	80.0
Part III	137			56	40.8

Residence of Students.

Of the 494 students, about 170 reside with their guardians About 230 students are residing in hostels under the close supervision of resident wardens. But of these hostels only two, Sacred Heart's and St. Mary's accommodating 57 and 51 students respectively, are owned by the college. The others are buildings taken on rent or conducted by certain societies. The remaining students live in approved lodgings. Students not residing in hostels are assigned to the supervision of the various members of the staff. We have to admit that hostel accommodation is not adequate to the needs of the college. But we can take up the problem of additional buildings for hostels only after the completion of the Science Block now under construction.

Religious and moral Instruction and activities

One of the chief purposes to be served by a Catholic College is the imparting of religious instruction to Catholic students. Hence during three days in a week, half an hour immediately before class work is set apart for religious instruction to Catholic Students. Likewise, twice a week, moral instruction classes are held for non-Catholic students.

In the Inter-collegiate Examination in Christian doctrine for the B. A. Class, out of 20 students, ten got certificates of pass and two got certificate of merit. In the similar examination in Apologetics for the Intermediate, of the 60 who appeared 44 secured pass certificates and one got the certificate of merit.

Every first Friday of the month, the Catholic teachers and students assemble in the college Chapel and receive Holy Communion.

The college runs a local branch of the Malabar Catholic Young Mens' League, an Association meant for training Catholic young men in Catholic action.

Library and reading room.

Mr. P. V. Ulahannan M. A., is the warden of the Library, and Mr. E. M. Joseph B. A., is the Librarian. Both of them have undergone special training in the Madras University Library. The number of books is 8673. Our reading room has been enriched with additional magazines, and newspapers.

The magazine

The college has a bi-lingual magazine of its own, issued generally thrice in a year. Last year, by reason of the dearth of suitable articles,

the magazine was issued only twice; this year, too, we have so far issued only one number; the second is in the press.

Laboratories.

The Laboratories are well equipped.
The outlay upon them up to date amounts to one lakh of rupees.

Games and sports.

A new impetus was given to games and sports. The unprecedentedly numerous prizes, to be distributed shortly, will bear ample testimony to this fact. Football, Basket ball, Volley ball, Hockey, Badminton, Tennis, and Ring tennis are played. In some of the inter-school and inter-collegiate tournaments, the college teams have been winners in badminton, football and volley ball. Our college won the trophy of the N. S. S. Volley Ball Tournament against the Science College, The Training College, and the Arts College, Trivandrum.

Literary and Debating Societies.

The college Literary Union is divided into several sections: the English Literary and Debating Society, with senior and junior branches, the Malayalam Literary and Debating Society with similar branches, and the History and Economics Association. Recently a Science Association also has been organised. The union has been very active. One of the special features of the period under review has been the numerous extra-ordinary meetings wherein distinguished men from outside presided and made speeches.

Conclusion.

From the foregoing brief report, it is clear, I hope, that with the help of Divine Providence, the work of the college has been satisfactory, and that the college has proved itself worthy of the confidence placed in it by the public and by the Government.

The Catholics of the state have been very active in the field of education. The numerous primary, middle and high schools conducted by them bear witness to this fact. Of the 24 Catholic English High Schools in the state, ten are in this Diocese. This college, the only Catholic College in the State, has been the crowning achievement of the Catholics of the state in the field of education. It is one of the two first grade private colleges in the state; it is the only private college in the state running science groups in the B. A Course.

The existence and development of this college have been due to the great zeal, untiring energy, and unstinted generosity of the Bishop of Changanacherry.

The year under review, with its financial and administrative difficulties and changes in Management and staff, has been indeed a most critical year in the history of the college. If we have successfully tided over the crisis, it is, next to Divine Providence, due to the help, encouragement and guidance we have been receiving from His Excellency the Bishop, and we render him our most hearty thanks. Our thanks are also due to the other Bishops who have co-operated with us and who by their presence here today have encouraged us and blessed us.

Our thanks are also due to the ladies and gentlemen who have responded to our invitation and who have honoured us with their presence. I cannot here forbear to mention the name of today's lecturer, my beloved professor, the Rev. Fr. Carty S. J., B. Sc., D. D, who so kindly accepted my invitation to make a speech here on this occasion. I know, Rev. Father, that you had to cancel several engagements and to suffer much inconvenience to oblige us. Ever since the inception of this College, you have been taking a deep interest in it and helping and encouraging us; and your presence here to-day is the best proof of the great sympathy you have for this college. I therefore thank your Reverence with all my heart.

But in a still more special way, our thanks are due to the great President of to-day. We know full well that the Head of the State's Government and especially a man of international repute, has many calls upon his time. And yet, Sir, you have readily responded to our request and in order to fulfil your promise to oblige us, you have had to make several inconvenient changes in your crowded programme.

Sir, we appreciate the great interest you are taking in educational institutions, and especially in this premier educational institution of the Catholics of the State.

You are the representative of our most beloved Sovereign, the Maha Raja, and in honouring you, we know that we are honouring also our most gracious Sovereign. This, your visit, will attach us more and more to our Sovereign and we are confident that it is a sure harbinger of great blessings for this institution.

I therefore beg to conclude this report by giving expression to our deepest thanks for the great favour you have today bestowed upon us.

THE PHILOSOPHY OF SHORTNESS.

Lukose Peter Poonthottam—IV U. C.

I am tired of the purblind public who call me short though I am five feet two in my shoes. That the cobbler has made the soles an inch thick is neither here nor there. For long I was dinning into their heads the idea that I was not so short as they thought. I spared no pains in advertising myself. I had great confidence in the hypnotism of advertisement. But I found that all my efforts to make the ungenerous and envious public believe that I was not the mannikin they took me for were as futile as the frantic attempts of Partridge to prove that he was not dead. They would only concede that I was about as tall as Napoleon and a trifle taller than Dollfus. Being an incurable optimist, I did not lose heart. A novel idea struck me. I began to preach continually about the advantages of being short. I told any one who was willing to lend an ear that to be short is the privilege of a chosen few. True, my hearers were few and even they were far from sure whether I spoke sense or nonsense. To those who did not understand my new philosophy of shortness, I said that it was too abstruse for the layman. The wonderful uses of the binomial theorem and the monotonic sequence or the amazing properties of the harmonic conjugate or the orthogonal trajectory can hardly be grasped by the man in the street. The sublimity of *Paradise Lost* or the stupendous powers of electricity cannot be made intelligible to the aborigines of the Abyssinian jungles. The subtle nuances of music can hardly be conveyed to a deaf man by an extravagant display of gestures. Nor is it possible to make an incorrigibly tall public understand the multifarious uses of being short.

Nevertheless,it is worth while to redeem the Gentile public(I call them Gentiles because they are not enlightened in the ways of shortness) from the dark and dismal depths of ignorance about the philosophy of shortness. A short man, even more than the poet, is born and not made. Every year brings forth its crop of rhymesters. But the season for the large—scale production of short men comes only at distant intervals, and that with great and destructive changes in the physical and the moral universe. Eminent biometricians like Karl Pearson have shown with irrefragable statistical evidence that war has a decisive influence on the stature of future generations. I am glad to note that my father was one of those happy short men who enjoyed a sweet home life in the days of the Great War. At a time when only shortmen and valetudinarians escaped compulsory recruitment, I dare say every one of our tall neighbours might have envied the happy security of my father, and

there might have been a good deal of jealous gossip among the church-going women about the exceptional good luck of my mother. If an operation or a nine days' prayer could have curtailed the height of people, nobody would have cared to maintain a parlous stature. It was a time when there was a yearning for shortness. Young children vainly desired to possess pigmy-statured fathers. Matrons regretted having been coupled with tall men. Newly-married brides lamented their choice. All the time the war lasted, the law of supply and demand was keenly felt in the matter of short bridegrooms. Marriageable girls sighed for short-statured young men and dreamt of Lilliputians. There was a lamentable dearth of healthy short men and there was a lamentable excess of unmarried girls. But all the while my mother and her children knew not a care.

There is a biological law which says that if the father is abnormally short the son will be slightly taller than the father, but never taller than the average, and *vice versa*. Alas! By the operation of this cruel law, I am a bit taller than my father, and much less will be the luck of my poor children, who will hardly escape a conscription, for they are sure to be taller than their semi-happy male parent.

My heart aches to think of the piece-goods bill they will have to foot. The piece-goods merchants have got little out of me; my puny stature is as distasteful to them as a half-filled glass to Falstaff. But I have always been a favourite with the outfitters. I being an exception to all the averages struck by tailoring statisticians, no ready-made apparel would fit me. Nor could I appear in borrowed garments, for they could never be made to look like mine. So to the tailor must I go. He likes me, because though he charges me as much as any Maypole of a customer, he has to put in fewer stitches.

I have often pitied my tall neighbours who have to stoop to a painful excess to impart a kiss to the young children that flock around them. I have no small comfort in the thought of the great ease and freedom with which I can kiss my little ones when they gather round me on the floor.

Consider, too, the safety that lies in shortness. A smattering acquaintance with the laws of physics will enable us to understand the risks which a tall man has to run in the course of the short span of his life. The higher the centre of gravity goes above the surface of the earth, the lesser is the stability of equilibrium; for a slight inclination will make the centre of gravity fall outside the base of support. I am often amused to think of the great care that a tall man has to take when he is walking up or down a slope. If there is a weight on his head, his case is hopeless, unless well supported by a third leg. But

with what ease and comfort do I travel! A man of my physical proportions can negotiate any distance through hills and dales, with the ease and buoyancy of a football.

You have witnessed the strangely comic scene of old and young men walking on three legs. Have you not observed the type of people who are furnished with this improvement upon creation? They are generally the taller ones of the generation. It is done with a view to keeping their centre of gravity within the base of support. But a short man with a walking stick is as curious a phenomenon as a cat travelling with a lantern during night-time. The short man understands the dignity of man better. God has decreed that man should walk on two legs, and not on three. It is only in the inferior order of creation that we find the number of legs increasing. A dog has four, a spider eight, a centipede a hundred, and a millipede several hundreds and so on down the ladder of creation. To put it in the form of an elegant mathematical formula, the number of legs is inversely proportional to the dignity of life in the animal order. When man uses a walking stick—which a short man can always do without—he is going down one step nearer to the lower animals. To that extent he has detached himself from the category of men.

Any qualified medical man will tell you that travelling at a very rapid velocity is injurious to health and consequently to the brains. The earth travels at the rate of about 1036 miles per hour. And every man as he is whirled through space describes a circle round the sun. But the taller man has to describe a bigger circle than the shorter, thus exposing his health to greater dangers. Dr. Johnson might descant upon the virtue of altitude which he found in a garret. But science has developed vastly since the days of the great Doctor.

My sense of shortness is inseparably associated with the days of my childhood. When I was in the infant classes I was the shortest student in the school and was a pet of all the teachers who occasionally asked me to stand up on the bench, probably because I was too short to be seen on the floor amidst my tall companions. Though the height of the others was thus subjected to occasional eclipses, I gained only the distinction of being known as theLilliputian. It was some of the wealthy but parsimonious gentlemen of the locality that had superintended the construction of the school building. Whenever a strong wind blew or a heavy rain fell, hundreds of small heads could be seen with upturned faces wondering whether the roof was coming down. The building threatened all the inmates with immediate destruction and it haunted their little minds as the name of Goliath obsessed the thoughts of the little David. But all the while I sat unmoved; for I had nothing to fear. Even if the roof fell down, it would rest upon the heads of my taller companions, and I should be as safe beneath it as a mouse under a china bowl. When my comrades shivered with mortal dread at the earth-quakes mentioned in their textbooks of Geography, I only thought that an earthquake would be such fun.

To be short is good enough; but to be short and clever opens up endless possibilities. The greatest and the cleverest conquest in Hindu mythology was made by the shortest man. And for the achievement of that conquest shortness was essential. Vishnu the creater became Vamana the dwarf, to negotiate with Mahabali the supreme monarch of the world. Europe trembled at the name of the dwarfish Corsican. Inscrutable, indeed, are the powers of short men!

It was an incident in a railway train that first set me thinking about the advantages of my short stature which I had vaunted before my friends but deplored in secret. In the compartment which I occupied there were not less than sixty passengers. I was the shortest among them. The train had to pass through a beautiful mountainous region. Looking out eagerly and enjoying the varying splendour of Nature, I murmured to myself "Nature never did betray the heart that loved her." But the curious ways adopted by my fellow-passengers to observe the wayside scenery inspired me with sympathy and pity. I was reminded of certain characters in Dante's Inferno. Some had their heads turned back on their necks like the false prophets in Hell. Those who were standing had to crane their necks to grotesque proportions to look through the panels. Whenever they straightened their backs to obtain a temporary relief, their heads came into violent contact with the roof, which only aggravated the trouble. All the while I was standing comfortably at the window looking out and enjoying the beauties of nature. What crime on earth did they commit, thought I, to merit such punishment. Alas! Unhappy lies the head that adorns the neck of a tall man. I have found especial reason to thank my Maker while visiting the small cottages of my poor relations. I was never inconvenienced by the miniature proportions of the dwellings with their low roofs and small doors.

Zachaeus the publican is the shortest man of whom we get any account in the sacred scriptures. "He was low-statured", says St. Luke. By virtue of his shortness he had the happiness of entertaining Jesus in his house for a night. Were he tall he would have been of the crowd which surrounded Jesus in Jericho. And he would have been unobserved by Jesus—or unregarded.

In fine, shortness is the elixir of a happy and contented life. It is a talisman which no saladin can bestow upon another. It is, like the quality of mercy, twice blessed. It blesseth him that lives and him that dies. While living, the short man is happy himself. But after death he minimises the pains of the coffin-maker, the hearse-bearer and the grave-digger. And no one of them will forget to shed an unrhetorical tear on the death of his short benefactor who was serviceable to him even after death. Yes, the short man, dead or alive, is a radiating focus of good will, happiness and contentment.

A SHORT SURVEY OF THE ECONOMIC CONDITION OF TRAVANCORE.

(Concluded.)

Kuncheria T. Marattukalam B. A., (Old Boy).

V. Commerce.

Cheap and easy communication is an important factor in the commercial development of a country. In this matter the western part of Travancore occupies a highly advantageous position when compared to the other parts, because transport by water is cheaper and easier than by land. Hence the prominence of Alleppey as the most important commercial centre of Travancore.

Means of Communication & Transport

One of the drawbacks of Travancore is the absence of natural harbours such as would accommodate modern vessels. The few ports that are in existence are practically closed to traffic throughout the monsoon period A vigorous policy calculated to increase the number of suitable harbours involving the construction of new ones is clearly indicated in view of the present unsatisfactory position. The absence of suitable harbours accounts for the dearth of mercantile marine. The part that Travancore plays in the construction of the Cochin Harbour is not sufficient for the development of the maritime trade of the Southern part of the country.

Harbour

Railways give a powerful impetus to the general economic advance of a country; bring about an equalization of prices throughout the country as well as their conformity with world prices; create new employment and make possible a more even distribution of the population. They are an essential adjunct to the external and internal trade of the country. The realization of the "Durbar Project" will improve the economic condition, especially in trade, by connecting the northern extremity with that of the South. But the main line must be connected by a number of lines reaching the eastern parts of the country. Then only can the agricultural products of the Eastern parts be brought easily to the markets of the Mid-land, and also for export. With the growth of a network of railway lines the agricultural, industrial and commercial condition of the state must necessarily improve.

Railways

Though there are big trunk roads connecting the various parts of the country the road-system is not satisfactory. The people of the rural parts in the far east are really hampered by the paucity of sufficient roads and also by the unsatisfactory condition of certain roads other than the few most important lines.

Roads

Water Communication

The condition of water communication is satisfactory by reason of backwaters, innumerable rivers, canals and also 'puncha fields' in Kuttanad. Throughout these places communication by means of steam-boats and primitive wooden boats is convenient, cheap, easy and pleasant.

Commerce

From time immemorial Travancore has got a fair name as a commercial centre because of its commercial connections with ancient trading centres of importance and seats of civilization such as Tyre, Carthage, Rome, Egypt, *etc.* and also because of the existence of the well-known eastern products in Travancore, such as pepper, ginger, *etc.* The trade of Travancore, inland and foreign, is brisk in ordinary years. The chief exports are coir, yarn, coir-mats and matting, copra, cocoanut oil, oil cakes, tea, rubber, pepper, ginger, molasses, turmeric, jaggery, salt-fish, tiles and teak wood. Among the chief imports are rice, cotton goods, tobacco, sugar, oil, machinery, hardware, paper, fancy goods and stationary goods. The majority of the population other than agriculturists are engaged in commercial business such as trading, transporting and Banking.

Banking

An organised Banking system is a powerful incentive to the commercial development of a country. A country without a good banking system cannot develop exchange and production beyond the most rudimentary stage as found among the most primitive savages. "Banking, it is urged, is above all in the modern world the key industry which affects every other." It may be looked on as an elaborate lubricating system designed to keep the machine of industry and commerce in good order. The bank is a great reservoir of loanable capital, into which flow countless small rivulets gathered from every source and direction, and from which flow many streams, small and large, destined to drive the wheels of industry and float the vessels of commerce. By assisting the *entrepreneur*, and by providing the sinews of trade and business, banks perform a productive function of the first importance.

Travancore Money Market

The Travancore money-market is a strange admixture of all kinds of credit institutions—ancient and modern, private, public and governmental, ordinary and extraordinory, in all stages of development The twentieth century witnessed important events in the history of the banking system of Travancore, such as the establishment of co-operative credit societies and certain important joint-stock bankers of all-India fame. The existing money market of Travancore consists of four distinct groups; such as the joint-stock banks, co-operative credit societies, Government loans and the indigenous bankers.

The Joint-Stock Banks

Throughout India Travancore has got a high reputation for having a well-organised joint-stock banking system with a good number of important bankers. Like the "Big Five" of England and the "Big Five" of India, Travancore has got a "Big Five," viz. The National Bank of Travancore, The Quilon Bank, The Central Bank of Palai, The State-Aided Bank, and The Keralavilasam Bank. The banking resource of the country is largely concentrated in these principal banks. It is preferable for joint-stock banks to expand by means of opening branches and to consolidate through amalgamation rather than by increasing the number of new banks. Amalgamation and opening of new branches, like the English joint-stock banks, will increase the prestige and the total business and avoid the risk of crises due to many independent small banks.

Apart from these big banks, there are innumerable joint-stock banks having no branches and mostly doing business with local men. A good number of such "one-office" banks collapsed during the commencement of the present depression, mainly by reason of the fact that they were issuing loans on personal security and also by reason of the ignorance of advanced banking knowledge. Among the "one-office" banks there are many that are financially well off; but they lack the activity and business capacity of a C. P. Mathen or a K. C. Mamman Mappilay, or are handicapped by the absence of co-operation or of a unified directorate. An able and well-informed managing director with business capacity and with extraordinary powers for a long period is highly essential for the rapid progress of a bank or any such commercial institution.

Co-operative Credit Societies

According to Seligman, co-operation, in its technical sense, means the abandonment of competition in distribution and production and the elimination of middlemen of all kinds. Of this form of co-operative societies we have very few in Travancore. We have the co-operative credit societies as in other parts of India. "The forms of co-operative activity that have proved most popular and successful in England are those connected with purchase, production and distribution. But in most of the continental countries, these branches of work were not undertaken until credit societies had been firmly established, and development in India has followed the continental precedent." (Maclagan Committee Report). The present need of India as a whole is for non-credit societies. In Travancore almost all the societies are credit societies. So non-credit agricultural and non-credit non-agricultural societies are to be popularised and encouraged by means of propaganda. Societies must be started for the purchase of raw materials, implements, manure, seeds of good quality, sale of produce, construction of houses, *etc.* The Triplicane

Stores, Madras, may be considered as the most successful among the non-credit non-agricultural societies in India. It was started in 1904. By 1930 its membership had increased from 14 to 5,781, its sales from Rs. 20,000 to 11,15,000, its deposits from Rs. 855 to Rs. 1.86,000 and its reserve fund from Rs 259 to Rs 84,000. The most important societies of this type in Travancore are The Trivandrum Co-operative Stores at Chalai and the Women's Co-operative Stores at Thambannur. They are neither well known nor so much used by the public as the Triplicane stores at Madras. It is a world-wide complaint that the agriculturist does not receive a square deal and a fair share of the value of his produce The fact that an efficient system of marketing is an indispensable ally of a successful co-operative movement on the one hand, and of improved agricultural produce on the other hand, has hitherto been insufficiently realised in this country. So co-operative sale-organisations should be introduced in order to eliminate the middlemen.

Another source of Capital in Travancore is *Government Loan* of various kinds.

(see pp. 110-111 of Vol. X no. II of "Excelsior"

The Indigenous Bankers

The term 'indigenous bankers' is commonly used to imply all kinds of private bankers, money-lenders and banking or money-lending firms. Thousands of private individuals are engaged in this lucrative business. These men formerly lent money or corn on the security of crops or land. But nowadays they issue loans only on gold security. They are responsible for financing the internal trade and agriculture. Lee-Smith in his "Studies in Indian Economics" writes: "The village money-lender is, under the circumstances, a necessary evil." In the present economic depression, but for him money would have vanished from the country-side. The best progress for the indigenous bankers and money-lenders, from the banking point of view, lies in the direction of the transformation of money-lenders into bankers. "Their extermination is neither desired nor desirable, but the sooner they adapt themselves to the methods of modern banking, the better for them and for the country" (L. C. Jain).

There should be an all-round development of banking which on the one hand should mobilise all the credit resources of the country, and on the other use them for the development of the agriculture, industry and trade of the country, because banking nationalism is indeed the crying need of the hour.

The last but not the least important for commercial development is advertisement. It has become a great art in commerce. It is one of the main causes for the success of gigantic firms of western countries.

Advertising is no longer a luxury of trade. It has become a world-factor in commerce and one of the principal economic forces in modern life. Even a small concern like the Sunlight Soap has set apart for a year about Rs.50,000 for advertising. Western firms spend lavishly for advertising their products in widely read papers. Another method of advertisement is to have marketing officers, representatives and agents of firms in various countries where the products can be sold. Yet another method for improvement of foreign commerce is dumping goods in foreign countries at a lower price than the price in the home markets.

Advertisement

"If you wish in this world to advance,
Your merits you're bound to enhance;
You must stir it and stump it,
And blow your own trumpet,
Or, trust me, you haven't a chance." W. S. Gilbert.

The present economic condition of Travancore is really deplorable. It is importing a large portion of its staple food, that is, rice. It is importing almost all of its requirements in industrial goods, such as cotton, silk, sugar, tobacco, paper, stationary goods, *etc.* Its only staple export is cocoanut products in various forms. This key industry of Travancore has to suffer bitter competition from Ceylon. It is doubtful whether the exports will balance the total imports. A continued unfavourable balance of trade will impoverish the country soon. The standard of life has considerably lowered owing to the heavy depression. Famine and pestilence are raging in certain parts of the country. Rural areas are impoverished to the core. It is highly essential at this critical period to have state-assistance for the amelioration of the poor peasants and the unemployed middle class agriculturists. The Government must encourage and give every facility to increase the total output of industrial and agricultural products and to encourage foreign trade. Industry is not only the instrument of improvement, but the foundation of pleasure.

Conclusion

THE NOVICE.

K. Sreedharan Nair—Cl. III.

I

"An automatic cigarette-lighter and beedies! What an anomaly!"

Raghu turned and shot a keen glance in the direction of an elderly couple who were about to enter the theatre.

The beedie remained poised on his underlip for a moment and fell.

"Dash it!" he said in an undertone and made for his home in a thoughtful mood, trying in vain to make a blowpipe out of the first class ticket he had bought. His pet dog greeted him in so formal a manner that Raghu had to kick him off mercilessly. He pulled open the door, and crash went the cigarette-lighter to the floor and the remaining beedies, of course, into the waste paper basket.

"I'm fed up" he mused.

The comment of the old couple had cured him of automatic lighters and beedies!

II

"A packet of Gold Flake cigarettes, please," said Raghu.

The shopman looked up and surveyed Raghu in surprise.

"Beginner, eh?"

"You bet!"

"Then some light tobacco would be better. What about Passing Show?"

"So be it".

Raghu pocketed the packet and non-chalantly walked off. The shopman on seeing the immaculate dress of Raghu gulped down the uncomplimentary epithets that were at the tip of his tongue.

"Two and a half annas, please,"he bawled out. "Oh, sorry," Raghu paid down then and there. He then bought the indispensable match-box which was at once thrust down into his trousers-pocket. He was beside himself with joy. Whistling a lay tune he boarded a 'bus to his home. His uncle, lean and well-built, was walking up and down the verandah—a process which he said would promote digestion. This man had a special liking towards Raghu and greeted him affectionately.

"Been out? Shopping ? Have you had your pocket-money?"

And out of pure affection he began to pat Raghu beginning from the head. They were face to face. Raghu held his breath and made up his mind to buy a box of Jintan Pills the next morning.

Meanwhile his uncle's hand was slowly coming down and when it came exactly in contact with the packet of cigarettes Raghu's face

twitched. But it was only for a second. Thank God, the hand was moving down! It slowly came and wavered when it was above the match-box. To Raghu's horror it closed upon the same.

Uncle looked up.

"Taken to smoking?" he asked.

"No. Auntie asked me to fetch one", was the glib reply—

"Raghu! Raghu!"

He broke away from his uncle and ran off. He even thought of standing the ordeal of hugging his aunt for that timely intervention. But the casualities which that process would have entailed held him back. After having sipped his coffee for which his aunt had called him, he went to his room, firm determination written on his face. He pulled out the match-box and began to dissect it. He took only the prepared surface and a few match-sticks. His uncle's action had taught him a lesson—the lesson that he should on no account in future carry whole match-boxes with him, and should thereby give his uncle an opportunity to caress him uninterrupted to his very shoes!

III

The packet of Passing Show (like all things on earth), after having had a beginning, had had an end and Raghu was left destitute.

One day, quite contrary to custom, his uncle went out for a walk—of course, to 'promote digestion'. Suddenly an idea dawned upon Raghu. Why not pay a visit to his uncle's room and fish out the 'Craven A' tin? As a procedure of precaution he looked for the match-sticks and prepared surface. They were there in his trousers-pocket. He went across to his uncle's room as a thief does when he is pursued—I mean, as a thief does when he has spotted the loot, all eyes and paws. He slowly turned the door-handle and entered. Much was his joy when he found the cigarette-tin on the table beside a cup of Becks Evidently his uncle had gone in a hurry. Raghu extracted a cigarette and settled down in a chair. The golden colour of the tobacco, the cellophane paper and the cork-tip, all made him grin with satisfaction. There was no need to pull out his igniting apparatus, for a match-box was on the table and Raghu availed himself of the opportunity. The 'specially-prepared-to-prevent-sore-throats' advertisement made him pull all the more vigorously.

A contented mind is a continual feast, and to Raghu it was indeed a feast but not a continual one. The door-handle turned and the next instant his uncle was in, followed by his pet kitten. Raghu revised his opinion of his uncle being a jolly unsuspecting gentleman. In an instant he had thrust the glowing cigarette into his trousers-pocket.

Uncle and nephew looked at each other. Uncle's pet kitten jumped upon the table and began sniffing at the cup of beer.

Nature's way is not to be thwarted by puny man. The glowing cigarette and the match-sticks jointly did their infernal work. Courageous as he was, Raghu could not stand the intense heat of the combustion of the match-sticks. To make matters worse,his trousers were slowly burning ! Even at this critical moment his resource did not fail him. The cup of beer! 'An ingenious idea', he thought. Without looking round he caught the cup in a vicious grip and down went cup and all into his pocket. There was pandemonium in that receptacle, some scratching and screaming, and then uncle's pet kitten jumped out of his pocket and pelted out of the room, all ablaze.

Uncle rushed across to the table to investigate, which time was wisely used by Raghu to beat a strategic retreat.

IV

Raghu was a thorough lad. He was in the habit of keeping a diary and jotting down every incident, however trivial it might be, in it. This same diary had a snug resting place in his table protected by a business-looking lock. Needless to say that the incidents recorded above were duly written down in his characteristic matter-of-fact style.

"So that is that," he said as he closed the book.

"What is what ?"

Raghu turned and stared into the benign face of his uncle.

"Oh, nothing."

"Indeed? So you keep a diary ? Jotting down every incident, expenses and all that, is a good habit. It will help you to promote—what?" Raghu was about to say "digestion," thought better of it and wisely said nothing.

"Good-night !"

"Good-night, uncle !"

* * * * * *

The next day, on returning from his morning bath, Raghu found the business-looking lock open and and his diary gone.

He has given up smoking now. But if at times a temptation seizes him to purloin a cigarette from his uncle's tin, he mechanically rubs his thigh—the thigh at which his uncle vented the uncontrollable anger aroused in him by the revelations in his nephew's diary.

MARGIN.

(P. C. Kuriyan III U. C.)

Margin! What a silly subject for the title of an article in a College Magazine! But if great, much-appreciated and world-renowned writers could write 'on Nothing', 'on Something' and on 'This and That', why can the present writer not write on 'Margin'? And this consideration about margins is not altogether negligible in the practical life of a student. How much margin should be left in writing a composition exercise, an examination, or in a note-book, which end of the colour-pencil is to be used in valuing, are questions which arise in the inquisitive mind of a teacher as well as of a student. As regards the second question, though not strictly relevant to this essay, they say that red is injurious to the power of vision. But at the same time the fact that the blue-end of the pencil and ordinary ink are of the same hue, makes it difficult to distinguish marks from question-numbers and remarks from the answers. Now, the pros and cons of the question are before the reader. Let him decide. However, it is advisable, in totalling the marks on the front page of an answer paper, to use both colours alternately and put the sum, if it is of two digits at least, without any partiality to either.

The one thing that has kept pace with the advancement of education is the growth of the margin. When writing was invented people might not have, most probably, left any margin knowingly. The savage could not understand why there should be any blank space on a page fully written. It is obvious that in his idea of writing the margin had no existence. Before paper was invented the margin could certainly have found no scope for expansion—it was too costly a luxury. But with the invention of paper the sense of beauty in man displayed itself in this direction also, and margin began to be fed fat. And like some factors of modern civilization, it has superceded the alloted legal limits and has stepped into forbidden ground. It exercises the function of weeds in the field of writing. The cherished one has become a nuisance; the ornament has begun to disfigure the wearer. Margin has begun to choke up the writing space. As some foolish mothers adorn their daughters at the expense of their natural beauty, some students and printers decorate the pages with inordinately wide margins.

One with a calculating and economic turn of mind cannot but be sorry at the loss he contracts in buying a book with very wide margins. On opening the book he realizes that he has paid more for blank paper than for the book proper and he laments how he could have bought so much paper at much less cost. What is impossible if the printer join with the author? They can make an unwieldy volume of an otherwise weightless pamphlet. The former gets money and the latter the credit of the authorship of a 'great book'. Books are not rare whose pages have more than three quarters of margin. Sometimes the four sides are profusely decorated with diverse coloured lines.

School editions of books, however, must have liberal margins. No modern student will contradict this opinion. Time is so precious now-a-days—even to a student. It is very difficult to write the meanings of words and allusions in a separate note-book. If we write these in the margins we get a multiple benefit. As we read the book, we are impressed with the explanations also; no second glance over a note-book is necessary. Think of the inconvenience of carrying an open note-book also while we read walking. With marginal notes we save not only time but money and labour. We have to pay for the book; then, why not use its own margin rather than a note-book which means an extra expenditure? Further, for writing the explanations in a separate book the original word or passage also must be written. But when we do it in the margin, we have only to underline. Bad habit, for sooth! No habit is bad which saves time, money and labour.

How to regulate the width and position of the margin in a composition exercise or an answer paper? Generally, the margin is left on three sides of the paper. Some leave more than one third of the paper as the left margin. It is perhaps because they think they are subscribing more than enough as examination-fee. Or they want to distribute what little they have got in their heads in a number of pages so that the examiner may, at first sight, be impressed with their wide knowledge. If these are not sufficient reasons, there is only one more alternative, that they are unable to make even a rough estimation of the correctness of what they write. They think that their answers are subject to much correction. Not only do they want the mistakes indicated, but the correct forms written in the margin.

On coming to this paragraph I must warn the reader against a prejudice with which the modern student world is looked upon by others. I am one of the propagandists of more and more reverence to authority. The reader will not mistake me, I believe, in the following remarks which call, like those that preceded, only for a light-hearted explanation. Why do some teachers insist on wide margins? Those who undetake the work with more seriousness than necessary want to fill the margins with remarks. Sometimes sentences and expressions are underlined and equally good ones, which perhaps suit the valuer's taste, are seen in the margin. Gigantic and mysterious interrogations, awe-inspiring, wonder-striking and inexplicable exclamations also are not rare. Sometimes the whole length of the margin is measured out by a line which is as mysterious as the Trinity itself.

Nothing is said in this article which every one of us does not know. It carries no new thought at all. But consideration about the margin will teach us, besides some facts which we know but have failed to apply in practice, economy and temperance. Unless we take care in these little things how can we rise to greater and more important things? And "Nothing is too simple for so simple a creature as man".

APHORISMS ON EDUCATION.

C. N. Anatha Ramaiya Sastri, M. A.

Probably there has been nobody else who has written ten apothegmatic verses on education and just another ten on want of it. Tiruvalluvar of South India has done this in this fashion:—

First, he inculcates the need of intensive study on the one hand and the application of knowledge to life on the other. Eyes being two in number, he deems arithmetic and literary culture to be verily two eyes to human beings. Nay, he goes on to say that the educated alone have eyes, the uneducated having two sores in their faces! How creditable to this author of plain living and high thinking that he says thus while Sankaracharia who came later would confine education to the male sex. He says that the essential function of the educated is to meet, and preside over meetings if need be, exchange views and then revert to other business. The cultured do condescend to show the utmost respect towards their patrons and do show the same to-wards their preceptors, but far, far below them are the uncultured. Knowledge increases with study just as more and still more water comes up as we remove sand at a spot in a river. "Any country will be to him as good as his and any village as good as his, and why does any one neglect education till the hour of death?" asks this precursor of adult and old-age education. The sensible poet refers to seven births instead of more. He thus transfers the idea of transmigration or metempsychosis on earth to that of existence with progress in the seven worlds of Indian conception. He avers that culture once attained here will stand one in good stead in the other six existences. The very joy they themselves have will induce the cultured to spread education far and wide. And last but not least, real education is unmixed good and joy for ever, no other acquisition being of such permanence.

He compares the silly unlettered intruder who seeks function in an assembly to a child's-play—nay, a game wherein the round piece is played without the court-lines. Secondly, he compares the ignoramus who fain would indulge in oratory to a graceless maid making offensive love.

"The ignorant will do so well
To shut their mouths in assemblies.
Who can the crows from cuckoos tell
When still and mute on mango trees"? says a Sanskrit poet. The silent humour of the author of Kural is matchless. "The ignorant are also very good folk", cries he, "if they keep silent before those who

know". What is worse, the wise will not place any value on even a bright idea of an unschooled person though that needs must be alright. What is more, the idea will cease to be true to him that was a truant, when he addresses the chair. Those whose minds are uncultivated, like uncultivated soil, serve no useful purpose: they just exist beside or besides cultured people just as uncultivated land exists beside or besides cultivated arable lands. The good beauty of one whose mind and heart have not known the delicacy and glory of wisdom is like that of an earthen image shaped exquisitely. The rights of individuals of no knowledge may be counted as being less good than poverty of the good or the wise. Often members of respectable families will not be reckoned as equal to cultured members of families of no repute, if the former are without culture. As are the lower creation to the children of God, so are the uncultured to the cultured.

It will be improper to close this theme without pointing out that the Paraya preceptor does not leave out God even with his Buddhistic tendencies. He speaks only of one letter of the alphabet, the first in every language, as we who know that *beta* is the second letter in Greek, know the first "decalogue" is on God,and in the first couplet he sees the first letter of the alphabet as first, as he sees the primordial Lord of the Universe as First. In the very second couplet he finds occasion to exclaim that all education is fruitless, if those who get education do not cling to the feet of the All-wise, likewise.

LITERATURE AND PATRONAGE

(Varghese. J. III U. C.)

Can literature ever be dissociated from patronage? Formally we regard the age of patronage as having been of the past only. It is true that the profession of letters has in modern days been freed essentially from the enslaving institution of patronage. But so long as this profession is not as lucrative as some other professions like law or trade, and so long as there are innumerable strugglers in this profession, patronage will continue to play its part. It will not be far from reality to say that from the very origin of the profession of letters the influence of patronage on it has been profound. Even the origin of the profession as such may be attributed to the munificence of liberal patrons. At a time when literature as such had no intrinsic merits of its own, they honoured its representatives and raised it to the honourable position it has come to occupy in recent times.

The Muse never did appear so lovely as when she lived under the fostering care of worthy patrons. The history of literature in any country bears ample testimony to this truth. Shakespeare himself paid court to the Earl of Southampton, not to mention others to whom he might have been beholden in the staging of his various plays. The great satirist Swift was patronised by Sir William Temple. The magnificence and splendour of the Augustinian age of Roman literature is proverbial. It is universally admitted that Sanskrit literature has no better exponent than Kalidasa. In Malayalam the stories of Nambiar and Unnai Warriar clearly show what the influence of patronage is in the realm of letters.

Out of the healthy contact between literature and patronage a word has evolved from the name of a historical personage, whose story should be exceedingly interesting to us. Maecenas was a Roman noble, who enjoyed the confidence of the emperor Augustus. His name has been immortalised by his intimate association with two of the greatest Latin poets, Virgil and Horace. Horace has given us an account of his personal relations with Maecenas. He roused the envy of others for enjoying the favour of this great patron, and they carped at him for "the son of a freed-man father". The acquaintance between Maecenas and Horace took place in the year 38 B. C. The poet was assured of a competence ever afterwards, and he received from Maecenas an estate in the Sabine hills. For all this, Horace was sensible of the essential falsity of the intimacy he enjoyed with his patron. He was seen often with Maecenas in his chariot, and so people naturally presumed that he should be very intimate with the great man and

consequently asked questions of him about the great affairs of the empire. Horace, however, knew that Maecenas asked him only the most colourless questions like "what is the hour"? "Is Gallina the Thracian a match for (the gladiator) Syrus?"

In this connection we cannot but recall to our minds the wretchedness to which the princes of the literary profession were thrown under a class of haughty patrons. The relation between a patron and a man of letters who sought his patronage turned into one of servitude. The *soi-distant* patrons of this period considered themselves to be the sole support of those who followed the profession. Consequently they looked down upon them as a class of parasites. Pride goes before a fall. Retaliation was at hand.

The mighty shock to this unwholesome state of patronage came from Dr. Johnson's letter to Lord Chesterfield. Johnson waited day after day in the Lord's ante-chamber in vain to seek his patronage in behalf of his Dictionary. But at last, when fighting against odds he had completed it, the Lord made overtures to receive its dedication to himself This was an opportunity for Johnson to give a bit of his mind. "Is not a Patron, my Lord, one who looks with unconcern on a man struggling for life in the water, and when he has reached ground, encumbers him with help? The notice which you had been pleased to take of my labours, had it been early, had been kind; but it has been delayed till I am indifferent and cannot enjoy it; till I am solitary and cannot impart it; till I am known, and do not want it. I hope it is no very cynical asperity, not to confess obligations when no benefit has been received,or to be unwilling that the Publick should consider me as owing that to a Patron, which Providence has enabled me to do for myself."

But this incident has not entirely shattered the long-existing co-operation between the two. In fact, literature and patronage seem to be as inseparable as teacher and manager. Even today it is not uncommon to see authors following an editor or a member of the Text-Book Society, whose good opinion secures for a book wide and rapid circulation. A living personal patron in literature is an odium, but a legacy like Nobel's is a rare good fortune.

"AM I NOT A TYPICAL STUDENT?"

(Your Own Maddhavyan)

No sooner did I join the tiled English School from the thatched Vernacular School, than some miraculous changes took place in me. My career as a student in the English school certainly supplies the matter for an epic.

Our school was a two-storeyed building. I seemed to have attained some new lease of life, even at my approach to the vicinity of the school. Hitherto my head had been at straight angles; but from now it was held at an angle of 225°.

My name was enrolled in the register. I felt a sort of chagrine towards my headmaster as our class-room was not in the upper storey. Yet during the interval I used to walk proudly along the upper verandahs with some of my class-mates. Ah! If that Appu or Kalyanikkutty were here to see me!

II

In six years I overcame four classes. I am now in the fourth form. I have to negotiate three hurdles yet. Hereafter I am 'eligible' for wrist watch and fountain-pen. I have now the chance of being the volley and foot-ball captain of the seniors.

The headmaster came to the class and read the names of those who had passed in the annual examination. He stopped at the honourable and magnanimous name of 'My Lordship'and looked wonderingly at me, meaning "Have you also passed!". 'Haven't I ?,' I smiled back at him.

When I was promoted to the highest room in the upper storey, the peon murmured: "It is time to replenish some of the planks in the stair case'.

III

It is now that my adventurous life begins. I have already begun to use snuff, a b c d, cigarette and '*pansupari*' which were the four '*yajnas*' a c and another '*mahayajna*' of the '*Kerasya pani*'. I have occupied a conspicuous position in the student world. Every one exhibits some submissive gestures on seeing me. My 'Get out of the court' is feared by all players. Some teachers murmur that that is the only sentence I can pronounce without errors.

But these sayings of teachers cannot be taken at their face-value. I can construct beautiful sentences with the most difficult phrases. Let me show a sample: 'To make for'—*To make for is a phrase.* I began to exhibit my knowledge and command of the English language even

before my mother. (It is worth mentioning that the end of a *'thavi'* visited my cheeks).

One day a teacher asked me: "Are you well?" Even a fool knows what a 'well' and a 'tank' mean. I had written the meanings of these words a thousand times each while I was in the first form. How can I forget it? And so I answered: 'I am not a well, nor a tank, sir!'

Another day a teacher asked me: 'what is your work at home?' 'Sir, I am always *worky* at home', was the bold answer. My mates burst into a fit of boisterous laughter. In the evening I asked one of them:

'Why did you laugh?'

'What is meant by *worky*?"

'Who work, he is *worky*', I answered in English itself without error. They say they have a thing called a 'Dictionary' and in it there is no such word as *worky*. But is that my fault?

From that day onwards, they began to call me 'worky, worky!'. Block-heads! Let them also remember: every dog has his day, and night too.

Sir, who is free from error? Have you not heard 'To error is a human'? I have committed such silly errors in my early days as 'I camed here, one day night'. Our Headmaster certified me: *'You are a murderer of the Emperor's tongue'*.

In those days it happened that some farces were staged in the school. My face is beautiful to look at. I got some good parts in them to act. In short, after these farces I was wholly changed. I once acted the part of Julius Caesar and another time that of Dushyanta. From them I acquired some peculiar modes of walking, standing, sitting, working, holding of the head, etc. It marked a change in my language also. I then used to say to my guests, 'Most respected Sir, which place is now grieving at your separation?, for 'where are you coming from?'. My God! The force of farce! I have soliloquised often: Farce makes men beautiful; farce makes men poets; farce imparts to men a certain grace.

I have begun to air my new graces in the rural parts. I raise my head and begin to walk gravely. That nasty Kalyanikkutty once muttered to Appu: 'What has happened to our *chettan*? Is his neck sprained?'.

What remains to be said? After so many adventurous exploits, I bade good-bye to my *Brahmacharya* for ever, in consequence of the premature death of my father, the famine in my family and my increased task in and out of doors. I had some money got by duping my parents and the school authorities, and a valuable Library Book with several pictures. What more is required of a worthy student?

Now, Editor, am I not a 'sample' student?

BASELIOS COLLEGE LIBRARY 15697 BANGALORE

A SYMPOSIUM ON LOVE.*

(Lukose Peter Poonthottam)

It is about mid-night. The white silver light of the full moon is flooding the heavens and brimming over on every side like the bubbling foam of wine. Myriads of beautiful little stars are twinkling with an enticing charm. I feel as if the joyous heavenly groups are inviting me to their abode of eternal bliss, with smiles of unweary welcome. They seize on me like a yearning, like a mantling intoxication, for I was sitting silent among the dark shadows of my own sorrows and heaving a deep sigh over my vanished joys. "Society, friendship and love, divinely bestowed upon man", I slowly murmered and fell full length on my sofa.

Lo! There came a voice from behind. I quietly turned back and saw a stranger smiling at me. "Who are you", asked I.

"I am your past misfortunes", he answered and he smiled and smiled till I grew impatient.

"Why do you smile—out of contempt or joy"? asked I; and"joy" he replied.

"O, you smiling villain, you hypocrite", I cried to him, "Get thee hence. Do you come to trouble me again? Till now you have frowned and threatened me like a child. Now you smile and tempt me to your home, to abandon me helpless in the ocean of sorrows. No. I will no more come to your shore. Are not your smiles a running noose on my neck, a sabre bared to pierce my heart? You 'look like the innocent flower', but are the 'serpent under it,"

"No, I am your friend," he cried and smiled. "Smiles are not cheap", he said, "in this world where thirst like a worm in the flower gnaws at the heart's core, where baffled desire hovers round the desired, and memory never ceases to sigh foolishly after vanished joy".

"You have driven me unto the farthest end of sorrows and despair. I am no more susceptible to feelings of love or affection", said I, "I grew desperate and became divorced of the softer sentiments. I began to contemplate suicide as my last resource, but religion and the thoughts of my immortal soul stood in my way!! O! you rogue, turn away your face. Do not smile at me and pain me again. Your smile pierces my heart and your words permeate into every vein of my body like the deadening drops of hemlock. I detect subtle and coarse irony in thy smiles, stinging and biting sarcasm in thy words. I would prefer the excruciating agonies of death at this moment to your entertainments. Depart from me. Allow me, a lonely and desolate wretch, to die in peace".

"No, I am your friend", he rejoined, "Thorny plants blossom fragrant flowers, and horrid darkness gives birth to joyous sunlight. Once I brought you sorrows only to make you know the beauty and truth of joy; which is divine and eternal; to make you all the more happy and gay. Without sorrow you cannot know joy as without

---

* With apologies to Tagore.

darkness you cannot enjoy light. Why do you stand speechless like a thunder-cloud at sunset flashing with an agony of suppressed light? O! I am spell-bound at the supreme eloquence of your great silence.".

He flew at me, embraced me, and said, "Let my heart touch yours and kiss the pain out of your silence".

"I do not understand", said I, "but your eyes melt my heart as the kiss of the morning sun melts the snow on a mountain-top, and your voice rouses a blind sadness within me, of which the cause may well lie beyond the reach of my earliest memory. Tell me, stranger, what mystery binds me to your heart".

"You gave me the supreme confidence of love", he answered, "the confidence which belongs to life in death, to victory in defeat, to the power hidden in frailest beauty, to that dignity in pain which accepts hurt but disdains to return it I did not know it. And it was the cause of all your miseries. But love's insight is divine. So leaving the frail body, when I reached eternity, I realised that love has its inevitable response even after death, that 'In love the aim is neither pain nor pleasure, but love only', that 'Love is lit from love as fire from fire', that 'Truth is widowed without love, and beauty dwells not with the many, nor in the moment', that 'Love depends upon the will of the giver and the poorest of the poor can indulge in such generosity'. Now, come. It is time for you. We can freely love and enjoy the eternal bliss".

In my inexplicable joy, in my heavenly ecstasy, in my "aching joys and dizzy raptures", I embraced my love like a lightning and kissed him to my heart's content and in his eyes I saw all my past and future as two mirrors infinitely reflecting one another. I looked at the starry firmament. Behold! There shone forth in golden letters, "All is illusion; all is vanity; the world is deceptive; but sweet are the fruits of sorrow. Peace; and be happy".

I felt as if I was approaching the stars with my love. I turned my eyes down and saw, in the darkness of my dwelling, a lifeless corpse. Behold! Angels were hovering round it like bees around a fresh-bloomed flower. I looked up and saw,

'Heaven opened wide,
Forever turning gates harmonious round
On golden hinges turning"; and there I beheld my love with the beauty of the moon, the brightness of the stars and the glorious brilliance of the sun, coming forth to welcome me, beaming with a supernatural smile.

With an irrepressible and unconscious ejaculation "Ah! my Jesus, Ah! my C—' I opened my arms wide and leaped up to clasp my friend.

Alas! I woke up from a deep sleep and found myself on my sick-bed holding the pillow firmly in both my hands. My mother was standing close to the bed with a thermometer in her hand and terrified at my unusual behaviour. I only smiled and lay quietly on my bed.

CHARIVARIA

K. Sreedharan Nair Class iii.

"My wife pushed me down the stairs, knocked me behind the ear and called me an imbecile. So I am suing for a divorce", says an actor.

Well, this shows that he is certainly cute enough to take a hint.

* * * * *

"My lecture moved the audience", says an orator.

To a crescendo of vituperation and then out of the hall, we think.

* * * * *

"Consumption follows production and nothing can stop it", says an economic journal.

Why not try birth-control ?

* * * * *

The fat farmer was leading a fat pig to the market when his friend chancing to meet him remarked:

"Hi there! that must be the fattest pig in the country!"

"I should think so; it weighs fifteen pounds more than I do."

* * * * *

An American doctor has invented a new instrument which when fitted in your shoes works like a couple of bellows and cools and tones up your system

The gait-way to health.

* * * * *

"If you wound a maiden's pride it is quite on the cards that she will not hesitate to cry and rake up your past"

From hysteries to historics.

* * * * *

Loretta Young, the famous film-actress, is of the opinion that film Stars should not marry.

The trouble is that they don't realise this until after the tenth or twelfth trial.

* * * * *

"Famous mill-owner leaves fifty mills to his son."
Heirlooms, to put it lightly.

* * * * *

"Although I have tried many a job I have never got a real kick out of any one of them," laments one.
Just try breeding mules.

* * * * *

"The quarrel between Mrs: B... and Mrs. M... was such that Mrs. K... and Mrs. N... who came for mediation disagreed upon a certain point and themselves quarrelled," writes a reporter.
Where there's a frill there's a fray.

* * * * *

"Although six months have passed since our marriage there is no harmony in my home."
Play second fiddle.

* * * * *

"The ever-changing fashion of the times has led to many dogs becoming motorists," says a leading newspaper.
Well, well, well, now, our opinion of motorists is just somewhere near that.

TAGORE'S SHORT STORIES.

(A. K. G. Nair)

It is all very well to speak of the liberty of the press. Unrestrained expression of public opinion is certainly necessary and essential in public matters, but in the world of letters it would be a good thing if an infallible censoring board were possible, a censoring board not guided by puling sentiments but informed with critical judgment. The short story mania is the prevailing mania of magazines. The public demand it and the editors supply it. It is perhaps truer to say that some of the best models of the short story have created an artistic taste for it. And the bad models have brought about a familiarity that has bred contempt. But the spate of magazines current in India seems to indicate a decadence in public taste as regards this literary kind. The taste of the public determines that of the editor, at least for magazine purposes. To understand what a short story is and to arrive at a proper appreciation of Tagore's stories, it is essential to expel from the mind the common magazine stuff.

The short story is an art, as distinct as elegiac or heroic poetry. It is a craft, too. Only its form is not hampered by any mechanical rule. There is no general recipe for a short story. Still when one reads Kipling, Jacobs, Bret Harte, Bullet, etc., one feels that here are the masters of the art. Broadly speaking, the short story falls into two groups—short stories of plot and short stories of character. In ordinary magazine stories the interest is wholly or mostly that of the plot. We get there wooden dummies who shuffle through complicated incidents. Within the limits available to short story writers, it is essential to the interests of character-delineation that incidents should be as few as possible. If too many things happen within the compass of a few pages the characters necessarily become wax-works. If so, one might more profitably, and with greater delight, read the Arabian Nights. The artist in the short story cares often only secondarily for the plot, or he does not care at all. His business is to create characters that will live. Otherwise events might occur and leave little impression on the reader. It is very difficult to recall the characters of the short stories interspersed in the novels of Dickens, because they have no truth in them. And the plots are so unreal. Character-delineation is as important to a short story as to a novel.

As to the length of the short story there is no hard-and-fast rule. Normally, however, it does not run to many pages. Hence short story writers have less freedom than novelists to portray their characters. In a novel a few pages of unnecessary verbiage and repetition do not

matter. But in a short story verbosity is a serious fault. Even as in a faultless poem, say, Keat's *Ode to a Nightingale* or *Ode on a Grecian Urn*, every word has its function. The artist is not in the least cramped by the limitations of the form. When he is writing a short story he knows what to say and what not to say.

Tagore rules out plot altogether. I wonder if his short stories would pass muster anonymously with some editors. There is some semblance of plot in the *Auspicious Vision*, *The Trust Property*, and *The Riddle Solved*(Mashi and Other Stories). It is doubtful if anything usually happens in his stories. It is all dialogue or description. In the *Postmaster*, plot is conspicuous by its absence. It is the study of a mind, or rather of two minds. The Postmaster does nothing, sits idly in his hut, and goes back home resigning his job. That is the bald outline of the story.

Tagore is no spinner of yarns. He is not a weaver of humorous situations like Wodehouse or Jacobs. Nor does he deal in subjective subtleties as Stevenson does in *Markheim*. Tagore is concerned with emotions of the soul, for he is essentially a poet, and the reader who takes him up for excitement or plot interest must be prepared to be disappointed. Moreover, Tagore is a social reformer, and the writings of social reformers are invariably tendentious. They have a moral to convey. But this must not be taken to mean any disparagement of Tagore's short stories. Rather, his enthusiasm for social reform—his artistic genius apart—lends a solidity to his characters. Early marriage is a favourite theme, as it is with some other Bengali short story writers also. Mani marries ere she knows what love is. Her sister's "annaprashan" ceremony attracts her more than her husband's death-bed. Subhashini, the dumb girl, must be torn from home and married at any cost. Otherwise society will thunder. Surabala's parents are not very particular about her "love", and marry her, against her wishes, as we understand, to a Ram Lochan who takes her just as a common-place girl. Kusum does not know why she married, but when she is old enough to conceive a passion for her husband he has become an ascetic.

Tagore's stories may be directed against early marriage or may plead for widow-remarriage. But they are certainly not didactic, in the narrow sense of the term. The characters, stepping out of the furnace of the poet's imagination, glow over in every fibre of their being with the unmistakable reality of flesh and blood. Mani, the little wife, trifling with the theatre and her friends when her husband longs for her companionship, is seen in every society which sacrifices its girls to the Moloch of ancient custom. The widow of the *Skeleton* secretly dressing herself in her canary-coloured sari and putting jasmine in her hair does

a very obvious thing. Jagannath Kundu, when he disinherits his son and lets his wife die without medical assistance, and hugs his gold, strikes one as rather unnatural. All the same he is only a miser, a little accentuated. When one deals with characters rather out-of-the-way it is difficult not to exaggerate.

The short story writer, as he has to work in a small medium, has to secure the maximum effect by the minimum number of words. Every word must reveal character or advance the plot in a short story. The gift of compression is a rare thing. Tagore has it in abundance. He does it so naturally. "No, Mashi, not that shawl! Not that shawl! That shawl is a fraud". The shawl made by Jotin's wife is to him a symbol of a miserable life, or a hideous mockery of a society that has united them both. Those last words reveal, with a flash, a whole world of meaning, Jotin's utter disillusionment, Mani's life-long neglect of her lord. They set the imagination working and demand of the reader a certain amount of emotional energy. ".....then I closed my eyes and smiled". The colossal vanity and jealousy of the widow of the *Skeleton* are compressed into those few words. It is an epitome of the story of the Skeleton. "Only we stood gazing at the darkness" and "Today she has none besides me" suggest the awful convulsions of nature in the *Supreme Night*, and the union of two loving souls—in fact, a fore-gleam of their union in the eternal repose of death. In this world never again can they come together. If they do, men will treat them with scorn. Society is a show-house of fossilised customs. It must be destroyed so that we may see the originals in flesh and blood. In bringing together Surabala and her lover Tagore touches religions on the raw.

Tagore is very inch of him a poet. His attitude is wholly philosophical, and his ideas are sometimes rather abstruse. But his philosophy becomes vivid and picturesque when it is put against the background of Nature. Poetic touches are abundant in his short stories. They create an atmosphere that is one with the characters portrayed. Instead of standing out as excrescences they only accentuate the effect. In *Mashi* these touches have an awful solemnity and picture the fulness of a soul in the travails of death.

"The still night stood silently at the window like a pilgrim of eternity; and the stars gazed in, witnesses through untold ages of countless deaths".

Tagore is at times as sensual as Rossetti, with deeper mysticism. "She had immortal youth and the stars were flowers of blessing, showered upon her by the hand of the world-mother".

The River Stairs, telling the story of Kusum, who drowned herself in the river in despair, apparently a very unreal thing, is not merely

part of the machinery of the story. The Stairs seem to be alive and feel every ripple on the surface of the waters. The mention of the "kachu" plant growing dense beneath the branches of the grove and of "the three old brick-heaps at the bend of the river" gives the scene the reality of a rock. Only an artist could have said that.

As for humour of the laughable variety there is none. The philosopher that he is, Tagore hardly ever tries to tickle. Perhaps that is a fault. A touch of humour sometimes serves as a relaxation and as an emphasis. For example, Gerald Bullet, a fine yarn-maker, who discovers tragedy behind commonplace things and makes trifles look serious, combines humour with grimness. In *The Mole*, the story of a loveless and sinful married life, Mrs. Gubbins is a grim but funny figure, with frosted eyes and a mole about the size of a pea and three longish hairs depending from it. But that "monkey-spot" proves the undoing of her husband who, driven into terror of it, tries to shear her of those three hairs when she is asleep but is unnerved at the sight of them moving to and fro like the long legs of a spider, or the antennae of an insect-seeking prey. Tagore is never so impressive. He cannot use, with effect, a simple situation or symbol. His vision is larger. He sees the tragedy of Indian society being shaken at its foundations by blind superstition and crusted custom. However, love seems to emerge, in his eyes, with laurels from the conflict. What with early marriage, forced marriage, and compulsory widowhood, life for many women is bitter and it is only love that makes life worth living. Tagore often tries to improve the occasion, and droops off sometimes into sentimentalism. But it is his rare achievement that ethical teaching co-exists with artistic beauty.

A WEEK ON THE HEIGHTS

"Arven"

It was a pleasant Monday morning on the 14th of December, 1936. We are assembled in the College premises duly at 8 A. M., contemplating with ill-concealed glee the prospect of enjoying the beauties of Peermade, Thekkadi and Periyar. Whether you call thirteen auspicious or not it may be mentioned at the outset that thirteen of us made the botanical tour-party.

You can imagine how impatiently our young botanists were awaiting the "Kohinoor Express". The taxi-cab appeared at length and the sun had already risen. We were now busy loading the top of the cab with our maximum requisites in the minimum time at our disposal. The vehicle groaned under a weight of luggage it had rarely experienced. Steel trunks, leather bags, vascula, deal-wood boxes stuffed with formalin bottles, tubes and reference books, microscopes, and miscellaneous articles were given proper places,before we could think of our own accommodation. That is what happens when naturalists are abroad.

Our journey was not particularly eventful until we reached Mundakayam, where we proposed to halt for a day. It was past noon when we reached the choultry with our kit. We took a refreshing plunge in the nearest brook, had our khana on the way, and forthwith set out in our tour uniforms, with the idea of studying the types of phanerogamic vegetation. We walked long; but we were rather disappointed at not finding any adjoining forest areas, which would have given us some wild species at least. One could only note the vast pararubber plantations, and the cultivation of excellent varieties of Anassas. But some of us were enthusiastic enough to go along the big stream flowing over beds of sandstone, and have a haul at the interesting Podostemous carpeting the rocks under water. Thursday morning was also spent at Mundakayam, and it was past mid-day when we secured accommodation in the Royal Mail,bus. The Madura—Mundakayam mail service is one of the best we have ever seen.

The scenery and landscape are picturesque as we ascend the heights. The graceful winding paths, hair-pin bends, precipitous Archaean rocks, the deep valleys teeming with varied Angiospermic flora, giant trees and woody climbers coiling over the latter and hanging in pretty festoons arrested our attention. The change of climate was exhilarating. Even a short halt of the, bus on the way was welcome as it afforded some of the botanically minded among us time for collection.

At Peermade Angur Rowther's bungalow was at our disposal. We made ourselves quite at home there. In spite of the unusually violent

gusts we managed to maintain our equilibrium, and our collection was encouraging, especially when we went down into the valleys. We had a jolly good time at Peermade. Our visits to the Regent's Palace and the Pambanar tea factory concluded our Peermade programme.

On Thursday we planned to leave Peermade for Kumali. Our thanks are due to the magnanimous Engineer of Peermade. He left nothing undone to make our stay at Peermade comfortable, and arranged for us the conveyance to the Periyar dam.

Meals over, we departed from Peermade, and halted at Kumali in the evening. It was lucky that we were able to secure accommodation in the Thekkadi Travellers' Bangalow. Soon after tea we stirred out and walked up to a cascade a few miles away from the Travancore border of Thekkadi. We returned to our camp at night, with our stomachs loaded with the supper got at Kumali, and our vascula loaded with rare specimens.

Mention should be made of the dense virgin forest stretching from Peermade to Kumali *via* Vandiperiyar, though the wild vegetation has been cleared in some places for tea-plantation. Wild elephants infest particularly those portions of the valleys which abound in that tall grass *arundivella*. A flight of wild fowl attracted our attention by and by.

Just as at Peermade we had to contend with leeches which had the special knack of penetrating into our shoes and socks, so also we had to be on the alert lest the Kumali mosquitoes should inject malarial parasites in our blood-stream. It was fortunate that the window-panes of the travellers' bungalow where we slept could be tightly closed. Many of us did not sleep that night which was spent in lively chats and discussions. Our boys waxed eloquent, and actually began to spout. All on a sudden our chatter was hushed by the roar of a tiger at close quarters, and this confirmed the local report that wild animals periodicallay roam about the area near our camp.

We got up early in the morning on Saturday, and after frequent potations of morning-coffee set out to the Thekkadi headworks in British territory. We were unlucky in one respect only,—in our inability to travel by the Government's motor launch. Yet two ordinary boats were kindly given to us by the Peermade Engineer, and at 10 A. M. began the voyage of the naturalists across the water of the Periyar lake which is surrounded by the primitive reserve forest. The weather cleared just when we started; and through the dark rain clouds above us peeped the morning sun. As the jolly boat was smoothly pying its way, the majestic forests around us were a feast to our eyes. The rowers who included one of our party manipulated their paddles skilfully, and carolled as they rowed until we came in sight of the Edapalayam shooting camp. We landed at the shooting camp, and saw the costly

furniture got down for the recent visit of the Governor of Madras. Again we stepped into our boats, and paddled a few more hours until we got to the dam; completing in this way nearly ten miles along the lake from the headworks at Thekkadi.

In the Periyar dam, one sees the fruition of a big project, designed skilfully by British Engineers to store the waters of Travancore in the lake formed in their own soil. We stayed at the dam area for a few hours, viewing the sluices, and the major and the minor dams, and we could have stayed longer had our interview with the resident in charge of the dams been more pleasant.

We returned to Thekkadi late in the evening on Friday; and after one more night spent in the traveller's bunglow, we bade good-bye to Thekkadi early in the morning on Saturday the 19th December—the day when the college closed for Christmas.

The week's stay abroad did us considerable good and it was with pangs of sorrow that the party dispersed. But our varied experiences, which were calculated to promote the spirit of union and hilarity, will always remain green in our memory. And the fact remains, that the inauspicious thirteen were singularly fortunate during their week's stay in the heights of Travancore.

INDIA'S NEW CONSTITUTION.

By K. J. J. (Old Boy)

The termination of the Great War has witnessed a notable advance in the ideals of government all over the civilized world and especially in the British Empire. Having borne her brilliant part in this struggle on the side of the empire, India could not be expected to remain unaffected by the new spirit of change for a better state of things. In the face of the manifold grievances and disabilities, what had sustained the people of India was the hope as well as the faith inspired by the promises and assurances of fair and equitable treatment, which had been held out from time to time by our sovereigns and British statesmen. The Indian soldiers were eager to go to the battlefields of Europe not as mercenary troops or camp—followers,but as the free citizens of the British Empire which required their services, and her civilian population was animated by one desire, namely, to stand by England in the hour of her supreme need. The Prime Minister of England, while voicing the sentiments of the English people in regard to India's part in the Great War, spoke of Indians as the joint and equal custodians of one common interest and future. Meanwhile, the opinion in India gained ground that what was wanted was not merely good will or administrative efficiency, but government that is acceptable to people because it is responsible to them. This constitutes India's new angle of vision. Great Britain was not slow to feel the pulse of India's aspirations. The famous declaration made in the House of Commons on the 20th August 1917 by Mr. Edwin S. Montagu, the Secretary of State for India, was indeed a landmark in the history of Britain's Indian policy. Mr. Montagu said: "The policy of His Majesty's Government with which the Government of India are in complete accord, is that of increasing the association of Indians in every branch of the administration and the gradual development of self-governing institutions with a view to the progressive realisation of responsible Government in India as an integral part of the British Empire." But, above all, in the Preamble to the Act of 1919, the Parliament has definitely set out the ultimate aims of British rule in India. Subsequent declarations of policy have added nothing to the substance of this declaration. The Government of India Act, 1919, which could be regarded as the political prize of the Great War, was admittedly a decided improvement on the Morley-Minto Reforms. But the present constitution has been tried and found ineffective to face the surging tide of Indian Nationalism. The Royal Assent to the Government of India Bill which was given on the 2nd August 1935 has marked the concluding stage of the weary deliberations that had gone on for

seven long years with the object of forging a new constitution for India. The 'Government of India Act, 1935' forms the basis upon which India has to evolve her constitutional destiny till the time, we may hope, when India may be blessed with another dose of constitutional reform by the British Parliament. The distinguished Irish statesman, John Redmond, once remarked that England failed to adopt the only course, namely, to trust the people, that could have helped her to solve the Irish problem. Apparently, this was the substance of Britain's policy towards India and this explains the reason why the new Constitution Act has not been able to evoke universal appprobation in our country. As the 'Daily Telegraph', a steady supporter of the Conservative policy, frankly said, "what has been given does not satisfy the Indian demand, but represents the limit that the British opinion is prepared to concede at this stage."

To attempt a detailed analysis of all the provisions in the Government of India Act 1935, is impossible within the limits of a short essay like this. Only some of the important aspects of the Act may be briefly discussed.

It is happy to find a slight relaxation of the power of the Secretary of State for India over Indian Administration. The present Council of India, which had always been a target of criticism, will be dissolved soon after the introduction of Provincial Autonomy. But there will be a body of persons appointed by the Secretary of State for India, not being less than three nor more than six in number, as the Secretary of State shall determine from time to time, whose duty it will be to advise the Secretary of State whenever he may desire their advice. Their power will be inconsiderable. The salary of the Secretary of State and his staff will be paid out of moneys provided by the Parliament. The Indian Government will pay the British Exchequer if the Secretary of State performs any special function on behalf of the Federation. The Secretary of State will have control over the conditions of Service both in the Defence and Civil branches of the Services of the Crown in India. The existing personnel in the permanent services of the Secretary of State-in-Council will be transferred to the department of the Secretary of State. So much of any superannuation allowances, retiring allowances and additional allowances payable to or in respect of officers transferred to the department of the Secretary of State, will be paid out of the revenue of the Federation. The Secretary of State can entertain any memorial from the public servants in the Civil or Defence services under his personal jurisdiction. Appointment to the Indian Civil Service, Indian Medical Service, Indian Police Service and Irrigation Service will be made by the Secretary of State. He will be responsible

for the emoluments, pension, etc. of the persons appointed by the Secretary-of-State-in-Council before the commencement of the Federation.

The new Constitution Act contains several vital changes in the sphere of Indian Administration. Burma and Aden will be separated from India. The most outstanding feature of India's new Constitution will be the establishment of a Federation between the British Indian Provinces and those Native States of India which are willing to accede to the Federation by submitting to His Majesty Instruments of Accession executed by the respective rulers. " An Instrument of Accession shall specify the matters which the ruler accepts as matters with respect to which the Federal Legislature may make law for his State and the exercise of the executive authority of the Federation in his State, are respectively to be subject". A ruler may execute a supplementary Instrument to his Instrument of Accession for extending the functions exercisable by His Majesty or any Federal authority in relation to his State. His Majesty may declare by Proclamation the establishment of the Federation if an address in that behalf has been presented to him by each House of Parliament, when the Native States, the population of which amounts to at least one-half of the total population of Indian Native States, have signified their assent to accede to the Federation.

Without Federation the unity of India would be indefinitely postponed and the admission of responsibility at the centre would be virtually impossible. Federation and Central Responsibility are inextricably interrelated and it is difficult to have the one without the other. The Central Government, today, is responsible for the administration of British India and also responsible, to some extent, for actions in the Native States. When once the machinery is set up, there is bound to come in a new nationalism in our country. But there are reasons to doubt that this Federation may prove an anaemic and impossible one. A combination will be attempted between democracy on the one hand with limitations and autocracy in all stages from the fifth century B. C. to the twentieth century A. D. A Federation of the Provinces alone at the outset with the option of the States to join it on reasonable grounds at a later stage would have involved no danger to the unity of India and entailed no greater danger than what exists at present and it would have made it impossible for the Princes to demand and for the British Government to concede the extravagant terms that would be embodied in the new Constitution. The proposed financial adjustments with the Indian States would cost about one crore of Rupees and the further burden on the finances of India consequent on the establishment of the Federation would be about six crores.

The executive authority of the Federation will be exercised on behalf of His Majesty by the Governor-General. This Executive authority extends to matters with respect to which the Federal Legislature has power to make laws, to the raising in British India of naval, military and air forces and to the Governance of His Majesty's forces and to the exercise of authority in relation to tribal areas. There will be a Council of Ministers not exceeding ten in number to aid and advise the Governor-General in the exercise of his functions except in so far as he is required to act in his discretion. The ministers will be chosen and summoned by the Governor- General and shall hold office during his pleasure. The minister must be an elected member of the Legislature. His salary will be determined by the Legislature. With respect to defence, ecclesiastical affairs, external affairs and relations with the tribal areas, the Governor- General will act in his discretion. To assist him in the exercise of those functions, the Governor-General may appoint Counsellers not exceeding three in number whose conditions of service will be prescribed by His Majesty-in-Council. The Governor-General will have special responsibilities with regard to the prevention of any grave menace to the peace or tranquillity of India, the safeguarding of the financial stability of the Federation, the safeguarding of the legitimate rights of the Native States, minorities and public servants and the prevention of commercial discrimination. In fact, there is going to be installed a discredited dyarchy at the centre. It may be remembered, however, that the admission of partial responsibility at the centre would be a considerable change, since the British people had been absolutely firm, ever since 1858, that so far as the Central Government was concerned there should be no responsibility at all. In so far as the Governor-General is required to act in his discretion or to exercise his individual judgment he will be under the general control of the Secretary of State for India. The Governor-General is not to act in any manner inconsistent with any Instrument of Instructions issued to him by His Majesty. The Governor-General may appoint a Financial Advisor and Advocate-General for the Federation. The Governor-General may make rules for the more convenient transaction of the business of the Federal Government.

There will be a Federal Legislature which will consist of His Majesty represented by the Governor-General and two chambers known respectively as the Council of State and the Federal Assembly. The Council of State is to consist of one hundred and fifty-six representatives of British India and not more than one hundred-and-four representatives of the Indian States. The Federal Assembly will consist of 250 representatives of British India and not more than 125 representatives of the Indian States. The Council of State will be a permanent body

not subject to dissolution; but as near as one-third of its members will retire in every third year. The Federal Assembly will continue for five years unless sooner dissolved. The Chambers are to meet at least once in an year. The Governor-General has right to address and send messages to the Chambers. The Ministers, Counsellers, and Advocate-General have right to sit in the Legislature. The Federal Legislature would be much worse than the present central Legislature. The present Council of State or the Upper House has no power of the purse. But under the new constitution the Federal Upper House will have co-eval powers with the Lower House in the matter of finance. This is indeed an unheard-of thing. The budget to be presented to both houses to be passed by a joint sitting of the two Chambers! The maximum strength of progressives in the Federal Legislature would, at the most, be only 250 out of a total of 635. The substitution of indirect election for direct election to the Federal Assembly, in spite of the opinion of the Goverment of India, in spite of the opinion of the people of India and of the provincial Councils, in spite of his Majesty's Government's statement in the White Paper in favour of direct election and in spite of the the powerful arguments adduced by Lord Reading, Lord Lothian and Mr. Isaac Foot, M. P. in its favour, is regarded by liberal opinion as a sugar-coated insult to the integrity of Indian manhood. The Marquis of Zetland's acceptance of direct election for the Federal Upper House is a unique political curiosity, a parallel to which would be hard to find in the history of any parliament in the world. For the Railways, a new Federal Railway Authority will be created which nobody can touch. So far as banking and currency are concerned, there is the Reserve Bank over which the Assembly would have no power. What would be left to the Assembly will be the control over Agriculture, Health, Lands and Education, which, under the peculiar circumstances of our country, might become convenient nomenclature for portfolios for people for whom some business may be found on occasions.

Under the constitution, a Federal Court will be established at Delhi consisting of a Chief Justice and such number of Judges as His Majesty may deem necessary. But, unless the Federal Legislature prays for an increase in the number of judges, the number of Puisne Judges will not exceed six. Every judge of the Federal Court will be appointed and his salary determined by His Majesty. The Federal Court will be a court of record. The Federal Court, to the exclusion of any other court, will have an original jurisdiction between the Federation, and any of the Provinces or any of the Federated States if the dispute involves any question whether of law or fact on which the existence of a legal right depends. The Federal Court will have appellate jurisdiction from High Courts in

British India if the High Court certifies that the case involves a substantial question of law as to the interpretation of the Government of India Act 1935. The Federal Legislature has power to enlarge this appellate jurisdiction. An appeal may be preferred from the High Court in a Federated State to the Federal Court on the ground that a question of law has been wrongly decided, being one which concerns the interpretation of the Government of India Act 1935 or of an order-in-council made thereunder, the extent of the legislative or executive authority vested in the Federation by virtue of the Instrument of Accession of that State, or arises under an agreement made under Part VI of the Government of India Act 1935, in relation to the administration in that state, of a law of the Federal Legislature. An appeal may be brought to His Majesty-in-Council from a decision of the Federal Court. All authorities civil and judicial will be required to act in aid of the Federal Court for the enforcement of its decrees or orders. The law declared by the Privy Council and Federal Court is to be binding on all Courts. The Governor-General, under certain circumstances, will have power to consult the Federal Court. The expenses of the Federal Court will have to be defrayed by the Federation.

The success of the new Constitution will considerably depend upon finance. Revenues will be distributed between the Federation and Federal units. Certain succession duties, stamp duties, terminal taxes and taxes on fares and freights will be assigned to the Provinces or Federated States in accordance with such principles of distribution as may be formulated by Act of the Federal Legislature. The Federal Legislature might at any time increase such duties or taxes by a surcharge for federal purposes and the whole proceeds of any such surcharge will form part of the revenues of the Federation. Taxes on income other than agricultural will be collected by this Federation, but a prescribed percentage of the net proceeds will be assigned to the Provinces or Federated States under certain conditions. Corporation tax will be levied by the Federation in any Federated State until ten years have elapsed from the establishment of the Federation. Duties on salt, excise and customs will be collected by the Federation; but, if the Act of the Federal Legislature so desires, there will be paid out of the revenues of the Federation to the Provinces and Federated States, sums equivalent to the whole of the proceeds of those duties. The prior sanction of the Governor-General is required for the introduction of bills affecting taxation in which Provinces are interested. Grants will be given from the Federation to certain provinces as His Majesty may determine to be in need of assistance. Expenses of the Crown in connection with Indian States will have to be paid by the Federation. All cash contributions and payments in respect of loans and other payments due from an Indian

State, which, before the passing of the Government of India Act 1935, formed the revenues of India, will be received by His Majesty, who,if he thinks it necessary, may place this money at the disposal of the Federation. His Majesty may remit the contributions of any Federated State. Sub-section 1 of Section 150 of the Government of India Act 1935, stipulates that no burden shall be imposed on the revenues of the Federation or the Provinces except for the purposes of India or some part of India. The Federation and the Provinces have to supply the Secretary of State with the necessary funds. His Majesty-in-Council may make the necessary provision for the grant of relief from any Federal tax or income taxed or taxable in Burma. The Secretary of State-in-Council will cease to borrow on behalf of India except borrowing in sterling. The Federation as well as the Provinces will have borrowing power. The Federal Government may also give loans to the Federated states. There will be an Auditor-General of India appointed by His Majesty who will have power to give direction as to accounts.

Significant changes will be effected in the Provinces when the Government of India Act 1935 comes into operation. Madras, Bombay, Bengal, The United Provinces, The Punjab, Bihar, Central Provinces and Berar, Assam, The Northwestern Frontier Province, Sind and Orissa will be Governors' Provinces. New Governor's Provinces may be created whenever they are deemed necessary. Though Berar is under the sovereignty of H. E. H. the Nizam of Hyderabad, it will be administered along with the Central Provinces in accordance with the agreement recently entered into by the two Governments. The Chief Commissioners' Provinces of British Baluchistan, Delhi, Ajmir-Mirwara, Coorg, Andaman and Nicobar Islands and the area known as Panth-Piploda will be administered by the Governor-General acting through Chief Commissioners appointed by him in his discretion. Some provisions will be made in regard to the administration of the excluded and partially excluded areas.

Every Governor's Province forms a unit of the Federation. The Governor of a Province is appointed by His Majesty by a Commission under the Royal Sign Manual. He will be the executive head of the Province. The executive authority of each Province extends to the matters with respect to which the Legislature of the Province has power to make laws. Today, there are only three authorities which could legislate for India: the British Parliament, the Viceroy, and the Indian Legislature. But, under the new Constitution, every one of the eleven Provincial Governors can promulgate ordinances of all kinds and can make Governor's Acts. There will be a Council of Ministers to aid and advise the Governor in the exercise of his functions except in those

spheres which come under his discretion. The Governor may preside over the Council of Ministers. The decision of the Governor in his discretion will be final. The Ministers will be chosen by the Governor from the Provincial Legislature and will hold office during his pleasure. The Minister loses his office on the expiry of the term of the Legislature. The special responsibilities of the Governor are almost as comprehensive as those of the Governor-General and the enormous powers given him almost unrestricted. The Governor-General will have some general control over the Governor. In each Province, there will be an Advocate-General. The entire administration of the Provinces, instead of being a dyarchy as at present, will be handed over to the Ministry in each Province who will be responsible to the Legislature. Hence there is going to be an installation of the idea of Provincial Autonomy But the new-fangled Provincial Autonomy adumbrated in the new Constitution Act, is not Autonomy in leading strings; it is likely to be a veiled autocracy varnished with a very superficial coating of shadowy popular responsibility. It will be unrestricted autonomy to the Governor. The Ministers will be at best advisors and at worst mummies.

The Provincial Legislatures will be elected by 35 million voters. This is decidedly a great step in the right direction; for we have only seven million voters under the Mont-ford dispensation. Of the thirty-five millions about six millions will be women voters and this would bring in a fresh element into the political life of our country, in the direction of what we may believe to be progress. In the Provinces of Madras, Bombay, Bengal, the United Provinces, Bihar and Assam, Second Chambers will be created. In the other Provinces there will be only unicameral legislature. The Upper House in the Provinces (Legislative Council) will be a permanent body not subject to dissolution; but one third will retire every third year and the gap will be filled up by fresh election. The Legislative Assembly (Lower House) will sit for five years. The Provincial Second Chambers, like the one in Travancore, are quite unwelcome and unnecessary. Almost all the non-Federal Upper Chambers in the world have been failures. Hence our country, too, could have safely dispensed with their supposed advantages. As in the Federal Assembly there will be appointed a Speaker and Deputy-Speaker for the Provincial Assembly, and a President and Deputy-President for the Legislative Council. Almost all the rules of Parliamentary procedure will govern the legislative procedure of the Provinces. On the whole, the powers of the provincial Legislatures will be restricted by the enormous powers of the Governors. The entrenchment of the system of separate electorates in the new Constitution is incompatible with the system of democratic self-government, the essence of which is that the

opposition should ever be able to change places with the Government and that no section of the people should be in a permanent minorty. Joint electorates with reserved seats for the minorities would have been better. The electors will have nothing in common with the Central Government and will be so divided on a communal basis that it would be impossible for them in any matter of serious moment to act unitedly. The new Constitution Act gives the people much influence and not complete responsibility. But is influence Government? The very constitution of the Provincial Legislatures will, by putting different groups of members in separate camps, definitely and permanently organized against each other, prevent them from assuming or exercising real responsibility. The primary responsibility for internal Government, while it will nominally rest on the ministers responsible to the provincial legislature, will rest on the irresponsible masters of those ministers: the Governor and the Governor-General.

In fine, India's forthcoming constitution will be a definite challenge to the surging forces of Indian unrest. Whereas India had cried for and been promised the Dominion Status, the new Constitution Act is admittedly based on a theory of permanent partnership between Britain and India in the ordering of India's affairs, India occupying the position of junior partner for all time. The safeguards are too numerous and comprehensive to allow us to have a free hand in at least those functions in which we are given responsibility. Defence and foreign affairs are reserved. The stubborn refusal to adopt a policy of Indianisation of the army has been sought to be defended on many unconvincing grounds, even though Lord Rawlinson, once Commander-in-Chief of the army in India, thought it possible to Indianize the army totally in thirty years. In the matter of commercial relations, instead of these being left to be regulated by treaty based on mutual advantage, the Governor-General is instructed to interpret his special responsibility bearing always in mind the partnership between India and the United Kingdom within the Empire! So with the Public Services. The new Constitution, in fact, will be entrenched within the ring-fences of safeguards like the British Commercial Privileges and British Service Security and protected by the spear-heads of special powers exercised by the Governor-General at the Centre and the Provincial Governors at the bidding of the Secretary of State for India. At any rate, the new Constitution will be worked. Major Attlee said: "The indications are that if it is going to be worked at all, it will be in a grudging spirit and it is too likely that its provisions will be used not for seeing how far it can be made useful for self-government, but as a means of getting something more". But some of the leaders of the Congress Party like Pandit

Jawaharlal Nehru are scheming ways and means to wreck the new Constitution. This does not seem to be a step in the right direction. Whatever be the backslidings of the new Constitution, it is better that we welcome it in good humour and sincerely work it; for non-co-operation does not give us any experience in constructive statesmanship or practical administration. Our experience with the working of this Constitution will take us to a definite place which could be utilized as our base for the uncompromising future struggle for our national freedom. Let us have a trial. It will not harm us much. As Lord Snell in his speech in the House of Lords in July 1935 declared, "We send them the Bill as a certificate in their fight for nationhood with affectionate regard and complete good will and wish them God-speed in the inauguration of the last and most interesting Parliament in the world." Let us show ourselves worthy of responsible Government in the future by successfully working out a Constitution, in which we could display our utmost talents in the allotted spheres.

21

IS POPULARITY THE CRITERION OF PERMANENT WORTH IN LITERATURE.?

(Prize Essay—B. A. section)

V. D. Antony III U. C.

William Henry Hudson has somewhere said that "a true essay is essentially personal" and that it "belongs to the literature of self-expression." According to him the chief features of the essay are "comparative brevity and a comparative want of exhaustiveness." I will beg my gentle reader to remember these words of the great critic, when he reads this essay. If my reader feels that I am a petty - minded egotist, I can only beg his pardon. I cannot help being personal. I cannot reproduce here what some other gentlemen have spoken on this subject. My memory is a feeble one and has very seldom responded to my demands If you feel my egotism to be unbearable, please seek relief in my friend's essay. He is wonderfully learned in the opinions of others, and I assure you, he will reproduce them with marvellous fidelity. He is very humble and will never oppress you with his ideas.

You ask me whether "popularity is the criterion of permanent worth in literature." It seems to me that no sensible man will ever entertain a doubt on this subject. A smattering knowledge of literature will enable any man of average intelligence to form his judgment on this matter. Popularity, I most emphatically assure you, had never been the criterion of permanent worth in literature and will never be as long as man remains a rational animal.

I am a College student and as such you will excuse me if I begin my arguments from my experience of student life. Now, whom do you suppose to be the most popular figure in a class ? Is he the man of intellectual and artistic accomplishments ? Most certainly not. It is he whe comes in the finest dress, wears a moustachio, smokes the largest number of cigarettes, occasionally hoots down an innocent tutor, wins a one-mile-race, and knocks down his lecturer in the hockey court. He is the person whose favour is most eagerly courted in the class. The man of artistic culture and intellectual aspirations, is often held in contempt. It is usually the dazzling beast in us and not our higher self that wins applause from others. In this connection, I should like to narrate here an incident which occurred last year and of which I have a very vivid recollection.

At that time, I was residing in a private lodge, with some of the gayest and merriest companions I ever had in life. But one of them had a strange weakness. He was prodigiously learned in books and that was his weak point. If you met my friend in a crowd, he would begin like this: "Why, you have'nt heard of him ? Wonderful !! Two months ago,

he published his St. Joan. It is the most discussed book in the modern world. Chesterton has given up waging war against him." With these words and a gracious smile, my friend would hold out a neatly bound volume to your kind inspection. If you show the faintest interest, within the span of a few minutes, my friend would tell you everything about Mr. George Bernard Shaw. Needless to say, my other friends were terribly bored. I was the only one who professed to have some interest in his conversation. On several occasions, I have heard my other companions saying—"That fellow and his book-knowledge!! O God¡! What a regular pest!! We must get rid of him." One evening while we were seated at the supper-table, my learned friend began a most unfortunate lecture upon the position of "G. B. S." in modern literature. I saw my other friends frowning and biting their lips. At last one of them rose and in a fit of wild fury shouted out, "For God's sake and for the love of your parents, Sir, do not offend us at our table, with your superior knowledge. We are humble, ignorant and muddle-headed. You are a learned man, a demi-God, an oracle. We admit it. But, Sir, we want none of your knowledge. Spare us for God's sake. If.....if... ever more you talk of your damned Bernard Shaw, mind you, we will expel you from this lodge." Since then, my friend has very seldom sought a large audience for his learned lectures. He was contented with my listening to him. I have quoted this incident here to enable my reader to interpret the ordinary student's attitude towards literature. I am now coming from the midst of people, all of them college students like me, but who have never bothered about authors and books. If you ask some of them about authors, you will be shocked to hear the names of Crystal and Loney uttered without hesitation. Their knowledge of authors is confined to these distinguished mathematicians.

If such is the case with educated young men with ample leisure, what of the man in the street? Is he a worshipper at the shrine of genius? Unfortunately not. The lives of great authors convince us that it is very seldom that a man of real greatness becomes the object of everybody's admiration. It is the commercial-minded author who makes himself intelligible to the man in the street that blazes in the lime-light of popularity. The wit and wisdom of a Bernard Shaw is not intelligible to the ordinary mind. But Hall Caine is intelligible to every one.

Why is it that the man of genius goes unappreciated by a large majority of mankind? The reason is very simple. Unless you have something of genius in you, you cannot appreciate genius in an author. The majority of mankind are those with no trace of genius upon their brains. Hence the failure of genuine greatness to achieve popularity.

But take the case of our literary swashbuckler—the writer of exciting stories. How does he achieve popularity? Why does the man in the street make a fuss about him? The explanation is not far to seek. The man in the street can easily understand him. The swashbuckler does not pretend to be subtle and abstruse. His appeal is to the man's love of adventure and romance. He does not discuss social problems in his stories and plays. When the ordinary man comes home in the evening after a hard day's labour, he has no inclination to trouble himself with the mighty problems that confront humanity. What he seeks is rest and a little enjoyment. A detective or a sentimental love-story will provide it. He takes the book and reads it with zest. Thus he gets acquainted with his favourite author and he is never unwilling to spend a six-penny on his favourite author's new production. Now, the average man with little education and the highly educated man with little intelligence, are not different in the constitutions of their mind and brain. Shallow-minded and superficial, they seek excitement and thrill. A man of real genius can never administer to the vulgar tastes of a public.

Even among university students whose literary culture is certainly above that of the average man, there is a marked tendency to read more of the low and ephemeral kind of literature than that which is the best and the highest. How many of us have ever cared to read the works of George Eliot, Thomas Hardy and George Meredith? Very few, I suppose. But there is an ever-increasing demand for the works of Rider Haggard and Mrs. Henry Wood. Some of the best books in our Library are those which our students have never cared to touch. The books of Ruskin, Emerson and writers of similar interest will never require a second binding. One possible explanation to this passion for voluptuous trash is that it is neither an intellectual curiosity nor a desire to develop one's literary attainments that is actually at its background, but the sex-impulse craving for satisfaction of some sort. No wonder that a great book which embodies artistic excellence and the mature wisdom of life is ignored by a shallow-minded and sex-obsessed public.

Dante was never appreciated during his life-time. The manifestations of his great genius only incurred the wrath of the Florentine ministers and he had to live the life of an exile. Goldsmith died in poverty. Only Burke, Johnson, Garrick and a few others of exceptional intellectual culture did know him. Chatterton committed suicide because the public failed to give him that which he sought. Keats was sent to an early grave because of the severe attacks made upon his works by a set of hostile critics. Instances of this sort abound in the histories of

different literatures. But why should we enumerate them from a distant past? We will take some recent cases. Meredith always complained that the public never understood him. His works were never popular. George Eliot said that he was a "rising man." Carlyle also could discern the merits of "The Ordeal of Richard Feverel". Eliot and Carlyle understood him, because they themselves were authors of greater and more permanent works. But others failed to discover anything great in the author of "Richard Feverel". Why? Because the majority of people do not possess that instinctive love of literature and keen insight into the nature of man's genius, which qualities alone will enable a man to appreciate fully the achievements of a man of genius.

Another possible reason which accounts for the unpopularity of great works is that critical opinion is always divided about a great work of art. Even among literary men of the highest calibre a catholicity of appreciation is sometimes found lacking. Johnson's denunciation of "Lycidas" is too well-known to deserve mention here. The great Doctor could not recognize the zigzag streak of genius in a man like the author of "Tristram Shandy." Several critics have hesitated to admit that Pope was even a poet. The critics of the Quarterly and Blackwood Magazines were almost savage in their attacks upon the works of Keats. Criticisms of this kind have very often made works of permanent interest unpopular for a time. But this argument cannot be pushed too far, for the obvious reason that hostile criticism has sometimes made a work of note immensely popular.

If popularity had been the criterion of permanent worth in literature "Sartor Resartus" would never have seen the light. "Blackwood's Magazine" rejected it more than once. Yet now it is considered to be among the greatest books in the world. Where popularity comes to be our standard of judging literary works, many of the finest works in world literature will have to be destroyed. Dante's "Divine Comedy" will be replaced by the first two cantos of "Childe Harold". The Florentine poet was hated by the society in which he lived. There were few to fondle the immortal offspring of his genius. But when Lord Byron published the first two cantos of his work, they made him the lion of London Society and for a time the continent of Europe looked upon him with greater admiration than upon the immortal Bard of Avon. Will "Childe Harold" outlive the "Divine Comedy"? Only if mankind turns mad.

When George Meredith was reader to "Chapman and Hall" (the famous publishers), Mrs. Henry Wood sent her "East Lynn" to him for publication. Two times he rejected the manuscript and Mrs. Henry Wood had to seek another publisher. "East Lynn," as we know, is one

of the most popular works in English fiction. Yet a man of genius could find little that was great in it. When "East Lynn" was published, the public simply went mad about it. From this incident related by J. B. Priestly in his study of Meredith, we can easily understand that that which the public admires the man of genius fails to admire. Marie Corelli and Hall Caine were more popular writers than Joseph Conrad.

At the time I write this essay, the most talked-of book in the United States of America is the life story of Mrs. Earnest Simpson. Therefore are we to assume that the biography of the Baltimore belle will stand a favourable comparison with Boswell's life of Johnson? A few months ago, John Gunther, an American journalist, published a book entitled "Inside Europe". Since then, it has remained the "best-seller" in many parts of the world. Does this mean that we esteem "Inside Europe" above "The Decline and Fall of the Roman Empire"? What I want my reader to understand is that it is always the book which deals with the "thing of the moment" that enjoys a wider popularity than the book which is of undying interest to mankind.

In saying that popularity is not the ultimate test of genuine greatness in literature, we do not ignore the cases of several authors who were popular as well as great. Shakespeare was the most popular playwright of his age. Thousands of people flocked to the Globe theatre to shed tears over the sad fate of Lady Desdemona and her unfortunate lover. More than a dozen times he appeared at Whitehall to entertain King James I. While still a young man, Pope had acquired an immense fortune and an enormous popularity by the labours of his pen. It is said that by the translations of Homer alone he made nearly £ 9000. By his contemporaries he was regarded as the dictator of English letters. The approval of Alexander Pope was the highest reward that an aspiring amateur of verse could hope for. Thomas Moore the Irish Poet enjoyed an extraordinary celebrity during his life. A welcome guest at Holland House, he conversed with the greatest in the land and sang them his songs. At the same time, the middle-class and the poor adored him. A watch-maker at Niagra refused to charge him for mending his watch. The captain of a ferry-boat carried him free. The whole theatre rose to its feet and cheered when he came in. He received £ 3000 down for his poem "Lalla Rookh" which went into several editions a year. When Moore visited Abbotsford, Sir Walter Scott's servant begged for a lock of his hair. A girl who shook hands with him at a dance covered her hand with her shawl so that no lesser touch should profane it for the rest of the evening. Once when Moore was returning from Dublin on the "Packet", a number of young ladies came to his cabin and demanded to be kissed all round. We have already

referred to the case of Byron. He was almost a boy in years, when "Childe Harold" was first published. "One morning I awoke and found myself famous." The success of that work intoxicated his young head. The creator of Pickwick and Micawber was also favoured with fame and fortune at an early stage in his career. For several years following his death, the most popular book in England was Forster's "Life of Charles Dickens." From these instances, the kind reader will perceive that we do not consider unpopularity as an inalienable element of permanent worth in literature. All that we mean to say is that popularity shall not be the deciding factor in estimating the worth of a work of literary art.

But, if man becomes infinitely wise, popularity will be the ultimate test of literary greatness. The world which considers popularity as the final test of immortality in literature must be a new world in which every individual is equally intelligent and gifted. In such a world, the man of genius will never suffer from want of admirers. Every man is his admirer, because every man can perfectly understand. The society in which he lives is a society of the gifted and the intelligent. The day of the dull and the unintelligent is over. A new age has dawned with "the freshness of morning in its eyes." The Benevolent Despot above has elevated the human intellect from its dullness. In this new and radiant world every man has a passion for art and literature. It is only in such an Utopia that popularity can be considered as the criterion of permanent worth in literature. If such a new world does not come into existence, popularity can never aspire to be the criterion of permanent worth in literature.

A HUNTING TRIP

(Prize Essay—Intermediate Section)

Cheriyan C. M. II U. C.

Our village is situated near the mountainous and wooded regions that lie to the east of Travancore. People who inhabit the towns know little about the enjoyments of country life and the beauties of nature. When you come to our village, listen to the birds that flutter around and sing so sweetly, wash your face in and drink of the chilly waters of the brook that tumbles down our hill-side, watch the lonely hills around, and the wide, blue sky above, enjoy the calm and quietness that pervades everywhere and observe the contentment and cheerfulness of the people, you will hate the hurry and smoke of towns, and yearn to escape from all the frenzies of town life. People in our village are simple, energetic and happy. Occasionally they go into the depths of the forest, hunt wild animals in large numbers, and return furnished with flesh that serves them for food for the next one or two weeks. Ours is no routine existence. Life here is a tale of adventure and heroism—absolutely care-free. The forest and the fields feed us, and give us the joy of life. Peace, contentment and merry-making everywhere!

My uncle is a good huntsman, sturdy and energetic. Last year he planned a great hunt, in which all the chief huntsmen of our village were to take part. The party assembled in our house, one fine morning, and was busily making the necessary preparations, when I approached my uncle, all ready for the journey. He told me that I had best wait at home till they returned, since the presence of little boys would be troublesome on such occasions. But I would have no denial, and persisted in my solicitations. I told him that I would always be with John, a boy of my own age, who was one among the company. At last my uncle consented.

So we set forth with a good many hounds. The other members of the family stood by the gate, wishing us "God-speed!," watching us as we went, and waving their hands to us, as a grove of tall trees shut us from their sight. There is nothing remarkable about the journey, except that it was very pleasant; we were a joyous company, always talking and laughing and singing and shouting as we went.

By about two o'clock in the afternoon, we reached the outskirts of the forest. Without delay, we penetrated into the depths of it. We startled birds and squirrels and wild monkeys from the trees, as we advanced. The birds circled round and chattered all the way. After an hour or so, we stood on a ridge over a wide, beautiful valley, surrounded

by wooded hills. We went down the slope, and soon a herd of wild pigs came lumbering down it. Three or four guns rang out together, and the next moment, one of the beasts lay on the ground, bleeding and yelling. Another staggered for some distance, and then fell, dying. The killed creatures were cut in pieces, dried and collected in sack-bags. And we were traversing along when two deer came running by, driven by three or four dogs. They were served the same as their predecessors, and then we proceeded.

Midway down the slope we climbed up to the top of a huge rock with some difficulty. The sides of the rock were so very steep, and the places around it were so very hilly, that it was well-sheltered from elephants. As for tigers, no one had seen any in those parts. Now the situation presented a difficulty. Farther on, the wood grew thicker and thicker, and the undergrowth was so profuse that passage was almost impossible. Our friends feared to take John and myself farther. So my uncle asked us to pass the night on that rock, assuring us in so many tender words that they would return early next day. We were already tired out and foot-sore, and we relished the idea of spending the night peacefully on that rock. Though with some hesitation, we consented to stay behind. Our friends gathered a few dry sticks, piled them together, lit a fire, baked some of the flesh that we carried with us, and we made a fine repast on it.

The company soon left us there on that rock, to find what delight we could. As soon as they disappeared among the trees, we got down from the rock, with a view to roaming about the forest for some time. We hoped to return to the rock before sundown. The sun was still shining bright, and the hill-tops around us were beautifully basking in the gold of the evening. We wandered on aimlessly, until at last, we heard a murmuring sound as of running water. We made straight towards it, and soon came on a big stream, running swiftly down the valley. We saw a rock on its banks, and strode up to its top.

A long ridge of bamboos extended to our left and right. On the side of the river, the rock broke off in a steep declivity. We rolled a few big stones into the river, and listened to the rending, bubbling noise produced as they struck the water below. Now we went down upon our stomachs, and peered over into the river. It flowed past the rock, some twenty feet right beneath us. By this time, it was almost dark, and we gave up the idea of returning to the first rock. This one was so very tempting. The moon was up in the sky, and its soothing rays glittered over the green foliage and the waters of the river. After a few hours' pleasant talk, we stretched ourselves on the rock. Being both young, and lighter-hearted than ever, we did not think of elephants or anything of the sort. No shadow of fear crossed our minds.

In five minutes, my companion was snoring. To sleep was impossible for me. I lay there enjoying the exquisite beauty of the landscape, and listening to the chirping of birds, the noise of the rushing waters, and the sobbing of the wind. But now, after an hour or two, the moon-light began to fail us. The sky grew thickly overcast, and I became alarmed. In less than an hour more, it was completely dark — dark everywhere. Except for the cries of some wild birds, and the rushing of the winds and the waters, there was perfect silence. I felt terribly lonely. I had an idea of awakening my companion, who was now snoring loud. I was still hesitating, when, fortunately, my eyes shut in sheer giddiness and fatigue.

I must have slept thus for an hour or two, when I was aroused by a noise behind me. Listening, I heard a crackling of twigs close by. I looked back, and saw something looming up in the darkness. It was moving slightly and still producing the crackling noise. I stared and stared, and saw something waving in the air—the ears of an elephant. The big black animal was but a few paces away. I gave a wild shriek, and sprang forward—into the river. It was an awful leap: a few moments of hateful suspense in mid-air, and then--down I went into the waters for several feet. I had scarce risen to the surface again, horribly suffocated, when I heard a loud splash behind me. My friend had jumped after me, and was now beside me. My loud outcry must have awaken him. Fortunately, we knew how to swim. We looked up, and lo! on the rock, just where we had been lying, stood the huge animal. The situation is best imagined.

A few steady strokes brought us to the land. All about us, it was dark and quiet like the grave. We could just make out each other in the darkness.

"John!" I whispered.

"Hard luck, indeed, my dear friend," he answered. After that neither of us spoke for some time. We crouched down on the ground, shivering and dripping. After a while, we stood up, swung our arms, wrung our clothes, and dried our bodies. We were helpless. We could do nothing but wait till daylight. We talked in low voices, and spent the time in sad reflections on the peril we had so narrowly escaped. After a few of the most unpleasant hours we had ever passed, the day dawned. We had to find our tracks back to the rock where my uncle had left us. We clambered up the slope, through bushes and thorns and hollows, and stumbled at every step. To add to our misery, we grew terribly hungered. What provisions we had, were left on the rock. We were completely worn out when we reached the rock, and it was with the greatest difficulty that we clambered to its top. As soon as I was there, I lay full length on the rock, and fell into a swoon.

Waking, I found myself in the arms of my uncle. John, and all my other friends were there, around me; John was bathing my head in cold water from the river. I stood up, and they fed me with freshly-cooked meat. When I was recovered enough to accompany them, we descended the steep side of the rock, and set off homeward. John had given the company a detailed account of all that had happened since their departure. When they heard the tale, they were more inclined to sympathise with us than to take us to task.

But John and myself felt horribly weak, and the terrifying experience that we had gone through had destroyed much of the exhilaration and joy of the expedition.

ON GULLIBLE PEOPLE

(A. K. G.)

The other day, I read in a Madras Daily the decision of an exceptional and clever judge. It was a criminal case in which the accused stood charged with cheating to the tune of a hundred rupees. He had posed as a magician who could, by some obscure process of alchemy or by a wave of his wand, transmute bricks into gold. The complainant had been completely taken in and parted with that good round sum in the hope of getting richer in the twinkling of an eye. The judge was very sensible when he acquitted the accused and remarked that when people offer themselves to be gulled it is foolish to complain. I do not know if the case went to an appellate court. Let us hope that the man concerned had self-respect enough to sneak home with the judgment and leave the magician alone. Opinions might vary as to the wisdom of the judge, but I believe that he was very sound in his attitude. It is not any deliberate perversity that makes me think so, but a firm comformity to common sense and morals. It was not so much an issue between a law-abiding citizen and a criminal, as one between an avaricious man and his Nemesis. The judge would have been suspected of fellow-feeling for the petitioner, and of traces of gullibility behind his judicial wisdom, if he had punished the accused with even a fine, be it the silliest amount. Moreover, he would have been guilty of a camouflaged attack on the morals of society if, by the slightest encouragement, he had let free a greedy soul to devour whomsoever he might find.

Perhaps it was a violation of law to acquit a man who looked a cheat in the eyes of the law. But it very often happens that between Law and Justice, between Law and Morality, there is a flat opposition. It could not be otherwise, for the judgment of man is not infallible, and the nature of the legal machinery and the character of the men who suck their sustenance through Law are such. There may be a difference in degree, depending on the wisdom of the judge. But even a wise judge has sometimes to suppress his convictions in a blind adherence to a senseless jurisprudence and a non-moral Law. It is often next to impossible to correlate the operation of a Law with principles of morality and ethics. A United States Judge, in an American Detective Magazine, expresses his deep discontent with the Criminal Law Procedure in his land. He proposes that the Prosecution and the Defence should work side by side in pursuit of justice. It is an ideal devoutly to be wished for, but the slightest suspicion that any criminal lawyer has a feeling for justice would take the bread out of his mouth.

It is to expect too much of man-made law to take into account the symptoms of moral and social diseases when dealing with a case. We can only leave them to the grinding of the Divine Will. Medicine requires its votaries to look to the symptoms and prescribe remedies to nip a disease in the bud. Law hardly ever looks to the symptoms, it seeks only to destroy the result. Law comes very near to sensing a danger to society in punishing an attempt at suicide. The suicide, however, escapes it. A man with suicidal mania must be corrected here and now; we do not know for certain how he would fare elsewhere. There are suicides who do not leave behind much heart-burning, but there are others who leave the world much poorer in brains, sentiments or emotions. Witness Chatterton, "that marvellous boy". Law, therefore, must have to its help shrewd and deep-seeing psychologists who could diagnose moral diseases in their incipient stages and prescribe remedies.

Gullibility is often only the symptom of a deep-seated moral disease: avarice. A gullible man, it follows, is a potential criminal. He is an indistinguishable descendant of Midas. Give him the golden touch, and, knowing the old story, he would readily accept it. He would go the length of blood for a few coins of gold or silver. Gullibility also betokens lack of brains. I do not desire stupidity to be penalised, but between a stupid, good-for-nothing fellow and a shrewd rogue I choose the latter. Stupid people too have their place in the sun. Quacks and charlatans live their lives by taking advantage of credulity. A biological defect is made capital of in the religion of the Tibetans who offer a few coppers to their priests to turn the prayer-wheel for them. Credulity forms a good deal of the stuff of many religions, in which the kernel is lost sight of, because of over-laid superstitions. Stupidity has its *raison d'etre* in the existence of many who batten on it. They deserve sympathy. Dogberry and Verges are for ever our companions.

One might doubt that Goldsmith was drawing the long bow in the episode of Moses and the green spectacles. Facts, however, are stranger than fiction. Murderers in crime-novels, whose victims are sometimes foolish, credulous women and men, strike one as unnatural. But the story of Landru, the French murderer, who made short work of many a gullible girl after filling her with hopes of conjugal happiness and wealth, opens one's eyes to the monstrosities of human nature and the unpardonable credulity of the fair sex. I remember a friend of mine once showing me a fountain-pen and telling me in a rapture of delight that he had knocked it off from a boy who knew not its worth. It was a fine thing to look at, in colour and pattern like a costly one. Dirt cheap at three rupees, he said. I disillusioned him immediately, point-

ing out that it was Japanese stuff costing just a small fraction of what he had paid. It was one of those boys who sell cheap knives, spectacles and purses on the roads that victimised my Moses. He is a votary of the law now. I plead guilty to betraying the confidences of friendship. But tell me who deserves the franchise in a democratic constitution—my friend the lawyer, or that clever boy.

ENGLISH LITERARY AND DEBATING SOCIETY, 1936—'37

B. A. Section.

P. P. Lukose was elected secretary at the beginning of the first term.

The inaugural meeting was held on 8th July, 1936. Mr. George Thomas, M. A. presided. Messrs. R. V. Mathai, B. A. (Hons.) and S. Ramachandran B. A. (Hons.) spoke in English, and Mr. N. Raman Pillai in Malayalam.

Extraordinary Meetings.

15th Oct. 1936.	President: Mr. M. P. Paul, M. A. Speech by Mr. N. Ramakurup, M. A.
31st Oct. 1936.	President: Mr. E. I. Thomas, M. A. *(Cantab. Tripos.)* Speech in English by Mr. Sathyavageswara Iyer, M. A., B. L. „ Malayalam by Mr. K. P. Karunakara Menon.
11th Nov. 1936.	President: V. Rev. Fr. Romeo Thomas, M. A., L. T. Resolution to send Birth-Day Greetings to H. H. the Maharaja passed.
21st Jan. 1937.	President: Mr. K. C. Mamman Mappilai Resolution of condolence on the death of Mahakavi Kattakkayam Cheriyan Mappilai brought forward by Mr. N. Kesava Pillai B. A., L. T. and passed unanimously.

A number of ordinary meetings have been conducted, at which subjects like "The Educative Value of the Cinema" and "National Education" were discussed.

P. P. Lukose,
Secretary

Intermediate Senior

The first ordinary meeting of the English Literary Society of class II was conducted under the Presidentship of M. P. Paul, Esq. M. A. on Friday the 17th July 1936 at 3—30 P. M. The President in his introductory speech pointed out the usefulness of Literary Unions and also the way in which students should participate in such functions. Mr. S. Mahadevan delivered a speech on 'The Educational Progress of India'. Some seven members made supplementary

speeches on the subject. After the President's concluding remarks, the meeting terminated at 5 P. M.

The second meeting was held on Friday the 22nd of August 1936 with Mr. R. Vaitheeswaran, B. A. (Hons.) in the chair. The topic dealt with was 'Social Service' by Mr. K. Y. Philip. The President drew the attention of the students to some of the social services that the members were capable of. Besides, he pointed out some of the important personages who are best remembered by their selfless work for humanity.

The third ordinary meeting was on Friday the 9th of October 1936 with Mr. O. J Kuruvila, B. A. in the Chair. The subject for discussion was 'Whether War is Justifiable or not.' The Speaker explained the procedure of Parliamentary debates. Mr. V. J. George moved a resolution on the justifiability of war. Mr. A. Theodore opposed the motion. Three students supported the motion and two opposed it. Since more members were desirous of taking part in the debate, the meeting was adjourned.

The adjourned meeting was resumed on 3—10—'36 with Mr. O. J. Kuruvila in the Chair. The resolution was put to vote and was carried with an overwhelming majority.

K. M. Mathew,
Secretary.

Intermediate Junior

I am glad to state that the members of the Junior Intermediate section of the Literary Society were very enthusiastic in their literary activities throughout the academic year.

The subjects dealt with at the meetings were 'Indian Nationalism', 'Education & Unemployment', 'Youth & Social Service' and 'Rural Reconstruction.' Even though the subjects were very grave, the lecturers, Messrs. O. V. Joseph, Christopher D'Cruz, Thomas J. Kondody and George Verghese, edified the audience by their exhaustive treatment of the subjects. A good number of supplementary speeches made the discussions lively.

I am glad to state, with the utmost gratitude, that the presidents of the meetings, Messrs. M. P. Paul, M. A., K. J. Cyriac, M. A., B. L., V. Vaitheeswaran B. A. (Hons.) and O. J. Kuruvila B. A., took great interest in our literary activities and contributed much to our knowledge of the subjects dealt with.

P. C. John,
Secretary.

THE HISTORY AND ECONOMICS ASSOCIATION 1936—'37.

The primary object of the History and Economics Association is to afford facilities to its members to study and discuss problems in History, Economics, Politics and kindred branches of knowledge. Under the guidance of its president, Mr. P. R. Krishna Iyer, it has been doing useful work during the current year. The inaugural address of the Association was delivered by Mr. R. M. Mathew B. A. (Hons) on 'The Outlawry of War.' In accordance with the declared objects of the Association, papers were read on subjects like 'The Co-operative Movement in India', 'The Economic Aspects of the Indian Constitution', etc., and periodical debates were held on suitable subjects. The futility of the League of Nations in the face of the Abyssinian crisis provoked the Association into voting by a majority for the scrapping up of that organisation for world peace; while, in another debate, it pronounced Democracy a failure and declared its preference for Dictatorship. Occasionally, gentlemen from outside were invited to deliver lectures. Mr. Alexander Joshua M. Sc. (London) gave a talk to the members of the Association on 'Agricultural Economics' while Mr. K. S. Sebastian B. A., B. L., of the Kottayam Bar, ably argued the case for Democracy in the debate referred to above.

P. C. Joseph

Secretary

PRIZE—WINNERS OF THE YEAR 1936—'37.

Good Conduct:

	S. Tobias	IV U. C.	No. 68
	V. G. Gopalan Nayar	II U. C.	No. 10

General Proficiency:

IV U. C.	Mathematics	V. Balakrishnan Nayar	No. 1
	Botany	M. K. Abraham	No. 21
	Zoology	T. P Narayana Pillai	No. 47
	Economics	P. L. Joseph	No. 87
II U. C.	Mathematics	P. S. Mahadeva Iyer	No. 26
	Nat. Science	P. V. Ulahannan	No. 121
	History	T. M. Michael	No. 145

English Essay:

B. A.	I Prize	V. D. Antony	III U. C.	No. 62
	II Prize	P. L. Joseph	IV U. C.	No. 87
Inter.	I Prize	C. M. Cherian	II U. C.	No. 5
	II Prize	T. S. Subrahmania Iyer	II U. C.	No. 35

Malayalam Essay:

B. A.	I Prize	N. P. Krishnan Nayar	IV U. C.	No. 6
	II Prize	S. Tobias	IV U. C.	No. 68
		Thomas Chingamparampil	III U. C.	No. 77
Inter.	I Prize	T. M. Joseph	II U. C.	No. 49
	II Prize	V. M. Joseph	I U. C.	No. 199

English Extempore:

B. A.	I Prize	K. P. Kesavan	III U. C.	No. 91
	II Prize	P. L. Joseph	IV U. C.	No. 87
		P. N. Kuruvilla	III U. C.	No. 10
Inter.	I Prize	P. A. Joseph	I U. C.	No. 95
	II Prize	K. Y. Philip	II U. C.	No. 147

Malayalam Extempore:

B. A.	I Prize	K. P. Kesavan	III U. C.	No. 91
	II Prize	S. Tobias	IV U. C.	No. 68
Inter.	I Prize	P. P. George	II U. C.	No. 136
	II Prize	V. M. Joseph	I U. C.	No. 199

English Declamation:

B. A.	I Prize	Francis D' Cruz	III U. C.	No. 90
	II Prize	P. C. Joseph	III U. C.	No. 90

Inter.	I Prize	C. M. Cherian	II U. C.	No. 5
	II Prize	Christopher D' Cruz	I U. C.	No. 119
Consolation	Prize	A. M. Joseph Anthrapper	II U. C.	No. 164

Malayalam Declamation:

B. A.	I Prize	P. C. Kurian	III U. C.	No. 9
	II Prize	V. N. Parameswaran Nair	IV U. C.	No. 32
Inter.	I Prize	A. M. Joseph Anthraper	II U. C.	No. 164
	II Prize	C. M. Varki	I U. C.	No. 59

Drama.

The best student-actor—Paul Thottan. I U. C.

HOSTELS.

Sacred Heart Hostel.

Our Hostel reopened, togther with the College, on the 8th of June, 1936. The results in the examinations of last year were creditable. Both the candidates for the B. A. Degree Examination got complete pass, while of the Intermediate students, more than 40% came out succesful, one being in the First class. The Inaugural meeting of the Literary Association of the Hostel was held early in the first term under the Presidentship of Mr. M P. Paul M. A., the speakers being Mr. V. Vaitheeswaran B.A. (Hons.) and Mr. M. S. Chacko B. A.. Ordinary meetings of the Literary Association and those of the M. C. Y. L. were held alternately almost every week in the first two Terms. In spite of the enthusiasm of the two secretaries, K. K. Chacko and T.C. Sebastian, no meetings were held in the Third Term, since the members of the Hostel were busy preparing for their examinations. On Sunday the 11th of October we celebrated in great splendour the Feast of St. Theresa of the Infant Jesus, the patroness of our new Block. An extraordinary meeting was held on Mission Sunday in October under the auspices of the M. C. Y.. L. Rev. Fr. Placid, T. O. C. D., Ph. D., D. D., C. L., presided and Messrs. K. E. Job, M. A., L. T. and E. P. John, B. A., L. T. spoke on the occasion. We have also Sodality meetings every Sunday, in which the Little Office of Our Lady is recited under the leadership of the prefect, A. A. Joseph and an instruction is given by the Director, Rev. Fr. A. C. Eapen, B. A., Ph. D..

With deep regret we have to record the lamentable demise of K. P. Francis of the II U. C. In the beginning of this Term he had to undergo an operation for Appendicitis in the General Hospital at Ernakulam. Despite the greatest care shown by the Doctors, he passed away on Thursday the 28th of January. More than 25 of our students went in a special boat to Chathedom to take part in the Funeral and to console the bereaved family.

Thanks to the untiring solicitude and admirable self-sacrifice of our warden, Rev. Fr. G. Karikampally, this year has been on the whole one of great progress in every way. Our present strength is 56. Some of our students came out successful in the Elocution and Essay competitions held in connection with the College Day. One of us, K. C.Thomas of II U. C., won the Champion Medal for sports, while P. M. Thomas of the same class has been acclaimed the best player in the College in Volley Ball and Basket-Ball. Two other students of II U. C. have been declared eligible for prizes for general proficiency in

the 2nd and 3rd groups. We hope to get very good results in the University Examinations this year, including a few First Classes in the Intermediate. We express our heart-felt gratitude to our warden, Rev. Fr. G. Karikampally and also to Rev. Fr. A. C. Eapen B. A., Ph.D. who have contributed much to our spiritual and temporal welfare.

M. A. Abraham,
Monitor.

St. Mary's Hostel, Parel

After a temporary stupor our hostel awoke to new life and activity under our new warden, Rev. Fr. G. C. Thycheryil, B. A.

Early in the beginning of the acadamic year, we held the inaugural meeting of our literary association on the 12th July under the presidentship of Mr. Paul Varghese B. A., B. L., the Muncipal President. Messrs. K. P. Mathew, M. A., L. L. B. and Mathew M. Kuzhivelil, B. A., L. T., M. R. A. S. spoke on the occasion.

Since then ordinary meetings were conducted on every Sunday, and a few extraordinary meetings with some of the distinguished gentlemen of the locality in the chair.

In connection with the Anniversary and Hostel Day Celebrations we conducted home tournaments in both indoor and outdoor games along with literary competitions, and winners were awarded medals.

The anniversary was conducted on the 10th February in our hall under the presidentship of Very Rev. Fr. T. Tharayil M. A., Ph. D., D. C. L. and was attended by a large audience including the distinguished ladies and gentlemen of the locality, professors of our college and the teachers of the high school. Mr. P. J. Francis welcomed the audience. After the introductory speech from the chair, the secretary read the report of the proceedings of the acadamic year. Messrs. K. C. Joseph B. A., L. T. and V. C. George B. A., L. T. delivered speeches in English and Malayalam respectively. The assembly was entertained by a declamation by Mr. Christopher D'Cruz. A fancy dress competition was also held during the meeting. Prizes were distributed to the winners. After the vote of thanks by Mr. P. V. Itty, the meeting dispersed with cheers. A refreshing table was arranged for the distinguished guests.

Towards the beginning of this term, His Excellency the Bishop, our Patron, was kind enough to appoint Rev. Fr. C. T. Kottakaram B. A., L. D. (Rome) as our spiritual father.

The hostel celebrated the Pope's day in fine style under the guidance of our spiritual father.

The inmates expressed their loyalty to His Highness the Maharaja on his birthday. An extraordinary meeting was held under the president-

ship of Rev. Fr. Vellaringat. A wire to express their good wishes was sent to His Highness and the acknowledgement was duly received by the secretary.

It is gratifying to note that our hostel scored far higher than any other hostel in the tournaments and literary and declamation competitions held in connection with the College Day Celebrations.

Thanks to the strenuous and unanimous effort of our inmates, the illumination of this year on the feast of our Lady of Lourdes was one of unprecedented success.

Our gratitude to Rev. Fr. Warden and our Spiritual Father for their parental love for us.

Secretaries { A. Theodore
A. C. Kuriyakose.

Athletic Association: Office-bearers of the Year, 1936—'37.

PHYSICAL ACTIVITIES.

What is meat to the agriculturists of this country is poison to students and players. The inclement weather, the cloudy sky and the incessant rain deprive the collegians of their play and continue to disappoint them for a period extending from June, when the college reopens, to October. This year, this unweclome season prevailed longer. But the students, though they could not play, were very enthusiastic in the cause of play. As soon as the rush for admissions had subsided, nominations of candidates for the offices of Captains and Vice-Captains in various games were called for. There began, then, among students a series of peace negotiations. Round Table Conferences were held, leaders sprang up, differences were settled and regular canvassing for votes progressed. Bit-notices professing the qualifications and abilities of candidates—but not lampooning the personalities and characters of rivals—were published. After keen contests the following students were elected for the offices noted against their names:—

Game	Captain	Vice-Captain
Badminton	K. C. Thomas II U. C.	K. C. George I U. C.
Basket-ball	M. C. Kuncheria III „	P. N. Kuruvilla III „
Foot ball	K. V. Ulahannan II „	M. M. Kurian III „
Hockey	P. R. Ramachandran Nair IV „	M. C. Joseph III „
Ring Tennis	P. Sadasivan II „	C J. Cherian III „
Tennis	T. M. Chacko III „	
Volley ball	K. M. Mathew III „	K. Prabhakara Panikkar I „

A few weeks after the elections the Tennis Captain resigned. The vacancy was filled by nominating P. M. Eapen of III U. C. and V. P. Philip of I U. C.

On the whole, this year was one of many Matches and Tournaments. No occasion was missed of encouraging the College sportsmen and players. The College representatives competed in both the Birth-Day Sports Meet and the Inter-collegiate Sports Meet at Trivandrum. The poor result there has impressed the College authorities with the necessity of a proper track for practice of sports items. This disadvantage, it is hoped, will be remedied by the beginning of the next year.

Badminton is the game of a comparatively small group. The players of the game prefer Singles or Doubles game. There are some very good players here both among the lecturers and students. One of the College Teams has come out victorious in the finals of the N. S. S. Annual Badminton Doubles Tournament.

Basket ball is increasing in popularity. No other game in the College can afford so much pleasing exercise in so few minutes and so small a space. The College team proved its superiority over the September Examination candidates' team, which had in it a few very skilful players —the old boys of this College and some other Colleges. It was decided by the Athletic Council to conduct a Basket ball Tournament, open to Colleges and other educational institutions and a prospectus of the Tournament was printed and published. But as only less than 5 outside teams sent in applications to be enlisted, the idea was dropped.

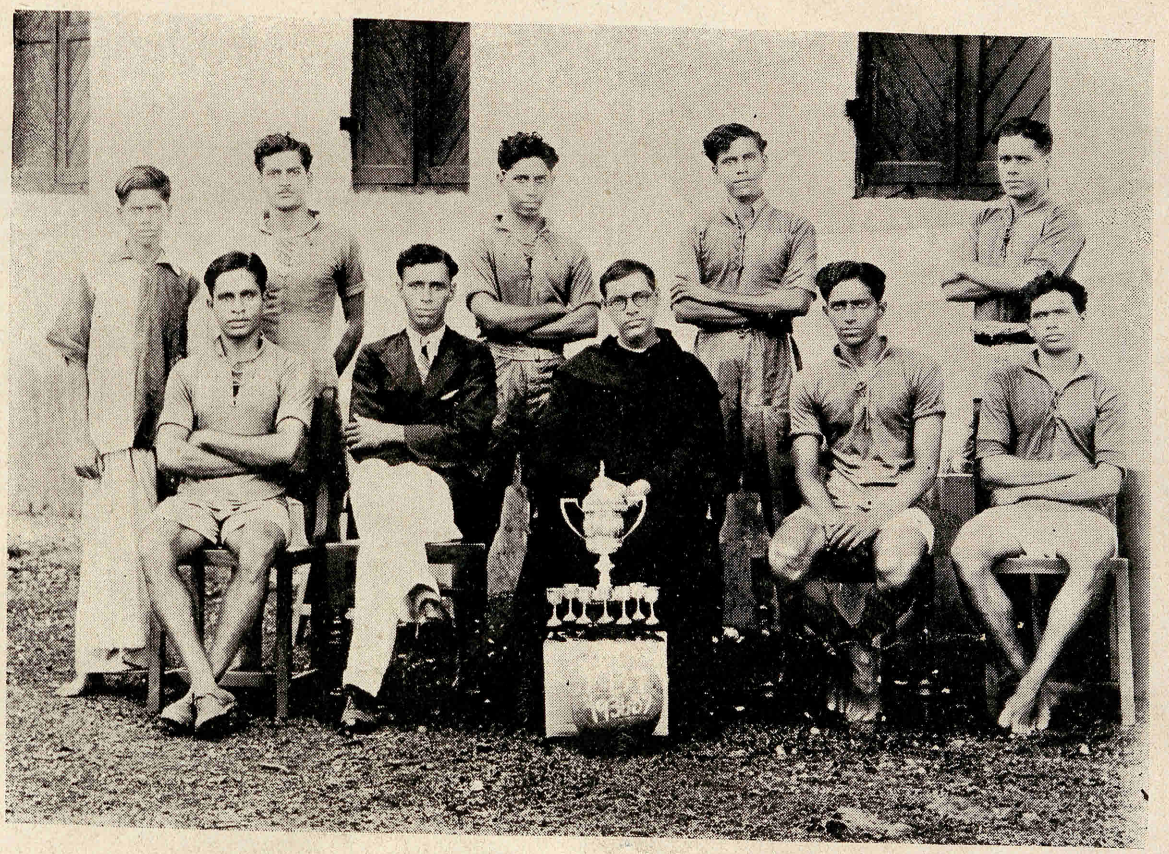
The field of foot ball lay idle for most part of the year As soon as the monsoons were over, a great part of the year was utilised for storing rubble and other materials for the purpose of construction of the new buildings. With very little practice the second team of the College succeeded in coming to the third round when it was beaten by the first team of the College in the N. S. S. Annual Foot ball Sevens Tournament. The first team, in the final match of the tournament, has won for the College the Rolling Cup, and for the members of the team seven individual Silver Cups. In the Kerala Inter-collegiate Foot ball Elevens Tournament under the auspices of the Cochin State Athletic Association, our College Elevens sustained defeat by one goal on the second day of the match at the hands of the Ernakulam Government College Team.

Though a bit insufficient in area, we have a beautiful Hockey field. Hockey is growing in importance and popularity in the College. The participation of some of the lecturers in this game is a real encouragement.

The two Ring Tennis Courts of the last year proved inadequate to the needs of the large number of players of this year. So the number of courts was doubled. The teams from other institutions enlisted in the N. S S. Tournament have all disappeared with defeat and only our teams remain.

Tennis was an almost neglected game for the last few years. The game has been revived this year and there are three courts where, including eight lecturers, twenty six players get daily practice and excercise. The inconvenience in laying out more courts has disappointed many who were anxious to join the game.

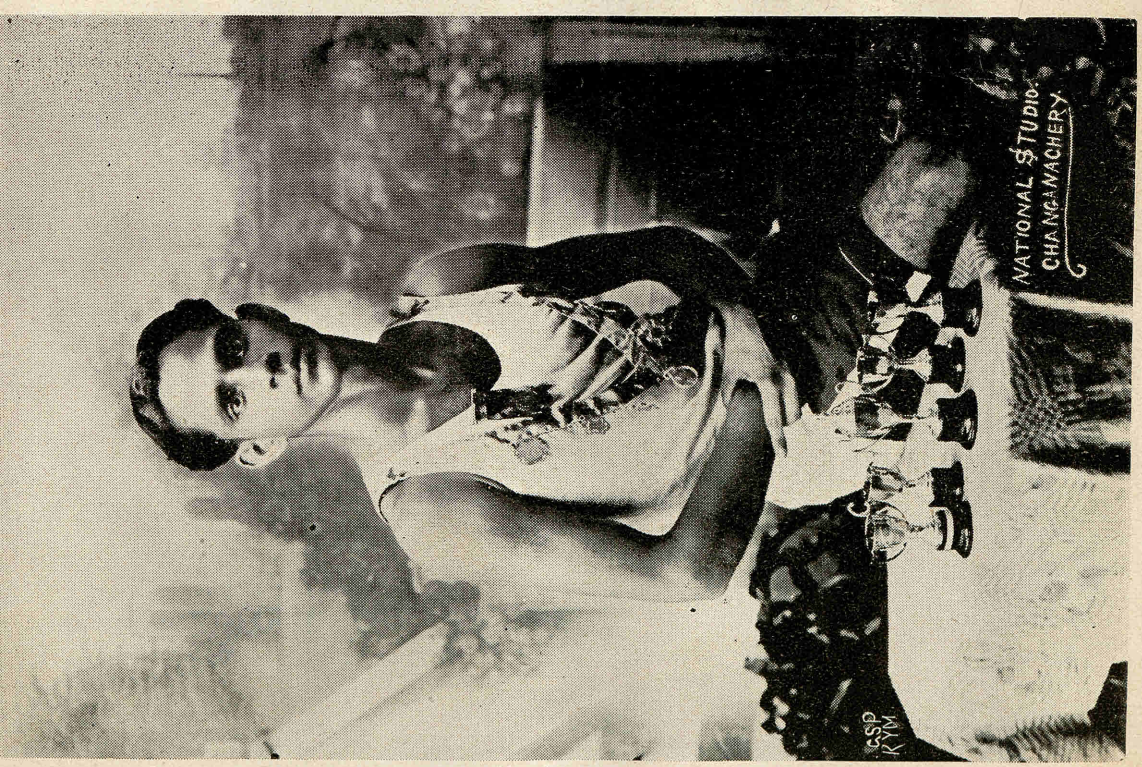
The Volley ball team of the College has been very active this year. Of a series of matches the volley ball team played this year, the first was with the Touring Volley ball Team of Madras Loyola College. Ours was an easy victory and there was no necessity of a third game. A copy of the photo of both the teams taken on the occasion was sent to the Physical Director of Loyola College. Our Volley ball Team sustained a defeat by chance at the hands of the Science College, Trivandrum, in

Winners of the N. S. S. Foot-Ball Sevens Tournament, 1937.

Winners : N. S. S. Volley-Ball Cup.

K. C. Thomas, *II U. C.* College Champion *1936 — 1937.*

the Inter-Collegiate Volley-ball Tournament. But that disgrace was more than compensated for by the trophy of the N. S. S. Volley-ball Tournament, gained after defeating, one after another, the three premier Colleges in the state: viz. the Science College, the Training College and the Arts College, Trivandrum. Our Volley-ball Team met the team of the Travancore State Forces in the P. John Memorial Tournament at Kottayam. The recent recruitment of famous Volley-ball professionals into the State Forces had immensely strengthened our opponent's team. After a tough fight, of the three games played they won two.

The keen rivalry and enthusiasm in the College Annual Sports Meet and Inter-class Tournaments, kept the College grounds full of life for a great part of the last term.

The Foot-ball and Volley-ball Rolling cups for the College and the individual cups for Foot-ball, Volley-ball and Badminton winners of the N. S. S. Annual Tournaments were distributed by Sachivothama Sir C. P. Ramaswami Aiyer. Our students took them from the N. S. S. English High School, Perunnai, to the College on the eve of the College Day, in procession headed by the Principal.

His Excellency the Bishop, the Principal and Mr. R. P. Kulandai swami, the President of the College Athletic Association, extended their hearty congratulations to the winners and liberally entertained them.

The Diwan, Sachivothama Sir C. P. Ramaswami Aiyer distributed, among a few other prizes, the champion gold-medal to Mr. K. C. Thomas of II U. C., an extra champion cup to Mr. C. M. George of IV U. C., and a cup for general proficiency in games to Mr. M. C. Kuncheria of III U. C. The remaining prizes for Sports and Inter-class Tournaments were distributed by the Principal.

If lecturers of the College consider it a self-imposed duty to take part in the physical activities for which they have liking with the students in the College grounds, if engagements like meetings of various kinds and special lectures, after regular class hours, do not disturb the natural human instinct to play, and if College courts and fields and a regular race-course are properly and permanently laid, there will be more effective supervision over and better training for our students in their physical activities.

Physical Director.

ANNUAL SPORTS AND TOURNAMENTS.

	WINNERS		RUNNERS-UP	
	M. M. Kurian	III U. C.	M. C. Chacko	II U.C.
	M. C. Kuncheria	„	T. M. Varkey	„
	Chandrasekaran Nayar	„	Chellappan Nayar	„
Foot Ball:	S. Balan Pillai	„	P. Sadasivan	„
	K. P. Varkey	„	K. C. Mathai	„
	K. V. Chandy	„	T. O. Oomman	„
	M. A. Antony	„	K. C. Thomas	„
	M. C. Joseph	III U. C.	Mathew Jacob	IV. U.C.
	M. C. Kuncheria	„	M. P. Chacko	„
	P. M. Eapen	„	A. K. Chacko	„
Hockey :	K. G. George	„	C. T. George	„
	M. M. Kurian	„	K. N. Vasudevan Nair	„
	D' Cruz, F.	„	Mathai A. V.	„
	V. M. Mathew	„	K. I. Jacob	„
	K. M. Mathew	III U. C.	P. M. Thomas	II U. C.
	P. P. Pothen	„	Pappachan P. V.	„
	M. C. Joseph	„	M. T. Thomas	„
Volley:	M. C. Kuncheria	„	K. C. Mathai	„
	P. Veloo	„	P. M. Joseph	„
	A. A. Joseph	„	K. V. Joseph	„
Badminton Doubles:	P. V. Panniccar	II U. C.	S. Balan Pillai	III U.C.
	K. Baskaran Pillai	„	Bhaskaran Nayar	„
	M. T. Joseph	IV U. C.	K. C. Thomas	II U.C.
	K. C. Joseph	„	K. V. Ulahannan	„
Badminton	K. V. Joseph	„	P. V. Paniccar	„
Fives:	Mathew Jacob	„	M. I. Chacko	„
	O. P. Chandy	„	M. Devasia	„
	M. C. Kuncheria	III U. C.	C. T. John	II U. C.
	M. C. Joseph	„	E. V. John	„
Basket Ball:	P. P. Pothen	„	P. V. Pappachan	„
	P. N. Kuruvilla	„	A. M. Joseph	„
	K. M. Mathew	„	K. C. Mathai	„

Ring Tennis:Chandrasekaran Nayar II U. C. K. C. Kuncheria IV U.C.
Subrahmaniya Iyer „ C. M. Mathew „

Tennis Open
Singles: Mr. C. Joseph, M. A. P. N. Kuruvilla III U.C.
II Court Singles: V. K. George I U. C. K. H. Gopalan Nair I.U.C.
III Court Singles:V. P. Philip I U. C. P.C. Cherian II U. C.

List of Prize-Winners (Sports)

	1ST PRIZE	CLASS	2ND PRIZE	CLASS
Seniors:				
50 Yds.	S. Balan Pillai	III U. C.	C. M. George	IV U. C.
150 Yds.	C. M. George	IV „	S. Balan Pillai	III „
220 Yds.	C. M. George	IV „	S. Balan Pillai	III „
440 Yds.	K. C. Thomas	II „	P. Sadasivan	II „
880 Yds.	(P. J. Jacob	IV „		
	(P. Sadasivan	II „	C. M. George	IV „
1 Mile	P. J. Jacob	IV „	M. A. Antony	III „
Cross Country	K. C. Thomas	II „	A. M.J. Anthraper	II „
Relay, IV U. C. Team-Capt. C.M. George				
Tug of War, IV U. C. Team-Capt. Tobias, S.				
High Jump	Paul Thottan	I „	M. I. Chacko	II „
Long Jump	K. C. Thomas	II „	C. M. George	IV „
Shot Put	Prabhakara Pannicar	I „	Harihara Puthra Pillai	I „
Pole Vault	V. K. George	I „	Paul Thottan	I „
Hop-step-&jump	K. C. Thomas	II„	K. M. Mathew	III „
Juniors:				
50 Yds.	K. Bhaskaran Pillai	II„	V. K. George	I „
100 Yds.	K. Bhaskaran Pillai	II„	(M. C. Chacko	II „
			(V. K. George	I „
440 Yds.	K. Bhaskaran Pillai	II„	Theodore Seth	II „
Shot-put	K. M. Mathew	I „	K. K. Chacko	I „
High Jump	V. K. George	I „	K.Bhaskaran Nayar	II„
Long Jump	V. K. George	I „	K. P. Nair	II „
Hop-step-& jump	K. P. Nair	II „	K. Sankaran Nair	I „

OBITUARY.

In Loving Memory

of

M. E. GOPALA PILLAI (III U. C.)

of

Madathanathil House, Velianadu, who died of pneumonia on 12th Dec., 1936;

and

K. P. FRANCIS (II U. C.)

of

Chathedam, Gothuruthy, who died on 28th Jan., 1937 after an operation for Appendicites.

Our hearts go out in sympathy to the bereaved families.

The Staff and the Out-going Students (IV U. C.)

"ദ്യോതക"ത്തെപ്പററി പുതിയ കേരളപാണിനീയത്തില് നിന്നറിയേണ്ടവ.

(സി. എൻ. എ. രാമയ്യശാസ്ത്രി, എം. എ.)

ക) ഘടകം, വ്യക്ഷേപകം എന്ന രണ്ടു "ശബ്ദവിഭാഗ"ങ്ങൾക്കും പൊതുവേയുള്ള സംജ്ഞയാണു് "ദ്യോതകം".

ഖ) ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം എന്ന ഈ ശബ്ദവിഭാഗങ്ങളിൽ ചേർന്ന പദങ്ങളും "നിപാത"മായാലും "അവ്യയ"മായാലും "ദ്യോതക"മാണു്.

ഗ) "ഘടക"മോ "വ്യാക്ഷേപക"മോ അല്ലാത്ത "ഏ്" എന്ന നിപാതത്തെ "ഭേദകനിപാതം" എന്നു പറയാം.

ഘ) "ഗതി"യെപ്പററി വിഭക്തിപ്രകരണത്തോടടുക്കുടി പഠിക്കേണ്ടതും, ഗതി "ഭേദകാവ്യയം" എന്ന സംജ്ഞയെ അർഹിക്കുന്നതും ആണു്.

'കാണേണ്ടതിന്നാണുകണ്ടതെൻകണ്ണുകൾ'

(കാകളി)

(തോമസ് ജോസഫ് ചിങ്ങമ്പറമ്പിൽ, ജൂണിയർ ബി. എ.)

കാണേണ്ടതിന്നാണുകണ്ടതെൻകണ്ണുകൾ
കാണിനേരംമാത്രമാണതെന്നാകിലും
കായമേ! നിൻജന്മസാഫല്യമിന്നതാ
നായത്തമായിതാസംതൃപ്തനാകുനീ!
ആരുവാനാനില്പതാരുവാൻ? ആദര-
വാരിലുംചേക്കുമിപ്പുരുഷനാരുവാൻ ?
മുട്ടോളമെത്തുന്നകട്ടിമുണ്ടൊന്നിനാൽ
വേഷ്ടിതൻ,യജ്ഞോപവീതംധരിച്ചവൻ,
വൃദ്ധനെന്നാകിലുംവിജ്ഞാനസമൃദ്ധ്യ-
വൃദ്ധിയാലാരുമൃനാരോഗ്യവിഗ്രഹം
ആരുവാനാനില്പതാരുവാൻ? ആദര-
വാരിലുംചേക്കുമിപ്പുരുഷനാരുവാൻ?.....
സംപൂർണ്ണമുണ്ഡിതമാകുശീർഷവും
കമ്പമറിയാത്തശാന്തനേത്രങ്ങളും
വൻപക്കുചേരുംഗരുഡനാസാഗ്രവും
അൻപിയലുന്നോരുകറുകിമേൽമീശയും
ലോകത്തിനാകെസ്സുഖാശംസചെയ്യുന്ന
ഭാവംസ്ഫുരിക്കുന്നമന്ദസ്മിതാഭയും
മറാക്കുചേർന്നീടുമീയാർഷഭൃവിന്റെ
ഇഷ്ടസന്താനത്തിനല്ലാതെഭൂമിയിൽ?
യാവനീലോകത്തിലാദ്ധ്യംസഹിഷ്ണുത-
ക്കൈവാളുകൈത്താരിലേന്തിയുദ്ധത്തിനായ് ?
യാവൻപരിഷ്കാരസാരമാനിസ്സാര-
ജീവിതമാണെന്നുകാട്ടിലോകത്തിനു് ?
യാവൻസ്വരാജ്യശോന്നതിക്കായ്നിരന്തര—
സേവനംചെയ്യുവാൻജീവിതമർപ്പിച്ചു?
ഭാരതഭൂമിതൻപാരതന്ത്ര്യദ്രുമ
വൈരാമയിത്തംമുറിച്ചുനീക്കീടുവാൻ
ആരാൽഫരിജനോദ്ധാരണക്കോടാലി
യാരാണുതീർത്താഞ്ഞുവെട്ടിയതാദൃമായ് ?

ഒരു ദൃശ്യം.

(ഭാസി. ജി)

അന്തിമാക്കന്റെ അരുണകിരണങ്ങളും തട്ടി പ്രോജ്വലയായ്ത്തീർന്ന ആ തടിനി, ചെറു കല്ലോലകളുടെ നിസ്വനത്തോടുകൂടി അന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ ഇന്നും വെൺതരാശ്ലേഷിതയായി പുഞ്ചിരിതൂവുന്നു. സൗരഭവാഹിയായ മന്ദമലയാനിലനും മന്ദമന്ദം സനായിത്തന്നെ വഞ്ചിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനോഹരമായ അന്തിയുടെ ഈ തേജഃകന്ദങ്ങളുടെ അലസീഭവിപ്പിക്കുന്ന ഏതോ ഒന്ന് എന്നെ ഈ സുഖാസ്വാദനത്തിൽ ലീനനാക്കിയില്ല. പ്രകൃതിയുടെ ഈ മനോഹാരിത എന്നെ ഇപ്രകാരം നിരുന്മേഷനാക്കിത്തീർത്തതിന്റെ കാരണം ഞാൻ ചിന്തിച്ചുനോക്കി. അതേ, ആ പ്രദേശം—ഭാരതീയ വീരസന്താനങ്ങളുടെ സന്തോഷാരവങ്ങളാൽ മുഖരിതമായിരുന്ന ആ പ്രദേശം—അല്പം ചില പരതൃകളുടെ ആക്രന്ദനങ്ങളും ഒഴിച്ചാൽ ഭയാനകനിശ്ശബ്ദതയിൽ ലയിച്ചിരുന്നു. ക്ഷാത്രവീര്യോദാഹരണങ്ങളായിരുന്ന രജപുത്രരുടെ കുതിരക്കുളമ്പടികളോ, ധീരാംഗനാമണികളുടെ മഞ്ജുളസ്വാഗാനങ്ങളോ ആ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചില്ല.

സൂര്യൻ പശ്ചിമസാനുവിൽ വിശ്രമംകൊള്ളുവാൻ ഭാവിക്കുകയായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു മനോഹര പാടലാഭ ആ ദിക്കാസകലം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ചിന്തണീഭവിച്ച ആ ദേശസൗന്ദര്യത്തെ ഒന്നു ദർശിക്കുന്നതിനുതന്നെ ഞാൻ മുനിഞ്ഞു. ആദ്യത്തെ ആ സൂക്ഷ്മാവലോകനംതന്നെ എന്നെ സംതൃപ്തനാക്കിത്തീർത്തു. മഹാനായിരുന്ന ഭാരതസമ്രാട്ട് അക്ബർ പാദുഷാവെപ്പോലും വിസ്മയാധീനനാക്കിത്തീർത്ത ആ 'ആഗ്രാനഗരം' അതിന്റെ അത്യന്തശോച്യാവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. ഏതുയോകാലം മഹാബലനായ മഹാസേനയെ അഭിമുഖീകരിച്ച് ധീരധീരം പോരാടി നിർഭയനായി, നിശ്ചേതനനായി നിന്നിരുന്ന ആ കോട്ട അതിന്റെ ഹൃദയഭിത്തികളും തകർന്ന് ഛിന്നഭിന്നമായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നു! മേരുശൈലോന്നതങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങളോ അമരലോകസന്നിഭമായ രാജകൊട്ടാരങ്ങളോ മണിമാളികകളോ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്ത് അല്പം ചില തൂണുകളോ, മണ്ഡപത്തറകളോ മാത്രം

ഭാരതീയർക്കുവെൺപട്ടുയവാർയ്യുടെ
കാരണക്കാരനിന്നാരാണുചിന്തിക്കിൽ ?
ആ ലോകവന്ദ്യനായീടുംമഹാത്മജി-
ആലോകനംചെയ്കയെന്നേമതിവരെ!

* * * * *

കാണേണ്ടതിന്നാണുകണ്ടതെൻകണ്ണുകൾ
കാണിനേരംമാത്രമാണതെന്നാകിലും
കായമേ! നിൻജന്മസാഫല്യമിന്നതാ
നായത്തമായിതാസംതൃപ്തനാകനീ!

അവശേഷിച്ചിരുന്നവയിൽ വനവല്ലികളും മുറിച്ചിണഞ്ഞിരുന്നു. വാവിക്കപതാകാടികളും ഉദ്യാനങ്ങളും അതിന്റെ നിരുപമശോഭ്യാവസ്ഥയെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കി. ഹാ! ത്രിലോകൈകസുന്ദരിയായ മഹാരാജ്ഞി 'ചന്ദ്രാബീബി'യുടെ അധിവാസംഗമായിരുന്ന ഈ അളകാപുരിയുടെ ശോഭ്യാവസ്ഥയെ കിളികളും ക്രൂരജനംചെയ്തതും, ആ തടിനി നിശ്ശബ്ദവിലപനമാണ്ടതും, ആ പവനൻ തരുലതാനികുഞ്ജങ്ങളിൽചെന്നു തലയടിച്ചലറിയതും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശുദ്ധമൂലമായി പതിഞ്ഞു. ഹാ! ജഗദീശാ! ലോകസുഖാനുഭവങ്ങളുടെ നശ്വരതയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഈ ദർശനങ്ങളും എന്തെങ്കിലും ഒരു വികാരത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാത്ത മനുഷ്യഹൃദയം ഉണ്ടോ? അങ്ങയുടെ പ്രഭാവമഹിമയെ പ്രകീർത്തിക്കുവാനുള്ള ഒരുത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമല്ലേ ഇതു് ?

രമ്യമായ ഒരു ശൈലോപരി പ്രതിഷ്ഠാപിതമായിരുന്ന ആ കോട്ടയുടെ അല്പം ചില ഭാഗങ്ങൾമാത്രം അതിന്റെ പൂർവ്വോജ്വലതയെ പ്രദ്യോതിപ്പിക്കുവാനായി അവശേഷിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ നിസ്സമ്പ്യശിലാഖണ്ഡങ്ങളും എല്ലാം അങ്ങിങ്ങായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. അതീതകാലങ്ങളായി മനുഷ്യപാദസ്പർശം ഏല്ക്കാതെയിരുന്ന ആ പ്രദേശത്തു്, ഉന്നതമായ ഉത്തരഗോപുരത്തറയിൽ ഏകനായി നിന്നിരുന്ന എന്റെ ഹൃദയസിന്ധുവിൽ ഇരച്ചുകയറിയ വിവിധവികാരവീചിനിചയങ്ങളെ സംയമനം ചെയ്യുന്നതിനുതന്നെ ഞാൻ അപ്രാപ്തനായി. ഇരുവശവും അതിദീർഘങ്ങളായിക്കിടന്നിരുന്ന ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളും എനിക്കു കാണാമായിരുന്നു. ആ മനോഹരസായാഹ്നത്തിൽ, ഗിരിസാനുക്കളിൽനിന്നും ഉത്ഭവിച്ചു വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞൊഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന തരംഗിണിയിൽ 'ഭാനുമാൻതൻസുവർണ്ണ'കിരണങ്ങൾ പതിഞ്ഞപ്പോൾ അതു് ഒരു സ്വർണ്ണത്താളുപോൽ പ്രകാശിച്ചു പ്രശോഭിക്കുന്നതും സന്ധ്യാഗമനവൃത്താന്തത്തെ വിളിച്ചുകൂവിക്കൊണ്ടു് ത്വരിതഗമനംചെയ്യുന്ന പക്ഷിവൃന്ദങ്ങളുടെ വിവിധ ചേഷ്ടാവിശേഷങ്ങളിൽ ആമോദഭരിതയായി തരുലതകളും ആ മന്ദസമീരണനിൽ ആടിക്കുഴയുന്നതും എനിക്കു് അല്പനേരത്തേക്കെങ്കിലും ഹൃദയാഹ്ലാദം ഉല്പാദിപ്പിച്ചില്ലെന്നില്ല.

ആ കോട്ടയുടെ ഈശകോണിലായി ദൃഷ്ടിവിച്ച ഒരു അഗാധഗർത്തം എന്നെ അങ്ങോട്ടാനയിച്ചു. അതേ; അക്ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ സേനാനികളും തങ്ങളുടെ നിരവധി വർഷങ്ങളിലെ നിതാന്തയത്നത്തെ സഫലീകരിക്കുവാൻചെയ്ത ആ ഭീകരവൃത്തിയുടെ ഭയാനകതയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ആ ഗംഭീരഗർത്തം കാലചക്രഭ്രമണത്തിലുണ്ടായ അല്പം ചില മാറ്റനിരോധനങ്ങളും സഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ശൈലപ്രാന്തത്തിൽനിന്നും തുടങ്ങി മൃഗാന്തർഭാഗത്തു് അവസാനിച്ചിരുന്നു. ധരാന്തരവാസികളായ ദുഷ്ടജന്തുക്കളുടെ ആവാസകുഹരങ്ങളാലും, കുറിച്ചെടികളാലും നിബിഡമായിരുന്ന ആ ഗുഹാന്തരത്തിൽ ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന മനുഷ്യാസ്ഥികൂടങ്ങളും ആ പ്രദേശത്തിന്റെ ഭയങ്കരതയെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കി.

വിവിധചിന്താബാഹുല്യമായ ഹൃദയഭാരത്തോടുകൂടി നിസ്തേജനായി നടന്നു് ഞാൻ പൂർവഗോപുരത്തിങ്കലെത്തി. ഗംഭീരമായിരുന്ന ആ ഗോപുരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളായിരുന്ന സ്തംഭങ്ങളും, നിലത്തോടു ചേർന്നിരുന്നു, ചിത്രാലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടിയതും എന്നാൽ ഒടിഞ്ഞുമുറിഞ്ഞുപോയതുമായ ശിലാഖണ്ഡങ്ങളും, അവിടെ നടന്ന ആ ഭയങ്കരമഹാമഹത്തിന്റെ ഭീകരതയെ ദ്യോതിപ്പിച്ചുകിടന്നിരുന്നു. മനുഷ്യാസ്ഥികൂടങ്ങളും ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളായ ആയുധാവശിഷ്ടങ്ങളും ഇപ്പോഴും സുലഭമായിത്തന്നെ അവിടെ കാണാമായിരുന്നു. ഹാ! എന്തൊരു മഹാമാരിയാണു് അവിടെ

വഷിച്ചിരുന്നതു്. ഭാരതീയവീരസന്താനങ്ങളായിരുന്ന എത്ര രജപുത്രർ അവിടെ കൊല്ലപ്പെട്ടു! യൗവനം അതിക്രമിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന ആ 'ചന്ദാബീബി'യുടെ ക്ഷാത്രതേജസ്സിൽ എത്രയെത്ര മുഗളഭടന്മാർ അവിടെ ആഹുതിചെയ്യപ്പെട്ടു! ആ സന്ദർഭം എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ എത്തി. അവിചാരിതമായി ചതിപ്രയോഗംമൂലം മുഗളന്മാർ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു എന്നറിഞ്ഞനിമിഷത്തിൽ ഉജ്ജ്വലവീര്യയായി പല്ലവമുദുലമായ ആ കരസഞ്ചയങ്ങളിൽ കരാളഖഡ്ഗം എടുത്തു് അമാനുഷധൈര്യത്താട്ടകൂടി അരികളെ അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ രാജ്ഞിയുടെ രണപടുതയിൽ വിസ്മയപരതന്ത്രരായ മഹമ്മദീയസേനാനികൾപോലും അഭിനന്ദിച്ചഒരു ഭാരതീയമനസ്വിനിയായിരുന്ന അവർ എന്നോത്തപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം താനേതന്നെ ഒന്നു പുളകിതമായിപ്പോയി.

ചന്ദ്രികാപ്രസരം വേണ്ടപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വീണ്ടും നടന്നുതുടങ്ങിയ ഞാൻ അവിചാരിതമായി പെട്ടെന്നിന്നതു് മുൾപടികളാലും മറവും നിബിഡമായ ഒരു വനാന്തരത്തിലായിരുന്നു. മനോഹരവും സുഗന്ധമേറിയതുമായ പുഷ്പസഞ്ചയങ്ങളാൽ ഇപ്പോഴും ആ പുനിലാവിൽവികസിച്ചു് ലസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ഇതു് ചന്ദാബീബിയുടെ പൂങ്കാവനമായിരുന്നെന്നൂഹിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അന്നത്തേയും ഇന്നത്തേയും അതിന്റെ സ്ഥിതിവ്യത്യാസങ്ങളും എത്രമാത്രമാണു്. ദിനംപ്രതിയുള്ള അമിതലാളനംകൊണ്ടു് സദാപുഷ്പിച്ചുവികസിച്ചുനിന്നിരുന്ന പെടികളോ, സൂക്ഷ്മപരിരക്ഷണത്തിൽ പ്രശോഭിതമായി ലസിച്ചിരുന്ന പുത്തകിടികളോ വെൺമണൽത്തിട്ടകളാൽ നിർമ്മിച്ച നടക്കാവുകളോകൊണ്ടു് പ്രസന്നമായിരുന്ന ആ നന്ദനോദ്യാനം ഇന്നാകട്ടെ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ലതാസമൂഹങ്ങളാൽ മാർഗ്ഗനിരോധകങ്ങളായി വന്യജന്തുവാസഗൃഹമായിരിക്കുന്ന ഒരു നിർജ്ജനവനമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. മനോഹരമായി കെട്ടിപ്പൊക്കിയിരുന്ന ഉദ്യാനവാപികരിയിലകം വീണും മറവും നികന്നു് ഒരു ചതുപ്പുനിലമായി അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അതേ: ഈ ഉദ്യാനത്തിൽവച്ചായിരുന്നു പ്രതാപരസിംഗിനെ ആദ്യമായി ചന്ദാബീബി കണ്ടതു്. മാതാവായ ജയപുരംരാജ്ഞിവിമലാദേവിയിൽനിന്നും പിണങ്ങി ആമദ്നഗരത്തിൽ എത്തിയ കുമാരപ്രതാപരസിംഗ് ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരു ഗാനത്തിൽ ലയിച്ചു് അതിന്റെ ആഗമസിന്ധുവിനെ ആരാഞ്ഞു് നിരുദ്യവും വിപുലവുമായ അന്തഃപുരോദ്യാനത്തിന്റെ മതിൽ ചാടിക്കടന്നതു് ഈവിധം മനോഹരമായ ഒരു ഹേമന്തരാത്രിയിലായിരുന്നു. സഖികളോടൊന്നിച്ചു് ആ ചന്ദ്രികയിൽ വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യുവതിയായ ചന്ദാബീബിയുടെ ആകാരസുഷമയിലോ, ഹൃദയസൗകുമാര്യത്തിലോ ലീനനായ കുമാരൻ തന്റെ രാജോചിതമല്ലാത്ത ഈ അന്യായവൃത്തിയിൽ വിമുഖനായിരുന്നെങ്കിലും ആ സന്ദർഭം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് ഏല്പിച്ച ഒരുജ്വലവ്രണത്തെ നിസ്സാരമാക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം അസ്സശക്തനായിരുന്നു. ചന്ദാബീബിയുടെ പുരുഷധൈര്യത്തേയും അതിശയിച്ച ധൈര്യത്തോടുകൂടി അയാൾ അവിടെ മറഞ്ഞുനില്ക്കയും, പുഷ്പോപചയത്തിൽ വ്യാപൃതരായ സഖികൾ അകന്നതക്കം നോക്കി റാണിയുടെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷനാകയും ചെയ്തു. ആഗതൻ ആരെന്നറിയാതെ ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു് അയാളുടെ അനൗചിത്യമോർത്തുജ്ജ്വലയായിത്തീർന്നിട്ടു് അടുത്തനിമിഷം, ആയോധനകലയിൽ സവിസ്മയത്തെസമാജ്ജ്വലിച്ച ആ വീരനായ പ്രതാപരസിംഗിന്റെ വദനാരവിന്ദം ദൃഷ്ടിയിലൊട്ടു് റാണി വിസ്മയസ്തബ്ധയായിത്തീർന്നു. ഇവയെല്ലാം ഈ ഉദ്യാനത്തിലു

തേ അഭിനയിക്കപ്പെട്ടതു്. സല്ലാപസുധാസ്വാദനോത്സുകരായി പിന്നീടു് ഏവംവിധങ്ങളായ എത്രനിശീഥിനികൾ ആ യുവാക്കൾ അവിടെ നയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ വിധിയുടെ കരാളവലയത്തിൽ കെട്ടപ്പെട്ടു്, വിവാഹദിവസംതന്നെ വേർപിരിയേണ്ടിവന്ന നവദമ്പതികൾ അവസാനാശീർവാദങ്ങൾ പൊഴിഞ്ഞതും ഈ ഉദ്യാനത്തിൽവച്ചായിരുന്നില്ലെ? അടുത്തുതന്നെയുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ വീരശ്രീവിളനിലമായിരുന്ന പ്രതാപരുദ്രസിംഹൻ മൃതിയടഞ്ഞതും, സാധ്വീമണിയായ റാണി, തൻറെ ബാക്കി ജീവിതത്തെ പ്രാണനാഥാപായകാരണനായ ശത്രുവുമായി ധീരധീരംപോരാടി യുദ്ധക്കളത്തിൽത്തന്നെ അവസാനിപ്പിച്ചതും, ചരിത്രകഥകളല്ലേ?

മനോഹരമായ ചന്ദ്രികയിൽ ധവളിമയേറിയ ഒരു കുളിർക്കൽത്തറ ആ ഉദ്യാനമദ്ധ്യത്തിലായി എനിക്കു ലക്ഷ്യമിടവിച്ചു. സുഗന്ധപരിപൂർണ്ണവും വികസിതവുമായ സുമസമൂഹങ്ങളാൽ മന്ദഹാസംതൂകിക്കൊണ്ടു് ഒരു പെരിയ ചെമ്പകമരം അതിൻറെ സമീപത്തുനിന്നിരുന്നു. അതിൽനിന്നുപൊഴിഞ്ഞ കുസുമങ്ങളും ആ സ്ഥലത്തിൻറെ പരിപാവനതയെ അപ്പോഴും പ്രദ്യോതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവിലസി. അതേ ആത്മനാഥൻറെ അകാലനിര്യാണത്താൽ സന്താപവാരിധിയിൽ നിപതിച്ച രാജ്ഞി സ്വസമാധാനത്തിനുവേണ്ടി തങ്ങളും ഇരുവരുടേയും സൈരവിഹാരരംഗമായിരുന്ന ആ ഉദ്യാനത്തിൻറെ മദ്ധ്യത്തിലായി പണിയിച്ചതും സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു രചിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻറെ ഒരു പിത്തളത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച നിത്യവും ആരാധനനടത്തിയിരുന്നതും, ആയ ആ കൽത്തറയത്രേ അവിടെ ദൃഷ്ടിഗോചരിച്ചതു്. ഏവംവിധങ്ങളായ രാത്രികളിൽ ഏകാകിനിയായി അവിടെയെത്തി, സ്വതസിദ്ധമായ ധീരതയെ നിശ്ശേഷം മറന്നുവെന്നവണ്ണം, തൻറെ പ്രാണനാഥൻറെ ഗുണഗണങ്ങളെ കീർത്തിച്ചുവിലപിച്ചുകൊണ്ടു്, എത്രനാൾ ആ പ്രേമവതി അവിടെ കഴിച്ചിട്ടുണ്ടു്! ഭരണധുരന്ധരന്മാരായ മന്ത്രിവൃന്ദങ്ങളുടെ വാക്കുകളും വിഗണിച്ചു്, അൽബുവുടെ സമാധാനശ്രമങ്ങളെ വിഫലമാക്കി അദ്ദേഹവുമായി അവസാനനിമിഷംവരെ പോരാടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചുറച്ച ആ ധീരാംഗനാമണി തൻറെ അന്ത്യദിനത്തിൽപോലും (അന്ത്യദിനമെന്നു് രാജ്ഞി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിക്കാം) ഈ ആശ്രമപ്രാന്തത്തിൽവന്നു പറഞ്ഞ വാക്കുകളും എന്താണു്. "ഹാ! ഹൃദയനാഥാ! ഭാരതീയവീരസന്താനങ്ങളുടെ തേജസ്സിനെ വേണ്ടവണ്ണം പ്രകടിപ്പിച്ചു് ക്ഷത്രവീര്യോദാഹരണമായിത്തന്നെ തൻറെ ജീവനെ അങ്ങു കഴിച്ചുകൂട്ടി. ധർമ്മഭ്രഷ്ടയായ ഈ ഞാൻ, രാജ്യവാസികളുടെ ഭയനീയാക്രന്ദനങ്ങൾമൂലം അങ്ങയോടൊരുമിച്ചു പുറപ്പെട്ടന്നതിനു പ്രതിബന്ധിതയാക്കപ്പെട്ട ഈ ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ എന്തുചെയ്യണമെന്നു് അങ്ങു പറഞ്ഞുതരുമോ? അഥവാ അവിടത്തെമാപടി അങ്ങേയ്ക്കുചിതംതന്നെയായിരിക്കും. വീരസഹോദരങ്ങളുടെ നിതാന്തകലഹത്താൽ ആനയിക്കപ്പെട്ട ആ മുഗൾ സേനാനി—രജപുത്രരുടെ ദീനാനുകമ്പയാലോ, കലഹോത്സുകയാലോ ഒരു രാജ്യം സ്വാധീനമാക്കിയ ആ ടേൺ—അവൻ ഇപ്പോൾ എന്താണാവോ തുടരുന്നതു്? വിജൃംഭിത വിര്യരായ ആ ഭാരതസന്താനങ്ങൾ—വിപുലശത്രുസേനാമദ്ധ്യത്തിൽ സധീരം പോരാടി അനശ്വരകീർത്തി അർഹിച്ച ആ പൃഥ്വിരാജൻറെയോ, ഭീമസിംഹൻറെയോ, പദ്മിനിദേവിയുടേയോ, സന്താനങ്ങളായ രാജപുത്രർ-അവരെ കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നോ? അന്തഃചരിത്രത്തിൻറെ അനാശാസ്യത നോക്കുക! ഹാ! നാഥ

ബാലഭിക്ഷു

(ഓമനക്കുട്ടൻ....)

(ഡി. ഡി. തകടിയേൽ ബി. എ.)

"തന്നിടേണമേവല്ലതു"മെന്നു
ചൊന്നൊരുബാലയാചകൻ
നില്പുയാണൊരുവീടിൻറെമുന്നിൽ
നീട്ടിയകൊച്ചുകൈയുമായ്. ൧

പാതിവക്കത്തുനിന്നുഞാൻകേട്ടി—
താദയനീയവാണികം-
പാരിനെയൊരുനോക്കുകൊക്കും
ദാരിദ്ര്യത്തിൻറെവീർപ്പുകം ൨

മന്ദഭാഗ്യമെൻകണ്ണുകൾകണ്ട-
തിന്നുമോർപ്പുഞാൻവ്യക്തമായ്;
ആയതിൻ സ്മൃതിചേർത്തിട്ടുകണ്ണി-
ലായിരമശ്രുബിന്ദുക്കൾ! ൩

കല്പിനെക്കാളുംകട്ടിയാംകരം
കണ്ടിടാംചിലദൂരിൽ!
പാരിലെശാന്തിനഷ്ടമാക്കുന്ന
പേപ്പട്ടിശാപങ്ങളാണിവർ! ൪

ഞാൻ അങ്ങയുടെ പ്രിയ പത്നിയാണു്. ചന്ദ്രമതിദേവി എൻറെ മാതാവുമാണു് ഞാൻ ഒരു വിദേശീയനു കീഴ്പെടുകയോ? ഒരിക്കലുമില്ല. രാജപുത്രരുടെ വീരൃത്തെ അവനു ഞാൻ കാട്ടിക്കൊടുക്കും. ഒരു ഭാരതസ്ത്രീയുടെ ഹൃദയധീരത അവൻ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കട്ടെ. വരണമാല്യം അണിയുന്നതിനെക്കാൾപോലെതന്നെ ഖഡ്ഗാഭരണം ധരിക്കുന്നതിനും ഒരു രാജപുത്രകുലാംഗന മടിക്കയില്ലെന്നു് അവൻ കാണട്ടെ. ഭർത്തൃശുശ്രൂഷയിൽ അമിതാത്തിപൂണ്ടിരുന്ന ഈ കൈകൾ അതിനെ അവൻറെ രക്തം ചൊരിഞ്ഞു് നിറവേറ്റും. അതിനു് അങ്ങയുടെ പിന്ന ഇവളെ പൂവ്വാധികം സുധീരയാക്കുകയും ചെയ്യും.

ദേവിയുടെ ഈ അവസാനവാക്കുകൾ ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പുൽത്തറ തന്നെ എന്നോടു് ഈ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞു ഹിമകണാശ്രുക്കൾ തൂവി. എൻറെ ഹൃദയം വികാരതരളിതമായി. ഞാൻ സാഷ്ടാംഗം അവിടെ പ്രണാമം ചെയ്തു.

N. B. പരസ്പരവിവാഹബന്ധത്താലും മറ്റും ഹിന്ദുമുസ്ലിം മൈത്രി പ്രബലീകൃതമായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു് ആമ്പനഗരാധിപനായിരുന്ന 'ബുഹാൻറെ' പൗത്രിയായി ജനിച്ച ചാന്ദ്രാബീബി, ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ ഒരു മുഹമ്മദീയ സ്ത്രീയാണെങ്കിലും, വീര്യപ്രകീർത്തിതമായിരുന്ന ഒരു രാജപുത്രകുലത്തിലെ അംഗനാമണിയാണു് ആസാദ്ധ്യയുടെ മാതാവു് എന്നുള്ളതിനാൽ 'ചാന്ദ്രാബീബിയിൽ' രജപുത്രക്ഷാത്രവീര്യമാണു് കൂടുതൽ പ്രകടീകൃതമായിരുന്നതെന്ന സങ്കല്പം.

കാണുവിനിതാ,നില്ക്കുന്നബാലൻ
ക്ഷീണിതാംഗനായ് ക്ഷുത്തിനാൽ,
വേനലിൻപൊരുംചൂടിനാൽതീരെ
വാടിയവല്ലിപോലവേ. ൪

ഏല്ലുകളല്ലാതൊന്നുമേകാണാ—
നില്ലഭിക്ഷുവിൻമേനിയിൽ;
ദാരിദ്ര്യഘോരരാക്ഷസിയുടെ
ദാഹശാന്തിക്കുരകതമോ! ൮

കണ്ണുനീർതുകുന്നുണ്ടാവാമിതു
കണ്ടുവേവുന്നഹൃത്തുമായ്
ഉണ്ണിതൻപ്രിയതാതമാതാക്കൾ
വിണ്ണിൽനിന്നുമീവേളയിൽ! ൧൨

"തന്നിടേണമേവല്ലതു"മെന്നു
ഖിന്നനായ്ചൊന്നുബാലകൻ
അമണിമേടയ്ക്കുള്ളവംപഥ്യ-
മായീഭിക്ഷുരോദനം! ൧൬

"ഞാരെടാവന്നുനില്ക്കുന്നു,പോവാൻ
നൂറുപ്രാവശ്യമോതണോ"
"തന്നിടേണമേവല്ലതു"മെന്നു
പിന്നെയുംചൊന്നുഭിക്ഷുകൻ ൨൦

ആഗൃഹേശ്വരിനീചവാക്കുകേ—
ളാലപിച്ചുകൊണ്ടപ്പൊഴേ,
പാഞ്ഞുമുറ്റത്തേയ്ക്കുഞെട്ടുബാലനു
പാണിയാലേകിസമ്മാനം! ൨൫

മാനിനീ,നിനക്കില്ലയോചെറും
മാനസത്തിങ്കൽകാരുണ്യം?
ബാലകനെന്തുതെറ്റുചെയ്തിതു—
പോലവേശിക്ഷനൽകുവാൻ? ൨൮

നിസ്സഹരിൽകൃപചേരാത്തധനം
നിസ്സാരമാണുസോദരീ,
നശ്വരമാകുമാധനംകൊണ്ടു
നീവരിക്കുന്നുകന്മഷം ൩൨

മിണ്ടിയില്ലൊരുവാക്കുമാബാലൻ
ദണ്ഡനമെല്ലാമേൽക്കവേ.

* * *

തുമരന്ദമാംതപ്തബാഷ്പകണം
തുകിമുറ്റത്തെവല്ലികം ൩൬

സംഗീതവും ജന്തുക്കളും.

(പി. കെ. വാസുദേവൻനംയർ, സീനിയർ ബി. എ.)

"ശിശുവേത്തിപശുർവേത്തി,വേത്തിഗാനരസംഫണീ"

സംഗീതം, ഹാ! ആ ശബ്ദംതന്നെ എത്രശ്രവണമധുരം. അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം ആരെല്ലാം പ്രകീർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു! പ്രാകൃതമനുഷ്യനേയും പരമയോഗിയേയും തൊഴിലാളിയേയും, മുതലാളിയേയും പക്ഷിമൃഗാദിതിര്യക്കുകളെപ്പോലും സമാകർഷിക്കുന്ന സംഗീതത്തിന്റെ പ്രഭാവം അവർണ്ണനീയമാണ്. സംഗീതം നമ്മെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു; കരയിക്കുന്നു; ഹൃദയത്തെ ആനന്ദകല്ലോലിതമാക്കുന്നു; ചിത്തത്തെ ഭാവതരളിതമാക്കുന്നു; മനസ്സിന് ഉല്ലാസവും ഉന്മേഷവും നല്കുന്നു. സംഗീതം ആപാദമധുരമാണെന്നുള്ളതു് അനുഭവൈകവേദ്യമാണല്ലോ. ഹിന്ദുക്കളുടെ ദേവതകളെല്ലാം സംഗീതപ്രിയരാണ്. സരസ്വതീദേവിയുടെ സ്തനങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടുള്ള ഗാന്ധർവവേദം അഥവാ സംഗീതശാസ്ത്രം സാമവേദത്തിന്റെ ഉരു ഉപവേദമാണെന്നുള്ള വസ്തുത അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നില്ലേ? സംഗീതസാഹിത്യരസായലോകേ കർണ്ണദ്വയംകല്പിതവാൻവിധാതാ" "സംഗീതസാഹിത്യരസാനഭിജ്ഞഃസാക്ഷാൽപശുഃ പുച്ഛവിഷാണശൂന്യഃ" ; "സംഗീതമപിസാഹിത്യംസരസ്വത്യാസ്തനദ്വയം"; "എല്ലാമനുഷ്യരുടെയുമുള്ളിലും കുളിർനിലാവൊല്ലാന്നു സംഗീതകലയ്ക്കുനേരായില്ലകലാ–വിദ്യകളൊന്നുപോലും"—ഇവയില് നിന്നെല്ലാം സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളുടെ സർവ്വപ്രാധാന്യം സിദ്ധമാണല്ലൊ.

സംഗീതം കേട്ടാൽ തിര്യക്കുകളിൽ വല്ല ഭാവഭേദങ്ങളും പ്രകടമാകുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ളതാണ് പ്രസ്തുത സന്ദർഭത്തിൽ ചിന്തനീയമായിട്ടുള്ളതു്. തിര്യക്കുകൾ കേവലം ആഹാരാദിപരായണങ്ങളും മാത്രമാണെന്നാണ് നാം വിചാരിച്ചുപോരുന്നതു്. ആഹാരനിദ്രാദികൾ മാത്രമാണ് അവയുടെ ജീവിതകൃത്യങ്ങളും. എന്നാൽ ചിലതിര്യക്കുകളുടെ പ്രവൃത്തിവിശേഷങ്ങൾ അവയ്ക്കു ബുദ്ധിപാടവമുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുന്നു. കുരുവി കൂടുകെട്ടുന്നതും, വേട്ടാവെളിയൻ കല്ലറകെട്ടി പുഴുക്കളെ വളർത്തുന്നതും, ഉറുമ്പു സൈന്യം ശേഖരിച്ചു ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ സംഭരിക്കുന്നതും, തേനീച്ച കോട്ടകെട്ടി മധു സൂക്ഷിക്കുന്നതും ഇതിനു മകുടോദാഹരണങ്ങളല്ലേ?

തിര്യക്കുകൾ സംഗീതത്താൽ സമാകൃഷ്ടരാകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും കേവലം ഒരുപരമാർത്ഥമാത്രമാണ്. തിര്യക്കുകൾ സംഗീതാഭ്യാസംകൂടി ചെയ്യുന്നില്ലേ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംഗീതത്തിന്റെ മൂലം സപ്തസ്വരങ്ങളാണല്ലൊ. ഇങ്ങനെയുള്ള സപ്തസ്വരങ്ങളുടെ ഉച്ചരണം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല. ജന്തുക്കൾക്കുകൂടി ഇതു് അഭ്യസിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് വിദ്വജ്ജനസിദ്ധാന്തം.

"ഷഡ്ജത്തിൽക്രൗഞ്ചമല്ലോമയിൽപശുവൃഷഭത്തിൽക്കരഞ്ഞീടു,മാടോ
ഗജ്ജിക്കും നല്ലഗാന്ധാരമതിൽ, മുറയിടും ക്രൌഞ്ചമോമധ്യമത്തിൽ

C

മെച്ചത്തിൽപഞ്ചമത്തിൽകയിൽമധുസമയേ
പാടിട്ടും,ദൈവതത്താ—
ലശ്വംശബ്ദിക്കുമെന്നും,കരിമുരളുവതേവം
നിഷാദത്തിലത്രേ"

സംഗീതംനായാട്ടുകാക്ക് അനർഘമായ ഒരു അനുഗ്രഹമാണ്. സിംഹവ്യാഘ്രാദി ഉഷ്ടമൃഗസംകുലമായ അടവിയിൽ,ചെന്ന് നായാട്ടുകാർ വീണവായനകൊണ്ട് മൃഗങ്ങളെ ആകർഷിച്ച് പിടിക്കാറുണ്ട്. വലിയ ആനകളെ പാട്ടുപാടി വശീകരിച്ചു ബന്ധിക്കുന്നതിൽ പലക്കും സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. ക്രൂരതെ—

"കാട്ടിൽക്കിടക്കുന്നൊരുമാനുകരംക്കും
പാട്ടിൽകിടയ്ക്കുംരസമല്പമല്ല
പാട്ടിൽമ്രമിപ്പിച്ചുമൃഗത്തെവേടൻ
പാട്ടിൽപ്പെടുത്തുംകഥകേൾപ്പതില്ലേ?
താളംതുടങ്ങിപ്പുലമോടിക്കുട്ടി
മേളംകൊട്ടിത്തിടിനപാട്ടുകേട്ടാൽ
വ്യാളങ്ങൾപോലുംലയമാന്നിടുക്കും
കേളെത്രയുംമോഹനമാണുഗാനം"

ചിന്താഗ്രസ്തനെ ആനന്ദപ്പുഴിയിൽ അന്തോളനം ചെയ്യിക്കുന്നതിനും ഭോഗനിരതനെ ബോധയുക്തനാക്കുന്നതിനും സംഗീതത്തിനു കഴിയും. ഹിംസ്രമൃഗങ്ങളും ഉഷ്ടജന്തുക്കളും സംഗീതലഹരിയിൽ മനംമയങ്ങി തങ്ങളുടെ സഹജമായ ക്രൂരതയെ പരിത്യജിക്കാറുണ്ട്. കിരാതികളുടെ മധുരഗാനം ഉരഗങ്ങളിൽ വരുത്തിയ വ്യതിയാനത്തെ ഉള്ളൂർമഹാകവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു് എത്രഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു.

"പാലഞ്ഞുമാറിഹകിരാതികരംപാട്ടുപാടി
നീലത്തഴക്കുഴലഴിച്ചുപകുത്തിടുമ്പോൾ
പാലത്തണഞ്ഞുപകവിട്ടഫണാകലാപ
ജാലംവിരിച്ചുരഗകേകികളാടിടുന്നു"

നമ്മുടെ ഗൃഹത്തിലുള്ള പൂച്ച, പത്രു, കുതിര മുതലായ മൃഗങ്ങളും സംഗീതത്തിൽ കൌതുകം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു് അനുഭവൈകവേദ്യമാണല്ലോ. ഗ്രാമഫോണിൽ പാട്ടു പാടുമ്പോൾ പൂച്ച അതിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നിരിക്കുന്നതു് എല്ലാവരും കാണാവുള്ള ഒരു സാധാരണ സംഭവമാണ്. സന്തോഷകരമായ പാട്ടുകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ തുള്ളിച്ചാടുകയും സന്താപകരമായ ഗാനത്തിന്റെ ശ്രവണത്തിൽ സന്താപം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപട്ടികളുള്ളതായി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പടക്കുതിരകൾ താളത്തിനൊപ്പിച്ചു് മേലിച്ചുചാടുന്നതു് അവയ്ക്കു സംഗീതത്തിലുള്ള രസത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നില്ലേ? മധുരഗാനശ്രവണത്തിൽ പഞ്ജരബദ്ധരായ ശാരികകൾ എത്രമത്രം സന്തോഷപ്രകടനങ്ങളാണ്ചെയ്യുന്നതെന്നു സൂക്ഷിച്ചാൽ കാണാൻ സാധിക്കും. ഗൃഹങ്ങളിൽ വളർത്തുന്ന പ്രാവുകളും സംഗീതത്തിൽ അസംമാന്യമായി ലയിക്കുന്നുണ്ട്

മാൻ മധുരഗീതത്തിൽ മതിമറന്നുപോകാറുണ്ട്. കോമളമായ വിരൽകൊണ്ട് വീണാവാദനമാട്ട പയ്യുമൊപ്പിച്ചു് ഒരു സിദ്ധയുവതി മലയപർവ്വതസാനുവിലുള്ള ഒരു ദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ ഇരുന്നു് വീണവായിക്കുമ്പോൾ സമീപസ്ഥരായ ഏണനിവഹങ്ങൾ

കോമളമായ ഗളനാളങ്ങളെ കമനീയമായി വളച്ച് അല്പാവലീഢങ്ങളായ മുഖതുണങ്ങളോടുകൂടി നാദാമൃതം നുകരുന്നതിനെ ഒരു കവി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുക.

"തത്തൽസ്ഥാനജഗ്രുഷ്ടിയേകി ഗമക-
ത്തോട്ടുച്ചനീചക്രമം
പേത്തസ്സദ്ഗുണവീണ ഭംഗനിനദം
പോലെ സ്വനിപ്പിച്ചുഹോ!
പേത്തും സൂസ്ഫുടസൂക്ഷ്മമാംപടമെഴും
ഗാനാമൃതം കേൾപ്പതിൽ
ശ്രോത്രം, ജിഹ്മവപുസ്സോടേണനിവഹം
നൽകുന്നതിൻ നിത്തിയും

ചിത്രശലഭങ്ങളും, ഈ വ്യക്തികളും സംഗീതത്താൽ ആകൃഷ്ടരാകുന്നുണ്ട്. ചില ശലഭങ്ങളും തങ്ങളുടെ ഇണയെ ഇണക്കുന്നതിനു് സംഗീതമാണു് ഒരു ഉപകരണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കൊതുകിന്റെ സംഗീതം മനുഷ്യർക്കു് കണ്ണാരുദനമാണെങ്കിലും തങ്ങളുടെ ഇണയെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് അതു സഹായിക്കുന്നുണ്ടു്. ചിവീടുകൾ പച്ചക്കുതിരയും എപ്പോഴും അവരുടെ സംഗീതത്തോടുകൂടിയാണു് സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്നതു്. ചിവീടുകൾക്കു് തങ്ങളുടെ ഇണയെ ലഭിക്കുന്നതിനു സംഗീതം സാമാന്യമായി സഹായിക്കുന്നുണ്ടു്. സംഗീതമത്സരത്തിൽ വിജയിയാകുന്ന ചിവീടിനു മാത്രമേ ഇണയെ ലഭിക്കുന്നുള്ളു. അഞ്ചാവു ചിവീടുകൾ ഒരു പിടയെ വശീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവർ അതിനായി ഒരു സംഗീതമത്സരം നടത്തുന്നു. എല്ലാത്തിന്റെയും സംഗീതപാടവംകേട്ടു രസിച്ചതിന്റെശേഷം പെൺചീവീടു് തനിക്കു ഇഷ്ടമായ ഒന്നിനെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കുന്നു.

ചില പക്ഷികൾ സംഗീതവിദഗ്ദ്ധരാണു്. പ്രഭാതത്തിൽ ഉണർന്നാലുടൻ പക്ഷികളുടെ പ്രഥമകൃത്യംതന്നെ പ്രഭാതഗാനം പെയ്യുകയാണു്. പ്രഭാതത്തിൽ വാനമ്പാടി തന്റെ നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ ഗാനത്താൽ അന്തരീക്ഷം മുഖരിതമാക്കുന്നില്ലേ? കോകിലങ്ങളും സംഗീതപ്രിയരാണു്. മാന്തളിർ തിന്നു് ഉന്മത്തങ്ങളായ കോകിലങ്ങളും മധുരമായ കണ്ഠധ്വനിയോടുകൂടി പഞ്ചമരാഗത്തിൽ പാടുന്നതു് എത്ര ഹൃദയാവർജ്ജകമാണു്. മദോന്മത്തനായ മരാളവും മധുപാനം ചെയ്യുന്നതു് സംഗീതത്തോടുകൂടിയല്ലേ?

സംഗീതം പരങ്ങളേയും അപരങ്ങളേയും ഭാവതരളിതമാക്കുമെന്നുള്ളതിനു് യവന സാഹിത്യത്തിലുള്ള ഓർഫ്യൂസ് മുതലായവരുടെ കഥകളും ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണു്. ഹിന്ദുക്കളുടെ പുരാണങ്ങളും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ വേണുഗാനം പുരാണപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. വീണാവാദനപടുവായ നാരദരുപോലും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ശിഷ്യനാണു്. ശ്രീകൃഷ്ണൻ വൃന്ദാവനത്തിൽ എവിടെനിന്നു വേണുഗാനം പെയ്യുന്നുവോ അവിടെ സകല ഗോപസ്ത്രീകളും ആ ക്ഷണത്തിൽ എത്തുന്നു. ബ്രഹ്മാദികളായ ദേവന്മാർക്കുപോലും വേണുഗാനത്തെ കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ അഹമഹമികയാ ഓടിച്ചെല്ലുന്നു. ഭഗവാൻ ആ മോഹനഗാനംകൊണ്ടു ലോകം മുഴുവൻ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു.

ജഗന്മോഹനമായിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണന്റെ ഗാനം വൃന്ദാവനത്തിൽ വരുത്തിയ ഭാവഭേദങ്ങളെ പെരുശ്ശേരി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ കൂടെ അതിശയോക്തി കണ്ടേക്കാം. എങ്കിലും അതു സംഗീതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മഹാപ്രയത്നമായി ഗണിച്ചാൽ മതി. വൃന്ദാവനത്തിലുള്ള ജീവജാലങ്ങളും എല്ലാം ശ്രീകൃഷ്ണ

ഇന്നത്തെ മഹായുദ്ധം.

(വി. ജെ. ചാണ്ടി ബി.എ. പൂർവവിദ്യാർത്ഥി)

"തന്നെത്താൻ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ സഹോദരനേയും സ്നേഹിക്കുക" എന്നുള്ള സ്രഷ്ടാവിന്റെ വിശിഷ്ടോപദേശത്തെ മറന്നിട്ടോ, മറച്ചിട്ടോ, വ്യക്തികളും വ്യക്തികളുടേയും, ജാതികളും ഇതരജാതികളുടേയും, രാജ്യങ്ങളും അയൽരാജ്യങ്ങളുടേയും തല പിളക്കുന്നതിലാണ് ലോകാരംഭംമുതല്ക്കു വ്യാപൃതരായിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. കായബലം മാത്രം ആശ്രയമായിരുന്ന പ്രാചീന മനുഷ്യൻ കാലക്രമത്തിൽ ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയതിന്റെ ഫലമായി, ഇന്നത്തെ യുദ്ധങ്ങൾ വളരെ രസകരമായ ഒരു നിലയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അളവറ്റ വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ അമൃതുണ്ണിയല്ലെങ്കിൽ, മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ അഗാധത്തിലാണ് പോർക്കളം. ആയുധം വിഷവായു. യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ രസതന്ത്രശാലയുടെ ഒരു കോണിൽ നമ്രമുഖനാ

ന്റെ ഗാനത്തിൽ ലയിച്ചുപോയി. ഷഡ്പദങ്ങളും മധുവേന്തിനിന്ന മനോജ്ഞകുസുമങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഗാനമാകുന്ന തേനിനെ പാനം ചെയ്യുവാനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വദനസരോജത്തിലേക്കു പ്രയാണം ആരംഭിച്ചു. മത്സ്യങ്ങളെല്ലാം ജലത്തിൽനിന്നു കരയ്ക്കു കയറി വാലിൽ കുത്തിച്ചാടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ ചെന്നുതുടങ്ങി. എലിയേയും കീരിയേയുംമറ്റും പിൻതുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പാമ്പുകളും മതിമറന്നു നിന്നുപോയി. വ്യാഘ്രങ്ങളും തങ്ങളുടെ സഹജമായ ക്രൂരസ്വഭാവമുപേക്ഷിച്ചു മാൻപേടയോടൊട്ടികൂടി ചേർന്നുനിന്നു. അത്രയൊന്നുമല്ലാതെയും ഒഴുകുന്ന നദികളും ഉറങ്ങിപ്പോയി. മുല്ല തുടങ്ങിയ വല്ലികളും വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി കൃഷ്ണന്റെ മുൻപിൽ ചെന്നുതുടങ്ങി. ഏണനിവഹങ്ങളും തീരെ അപേക്ഷിച്ചു. കേതമാരുടെ ചിത്തത്തെ കവർന്നിച്ച നൽത്തേൻകഴമ്പായ ആ ഗാനത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം, അചിന്ത്യം, അജ്ഞാതം, അവർണ്ണനീയം.

സംഗീതം മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. നല്ല സംഗീതം കേൾക്കുമ്പോൾ

"എങ്ങുനിന്നെങ്ങുനിന്നെങ്ങുനിന്നീ
മെത്തിരശിഞ്ഞിതമുൽഭവിപ്പൂ?"

എന്നു് ആരും ആരായുകതന്നെചെയ്യും. എന്നാൽ ചിലർക്കു സംഗീതത്തോടപ്രീതിയാതന്നെ വെറുപ്പുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അതുകേട്ടാൽ ഉറക്കം വരുകയും ചെയ്യും. ഒരു അരസികൻ തന്റെ അനുഭവത്തെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണുക.

"പാട്ടെന്നുള്ളതിലുള്ളതായ
ഗുണദോഷജ്ഞാനമില്ലാതെതാ
രാക്കുട്ടത്തുതിൽപെട്ടമിഞ്ഞുനംസടി
രുകേൾക്കുമ്പോളുറക്കംവരും"

ഇതുപോലെതന്നെ ചില തിരുക്കുകളും സംഗീതത്തിൽ രസിക്കുന്നില്ലെന്നുവന്നേക്കാം. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷം തിരുക്കുകളും സംഗീതത്താൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടുനാണ്.

യിരുന്നുകൊണ്ട് അവധാനപൂർവ്വം എന്തോ ആലോചിക്കുകയാണ്. ബുദ്ധനും, മഹാവീരനും ലോകത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ആലോചന ലോകസംഹാരം എങ്ങനെ സാധിക്കാമെന്നുള്ളതിനെ സംബന്ധിച്ചാകുന്നു. എത്രയും നിസ്സാരമായ പുക (gas) കൊണ്ട് ഏറ്റവും വലിയ ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ആയുസ്സിനു് അന്തം വരുത്തുന്നതിനുള്ള വിദ്യ യാതൊരുവൻ കണ്ടുപിടിക്കുന്നുവോ അവനാണ് ഇന്നത്തെ ഉത്തമശാസ്ത്രജ്ഞൻ. അനേകായിരം സാധുമനുഷ്യരുടെ രക്തം വെള്ളമാകുന്നതിന്റെ ഫലമായി ലഭിക്കുന്ന ധനത്തിൽ ഒരു പ്രധാനഭാഗം ഇന്നത്തെ എല്ലാരാജ്യങ്ങളും ലോകസംഹാരകങ്ങളായ പുകകളും ഗ്ലൂകകളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനായി ചെലവഴിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ച് ആലോചിക്കുവാൻ സന്മനസ്സുള്ള എല്ലാമനുഷ്യരും ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് "നിരായുധീകരണം" "സർവ്വരാജ്യസാഹോദര്യം" എന്നൊക്കെ ഉച്ചത്തിൽ മുറവിളികൂട്ടുന്ന ഇക്കാലത്തു് യുദ്ധം എന്നു കേട്ടാൽ ഒന്നു ഞെട്ടാത്തവരായി ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. "മഹായുദ്ധം എന്നുകൂടി കേട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ 1914 മുതൽ 18 വരെ തുടർച്ചയായി നടന്ന ഭയങ്കരമായ പോരും ഏതൽഫലമായി ലോകം അനുഭവിച്ചതും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ കഷ്ടതകളുമാണ് തിരമാലകൾ പോലെ ഓരോന്നായി നമ്മുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ ഉദിച്ചുയരുന്നതു്. കൈയിലുള്ള പണവുംകൊണ്ട് പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്ന് ഉത്തും തള്ളും സഹിച്ചശേഷം ഇടങ്ങഴിയരി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്ന് അത്യാശയോടുകൂടി പാകംചെയ്ത് അല്പാല്പമായി ഭക്ഷിച്ചിട്ട്, കപ്പുതിന്നു കുംഭപൂരണം നിർവഹിച്ചവരാണ് ഇന്നാട്ടിലെ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകൾ എന്നുള്ള സംഗതി വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ഇമ്മാതിരി ഒരു മഹായുദ്ധം കൂടിയുണ്ടാകുന്നതായാൽ ലോകംമുഴുവൻ സഹാറാ മരുഭൂമിയാകുമെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സയുക്തികം പ്രവചിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു ലോകത്തിൽ മഹത്തായ ഒരു യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അതു് ഏതാനും വ്യക്തികൾ തങ്ങളിലല്ല. അതു് ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ആരംഭിച്ചതുമല്ല. അതിൽ നിന്നാണ് സകല യുദ്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അതെ, ലോകപരിത്രാണോദ്യതനായ ഒരുവന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്ന സംഗതി ഇന്നു സംസ്കാരങ്ങൾ തങ്ങളിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹായുദ്ധമാണ്

പ്രാചീനകാലങ്ങൾ മുതൽക്ക് നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന യുദ്ധങ്ങൾക്കെല്ലാം, ചരിത്രകാരന്മാർ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നാലും, പ്രധാനഹേതു സംസ്കാരങ്ങൾ തങ്ങളിലുള്ള മത്സരമാണെന്നുള്ളതിനെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതുകൊണ്ട്, സംസ്കാരങ്ങൾ തങ്ങളിലുള്ള മഹായുദ്ധത്തിനു് ഒരന്തം വരുത്താമെങ്കിൽ, സർവ്വരാജ്യസാഹോദര്യം എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്നതാണെന്നും ലോകസംഹാരകങ്ങളായ മഹായുദ്ധങ്ങൾക്കു് എന്നേയ്ക്കുമായി അവസാനമുണ്ടാകുമെന്നും മഹാശയന്മാർ ധൈര്യസമേതം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

നിരായുധീകരണം തുടങ്ങിയുള്ള മഹത്തരങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനായി കൂടുന്ന സർവരാജ്യസഭകളിൽ കാണുന്ന കശപിശകൾക്കു് കാരണമെന്തായിരിക്കാം? കോൺഫറൻസുവാത്തകൾകൊണ്ടു് പത്രപംക്തികൾ നിറയുകയും, ഉജ്വലപ്രസംഗങ്ങളാൽ അന്തരിക്ഷം മുഖരിതമാകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവിടെ അവതരിക്കപ്പെടുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ ചവറുകൊട്ടയിൽ വിശ്രമിക്കു

ന്നതിനു ഹേതുവെന്തു്? സ്വരാജ്യപ്രശ്നങ്ങളും പൂർണ്ണമായി വിജയിക്കുന്നതിനു് സംസ്കാരങ്ങളും തങ്ങളിൽ ശരിയായ മൈത്രി സ്ഥാപിതമാകേണ്ടതാണു്.

എല്ലാ ജനതതികൾക്കും അവരവരുടെ സംസ്ക്കാരങ്ങളുണ്ടു്. വളരെ അപരിഷ്കൃതരെന്നു നാം ഗണിച്ചുവരുന്ന നീഗ്രോ ജാതിക്കാർപോലും തങ്ങളും പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന ഒരു ജനതയാണെന്നും, അക്കാലങ്ങളിലെ മാഹാത്മ്യത്തെ കീർത്തിക്കുന്നതായ ചരിത്രികരേഖകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നും അഭിമാനിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതൊരു ജനസമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചായാലും അവരെ അന്യോന്യം ബന്ധിക്കുന്നതും മറുള്ളവരിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു സംസ്ക്കാരമുണ്ടായിരിക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജനത രാഷ്ട്രീയമോ, സാമുദായികമോ ആയ തങ്ങളുടെ പ്രാമാണ്യത്തെ മറൊരുകൂട്ടരുടെമേൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായത്നിക്കുന്നതോടുകൂടിയാണു് രണ്ടു സംസ്ക്കാരങ്ങളും തമ്മിലും തദ്വാരാ വിവിധരാജ്യങ്ങളും തങ്ങളിലും വൈരമുണ്ടാകുന്നതു്. പ്രബലന്മാരായ ഐറോപ്യന്മാരുടെ സംസ്ക്കാരത്തെ ലോകം ഇന്നു് ആദരവോടുകൂടിയല്ല വീക്ഷിക്കുന്നതു്. ഇന്നാട്ടിൽ ശോഭിച്ചിരുന്ന പരിഷ്ക്കാരസൂര്യനെ പാശ്ചാത്യപരിഷ്ക്കാരമാകുന്ന രാഹുവിഴുങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നും വേണ്ടുവോളം കച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കി സൂര്യനെ രാഹുവിൻറെ കൊടുംപിടിയിൽനിന്നു വിടുവിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഭാരതീയർ ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിദേശഭരണകാലത്തിനിടയിൽ അത്യുത്കൃഷ്ടമായ ഭാരതീയപരിഷ്ക്കാരം മൃതിയടഞ്ഞുപോകുമെന്നുള്ള ബോധമാണു് ആംഗലേയഭരണത്തിനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് മഹാത്മജി ഒരവസരത്തിൽ പറയുകയുണ്ടായി.

എന്നാൽ 'സംസ്ക്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാരതത്തിനില ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി എത്രയും പരിതാപകരമാണു്.' പൗരാണികകാലങ്ങളും മുതൽക്കുതന്നെ ഭാരതം പലതരത്തിലുള്ള സംസ്ക്കാരങ്ങളുടെ സമ്മേളനരംഗമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ആദിമനിവാസികളും അപരിഷ്കൃതരായ കാട്ടാളന്മാരായിരുന്നുവെന്നും, അതല്ല ദ്രാവിഡന്മാരായിരുന്നുവെന്നും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളും ഇന്നും ചരിത്രകാരന്മാരുടെയിടയിൽ നിലനിന്നുവരുന്നു. വസ്തുത എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും, മറുള്ളവർ എല്ലാവരും ഫലപുഷ്ടങ്ങളായ ഇന്ത്യയിലെ സമതലപ്രദേശങ്ങളിൽ കുടിയേറി പാർത്തിട്ടുള്ളവരാണു്. ഏതൽഫലമായി പല സംസ്ക്കാരങ്ങളും തങ്ങളിൽ പുരാതനകാലം മുതല്ക്കു് വലുതായ മത്സരങ്ങളും നടത്തുകൊണ്ടാണിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇന്നു പരിഷ്കൃതരെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന പല രാജ്യങ്ങളിലും മനുഷ്യവാസം ഇല്ലാതിരിക്കുകയോ, ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽതന്നെയും ജനങ്ങളും മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ വൃക്ഷപ്പൊത്തുകളിലും മറവും വസിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്ന നാളുകളിൽ ഭാരതീയർ പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ പട്ടണവാസം നയിച്ചിരുന്നുവെന്നു് മഹേഞ്ജഡാറോ (Mahenjodaro) ഹറപ്പാ (Harappa) തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ അടുത്ത കാലത്തു നടന്നിട്ടുള്ള കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ പരിഷ്ക്കാരം എവിടെ? ബുദ്ധൻ മതം പ്രസംഗിച്ചു; അനേകായിരം ജനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൻറെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ, ആ മതവിശ്വാസികളെ, ഒരു മാന്യൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഇന്ത്യയിലെ ചില കാഴ്ചബങ്ക്ളാവുകളിൽ അന്വേഷിക്കേണ്ടതായിട്ടല്ലെയിരിക്കുന്നതു്? വഷ്ത്തനുശേഷം ഭൂമിയിൽ മുളയ്ക്കുന്ന പുൺകരംപോലെ ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിതങ്ങളായ രാജവംശങ്ങളും പിറേന്നു് അപ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചതിനു ഹേതുവെന്തു്? അനേകം ക്ഷത്രിയരാജാ-

ക്കന്മാരാൽ പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഉത്തരേന്ത്യ മുഹമ്മദീയശക്തിയുടെ മുൻപിൽ ശിരസ്സു നമിച്ചതിനു കാരണമെന്തായിരിക്കാം.

തെക്കുവടക്കു രണ്ടായിരം മൈൽ നീളത്തിലും കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറ് ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരം മൈൽ വീതിയിലുംകൂടി മൂവായിരത്തിനാനൂറു മൈൽ നീളം കടലോരങ്ങളാലും ആയിരത്തിഅഞ്ഞൂറുമൈൽ പർവതനിരകളാലും ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭാരതം സർവപ്രകാരേണയും ഒരു ഭൂഖണ്ഡം എന്നസംജ്ഞയെ അർഹിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ ജനസംഖ്യയിൽ അഞ്ചിൽ ഒരു ഭാഗം ഇന്ത്യാനിവാസികളാണു്. അവർ നൂറിൽ അൻപതിൽപരം ഭാഷകളും സംസാരിക്കുന്നവരും, വൃത്യസ്തമതവിശ്വാസികളുമാണു്. ഇപ്രകാരമൊരു വലിയ രാജ്യത്തിൽ പല സംസ്കാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു് അദ്ഭുതകരമല്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വിദ്വേഷം ഇന്നു കേവലം വർഗ്ഗീയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ചു ബലവൈരിയായ മഹമ്മദ്ഗോറിനെ ഒന്നിച്ചുചെന്നു എതിരിടുവാൻ സന്നദ്ധരാകാഞ്ഞ ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരുടെ സ്വാർത്ഥത കാരണമായിട്ടു് ഭാരതം പണ്ടനിഷ്ഠുരയുദ്ധക്കളത്തിൽവച്ചു് മുഹമ്മദീയർക്കു കീഴ്പെട്ട ദുർദ്ദിനത്തിൽ നമ്മുടെ പരിഷ്കാരസൂര്യൻ ഇനി ഉദിക്കാത്ത വിധത്തിൽ അസ്തമിച്ചുപോയി. ഭാരതചരിത്രത്തിന്റെ രാത്രികാലം ആരംഭിച്ചു. ഇനിയും നമ്മുടെ മനസ്സിൽനിന്നു് അന്ധകാരം മാഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇനിയും നാം പ്രബുദ്ധരായില്ല. ഇനിയും നാം ഉണർന്നു ചുറ്റും നോക്കി മർമ്മഭേദകമായ കാര്യകാരണങ്ങളെ കണ്ടില്ല. ലോകം മഹത്തരങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഭാരതീയർ ഉറക്കമാണു്. നിരായുധീകരണം തുടങ്ങിയ വലിയകാര്യങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു മഹാശയന്മാർ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണരും, ക്ഷത്രിയരും, പുലയരും മറവരും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ഗുസ്തിയല്ലെ ഇനിയും നമുക്കു് ഇന്ത്യയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നതു? അതുകൊണ്ടു്, അത്ഥശൂന്യമായ ജാതിവൈരം ദൂരെത്തള്ളിക്കളഞ്ഞശേഷം നാം ഒരു ചരടിൽ കോർത്തുകെട്ടിയ പുഷ്പങ്ങളെപോലെ ഐകമത്യത്തോടുകൂടി വർത്തിക്കേണ്ടകാലം അത്യാസന്നമായിരിക്കുന്നു. "ഇന്ത്യ ഒരു രാജ്യമല്ല, പ്രത്യുത പല രാജ്യങ്ങളാണു്." എന്നുപോലും പറയുവാൻ ചരിത്രകാരന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കത്തക്ക നിലയിൽ ഇന്നു ഭാരതത്തിൽ പല സംസ്ക്കാരങ്ങളാണുള്ളതെന്നു വരികിലും, പ്രസ്തുത സംസ്ക്കാരങ്ങളിൽ തങ്ങളിൽ വളരെ ഐകരീത്യമുണ്ടു്. ഈ ഐകരീത്യം മാത്രമല്ലാതെ, വൃത്യാസങ്ങളെ കാര്യമായി ഗണിക്കാതിരുന്നാൽ നാം ഒരേ ചരടിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. അന്നു് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജാതികലഹം തങ്ങളിലുള്ള യുദ്ധം അവസാനിക്കും.

എന്നാൽ, ഓരോ രാജ്യക്കാർക്കും ഓരോ സംസ്കാരമുണ്ടായാൽ പോരാ. സംസ്ക്കാരങ്ങളിൽ തങ്ങളിൽ മൈത്രിയോടുകൂടി വർത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ സമാധാനമുണ്ടാകൂ. അന്നു മഹായുദ്ധങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമില്ല. സംസ്ക്കാരങ്ങൾ തങ്ങളിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദീർഘമായ പോരിനു് ഇങ്ങനെയൊരു രീതിമാനമുണ്ടായാൽ, നിരായുധീകരണം, സാർവ്വരാജ്യസാഹോദര്യം, ഏകലോകം മഹാത്മാക്കൾ ഇന്നുസ്വപ്നത്തിൽ ദർശിക്കുന്ന സംഗതികൾ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നതാണു്.

ശിശുക്രീഡ.

(കുറിയാടക്കാരൻ ഏണേക്കാടൻ)

നോക്കുനേരമക്കുടിൽമുറ്റത്തിലീക്ഷിപ്പോർ—
ക്കാക്കുമേജന്മസാഫല്യമേകി
ലീചാരുസത്തിൽവിലോലനായുള്ളോരു
ബാലനിളംപൈതൽകാണാകുന്നു.
പൂഴികൊണ്ടാരിത്തനാരോമൽക്കൈകളി—
ലാവോളമങ്ങുനിറച്ചശേഷം
ഒന്നിച്ചുമേല്പോട്ടൊഞ്ഞിട്ടുനോക്കവേ
കണ്ണിൽപൊടിയെല്ലാംവീഴുകയാൽ,
മെല്ലെപ്രഭാതത്തിൽനീർത്തുള്ളിയേറുള്ള
മുല്ലമുകുളനിരകണക്കെ
ലാലാജലത്താൽനനഞ്ഞിളംപല്ലുകൾ
കാണാകുംമട്ടിൽക്കരയുന്നിതാ.
ബാലന്റെരോദനംകേൾക്കെയന്നതാപ-
ശാലികളാകുംപൊൻപക്ഷികൾ
നന്മധുരകാകളികളശബ്ദത്താ-
ലിമ്മധുരപത്തെത്താരാട്ടുമ്പോൾ
പക്ഷിതൻപാട്ടേറുപാടുവാനായ്ശിശു-
വക്ഷമനായ്പിൻതുടർന്നിടുന്നു.
കല്പകപ്പൂക്കൾതൻനല്പൊറ്റുംധൃ
കയ്പാക്കിത്തീർക്കുംശ്രീതാസുധ
കാതിൽപ്പെടുവെന്നലജ്ജാലതാഴ്ത്തി-
യോട്ടുന്നുപക്ഷികൾദൂരദൂരം.
പിന്തുടർന്നോടാൻശ്രമിയ്ക്കുമ്പോൾ കുഞ്ഞതാ
ഹന്ത! തടഞ്ഞുവീഴുന്നുണ്ണിൽ;
കിട്ടീതന്നുദ്ദിഷ്ടസിദ്ധിയെന്നോർത്തുടൻ
കെട്ടിത്തഴുകുന്നിതുഴിദേവി.
ചന്തമേറീടുമിക്കുഞ്ഞിൻമുഖംവെടി-
ഞ്ഞെന്താകിലുംപൊകില്ലെന്നുറച്ചോ
പഞ്ചസാരത്തരിപോലുള്ളവെണ്മണൽ
തൻചുണ്ടിൽപറ്റിപ്പിടിച്ചിരിപ്പൂ?
പൊൻചാവുകയതെല്ലാമേതോന്നുമാൻ

കാഞ്ചനവർണ്ണമായ് മാറിടുമ്പോഴും,
യുദ്ധതാന്ത്രംപരാഗവുംമേന്മുള്ള
താമരപ്പൂവായ് ശിശുവിൻമുഖം.

ഒട്ടത്തോടിക്കഴഞ്ഞുവന്നീടുവോ—
രാട്ടിൻകിടാങ്ങളെമോഷപൂവ്വം
ചില്ലുവകോമളമാകുമപ്പൂങ്കവിൾ
മെല്ലെയണച്ചുതഴുകുകയും
പൊട്ടുന്നതൻപിടിവിട്ടോടുമാടിനെ
മുട്ടിന്മലോടിയനുഗമിച്ചും
ലീലചലവിധംകാട്ടിടുന്നൊരു—
ബാലകൻഗേഹത്തിൻഭൂഷണീഭം.

ഏതുമഹാഭാഗ്യത്തീയാമൽക്കഞ്ഞിന്റെ
മാതാവായീടുവാൻയോഗമുണ്ടായ്
അമ്മമഹിളാമണിയോടിതെത്രുന്നിതാ
സമ്മോഷപൂവ്വമീരംഗത്തിങ്കൽ.

മാതാവെക്കണ്ടുടൻവത്സലൻബാലകൻ
ജാതാനന്ദംചിരിച്ചാടിയെത്തി
തെല്ലുടുത്തുള്ളചെടിയിൽനിന്നുമൊരു
നല്ലകുസുമത്തുകൈക്കലാക്കി
ചാരെയണയുംതൻമാതാവിൻകരേ—
താമലർപ്പിച്ചുടൻനോക്കിനില്പൂ
ചിത്രം! സുമമെന്നോത്തപ്പൈതലേകിയ
ചിത്രശലഭംപറന്നുപോയി!!

പാരംവിഷണ്ണനായ്നില്പുംകിശോരനെ
വാരിയെടുത്തവർമാറിൽചേർത്താർ
ചന്ദനച്ചാറിൻകുളിർമയുംറോസപ്പൂ—
തന്നിതളിന്നുള്ളമാർദ്ദവവും
മന്ദംവിരിയുന്നചെന്തളിർത്തൊത്തിനെ
വെന്നീടുമാറുള്ളിളംചുവപ്പും
ചേർന്നോരക്കോമളരൂപത്തെ—താൻചിരം
നേർന്നോരഭിലാഷസാഫല്യത്തെ—
തൻഭാഗധേയത്തിൻമൂർത്തീകരണത്തെ—
തൻപരമാനന്ദകാരണത്തെ
മാറോടുചേർത്തവർപുൽകുന്നു; നിർവൃതി
ചേരുവാൻമാതാക്കൾക്കെന്തുവേറേ?

തൻചോരിവായാകും ചന്ദ്രബിംബത്തിലെ
തേൻചോരുംലാലാജലാപൂതത്തെ
അമ്മയാംധാത്രിതൻമാറിൽചൊരിഞ്ഞീട—
മുണ്ണിതാനാനന്ദമാതാവാക്കും.

പുത്രനെന്തുരുചുംബിച്ചുചുംബിച്ചാ-
സദ്വൃത്തകാന്തന്നടുക്കലെത്തി
ആഞ്ഞുനീട്ടീടുന്നകാന്തൻകൈയ്യിൽത—
ന്നാരോമൽക്കുഞ്ഞിനെനൽകിവേഗം.

പാരംവളർന്നതാമോദേനോക്കിടീക്ഷയാ
ലാരമ്യമായുള്ളതൻമുഖത്തെ
തൻകുഞ്ഞൻപൂവൽക്കളേബാരത്തിൽചേർക്കെ
തൻകുട്ടിക്കാലംസ്മരിച്ചുവൃദ്ധൻ.
നീണ്ടുവളർന്നതന്നാത്മനൈരാശയെ—
ക്കണ്ടുചിരിച്ചുപിടിച്ചുമന്ദം,
ഈവിധംതൻമുഖംതന്നിലും'കാടേറി—
പ്പോവു'മൊരിയ്ക്കലെന്നോക്കയാലോ
തന്മുഖത്താക്കിയുംതാഴോട്ടുതാഴ്ത്തിയും
ചെമ്മെകളിച്ചുരസിപ്പൂചൈതൻ.

മീശയാംകാട്ടിലൊളിച്ചുകളിയ്ക്കുമീ
മേഷകുമാരകനാരുവാനോ?
വെണ്മേഘത്തിന്നുള്ളിൽകേറിയിറങ്ങുമീ
വെണ്മതിക്കാമ്പിന്നിതേതുതാനോ?
അല്ലെങ്കിലെന്തേനാംവേറെരിരയുന്ന
സ്വർലോകനാഥൻമനുഷ്യജാതൻ
യേശുപാംദിവ്യശിശുവെന്നെയാരാണി—
ശൈശവലീലയിൽലീനചിത്തൻ?

സമുദ്ധരണറാണിയും സങ്കടത്തിന്റെസഹോദരികളും

ഞാൻ സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്നകാലത്തു് സമുദ്ധരണറാണിയെ പലപ്പോഴുംസ്വപ്നത്തിൽ ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവളുടെ റോമൻലക്ഷണങ്ങളാൽമാത്രമാണു് റാണിയെ ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നതു്. പുരാണങ്ങളിൽ നല്ലപാണ്ഡിത്യമില്ലാത്ത വായനക്കാരെ ഉദ്ദേശിച്ചു് റാണിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചില വിവരങ്ങളും ആദ്യമായിപ്പറയുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ ജാതരാകുന്ന എല്ലാ ശിശുക്കളുടെയും അഭ്യുദയത്തിനു പര്യാപ്തമായ കാരുണ്യകർമ്മം ആദ്യമായി നിർവഹിയ്ക്കുന്നു റോമൻദേവിയാണു് നമ്മുടെ സമുദ്ധരണറാണി. മഹനീയയായ പ്രസ്തുതറാണിയുടെ പ്രസ്പഷ്ടമല്ലാത്തമഹാമനസ്കതയുടെ ശക്തി സർവലോകങ്ങളിലും അനുഭവസിദ്ധമാണു്. ദുർഭേദ്യമായ നമ്മുടെ ഗോളത്തിൽ ജനിയ്ക്കുന്നനിമിഷത്തിൽ ശിശുക്കളെ സാധാരണതറയിൽ കിടത്തുന്നു. എന്നാൽ ഈ മഹത്ത്വമേറിയ ഒരു സൃഷ്ടി നിലത്തടിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു് ഒട്ടും ആശാസ്യമല്ല. അതിനാൽ കുട്ടിയുടെ മാതാവോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ സമുദ്ധരണറാണിയുടെ ഔദാര്യപേക്ഷയെന്നനിലയിൽ ശിശുവിനെ—സമസ്തസൃഷ്ടികളുടെ സമ്രാട്ടിനെ ഉയർത്തിപ്പിടിയ്ക്കുന്നു. അത്തരുണത്തിൽ അയാൾ നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കി "കണ്ടോളൂ! നിങ്ങളേക്കാൾ വലിയവനെകണ്ടോളൂ," എന്നുമനസ്സിൽ പറയുന്നുണ്ടായിരിയ്ക്കും. എന്തായാലും പ്രസ്തുതകർമ്മം പ്രതിനിധീകരിയ്ക്കുന്നതു്, നമ്മുടെ റാണിയുടെ കൃത്യത്തെയാണു്.

ഇക്കാരണത്താൽതന്നെയായിരിയ്ക്കണം, ചില ആളുകൾ ശിശുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അധികാരികസ്ഥാനം റാണിയ്ക്കു സങ്കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്നതു്. തന്റെ ശിശുക്കളുടെ, വെറും നശ്വരമാത്രമായ അധഃപതനംപോലും സഹിയ്ക്കാത്ത റാണി അവരുടെ മാനസികശക്തികളെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതിൽ എത്രമാത്രം ഉത്സുകയായിരിയ്ക്കുമെന്നു പറയേണ്ടആവശ്യമില്ല. അതിനാൽ ദേവി മനുഷ്യരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മേൽനോട്ടം വഹിയ്ക്കുന്നു. മനസ്സിൽ അന്തർലീനമായിരിയ്ക്കുന്ന ശക്തികളെ വികസിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനാണു് വിദ്യാഭ്യാസമെന്നു പറയുന്നതു്. സമുദ്ധരണറാണിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് വിവക്ഷിയ്ക്കുന്നതു് പുസ്തകങ്ങളും ഏഞ്ചുവടിയും ഉപയോഗിച്ചുള്ള അനുകമ്പനീയമായ നടപടിയല്ല. പിന്നെയോ രാപകൽ ഭേദമെന്യേ, സദാനം. പ്രയത്നം, ബുദ്ധിമുട്ടു്, പരിക്ഷ, ഏതിനോടും നേരിടുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത, എന്നിശക്തികളാൽ സദാ ശിശുഹൃദയത്തിൽ പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നതും, അഗാധമായ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതുമായ മഹാശക്തികളുടെ സഹായത്താലാണു്.

ഇവയെല്ലാമാണു് സമുദ്ധരണറാണിയുടെ ഉപകരണങ്ങളെങ്കിൽ, അവൾ വ്യാകുലതയുടെ ഹേയുക്കളെ എത്രമാത്രം ആദരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ കുട്ടികൾ സാധാരണയായി എന്നപ്പോലെ വ്യാകുലതയ്ക്കു വിധേയരല്ല. പക്ഷെ നാം വിചാരിയ്ക്കുന്നതിലധികമായി, കുട്ടികൾ വ്യാകുലതയാൽ മരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാതിരിയ്ക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. മൂന്നോ നാലു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ, മാതാപിതാക്കന്മാരുടേയും സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടേയും സന്നിധിയിൽ നിന്നു വലിച്ചീഴച്ചുകൊണ്ടു പോകപ്പെടുന്ന കുട്ടികൾ, മനസ്താപത്താൽമരിച്ചുപോകുക അസാധാരണയല്ല. പക്ഷെ അവരുടെ മരണകാരണം മറ്റുവിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നേയുള്ളു.

ഞാൻ മുൻപുപറഞ്ഞകാരണങ്ങളാലാണ്, റാണി മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ഇളക്കി ഉലയ്ക്കുന്ന ശക്തികളുമായി സഹകരിയ്ക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവർക്ക് വ്യസനത്തോടു് ഇത്രപ്രതിപത്തിയുള്ളതും. സമുദ്ധരണാറാണിയുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്ത്രീകളെ കണ്ടമാത്രയിൽ, ഇവർ തന്നെയാണ് സങ്കടത്തിൻെറ സഹോദരികൾ എന്നെനിയ്ക്കു മനസ്സിലായി. അവർ ആകെ മൂന്നുപേരുണ്ടു്. സൌഭാഗ്യസൌന്ദര്യത്താൽ മനുഷ്യജീവിതത്തെ അലങ്കരിയ്ക്കുന്നതായി പറയപ്പെട്ടുന്ന സരസ്വതിപാർവ്വതി മഹാലക്ഷ്മി എന്നിവരും എണ്ണത്തിൽ മൂന്നത്രെ. അതുപോലെതന്നെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ കഷ്ടാൽകഷ്ടതരമാക്കിത്തീർക്കുന്ന പഞ്ചം പട വസനം എന്നു ദുർദ്ദേവതകളും, സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയ്ക്കിട കൊടുക്കാതെ ആത്മാക്കളെ നശിപ്പിയ്ക്കുന്ന ലോകം പിശാചു് ശരീരം എന്നദുഷ്ടശക്തികളും മൂന്നെണ്ണമുണ്ടു്.

എന്നാൽ ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു് സങ്കടത്തിൻെറ സഹോദരികളെക്കുറിച്ചാണു്. ഞാൻ സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് എൻെറ സ്വപ്നത്തിൻെറ ഇരുണ്ട ചിത്രത്തിൽ അവരുടെ ഒരു മങ്ങിയ പ്രതിഛായ എനിയ്ക്കു കാണാനിടയായി. ഇവരെ നാം എങ്ങനെയാണു് നാമകരണം ചെയ്യുക? വെറും സങ്കടങ്ങൾ, എന്നുമാത്രം സംബോധനചെയ്താൽ, വ്യക്തിപരമായ സങ്കടങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ പലവിധത്തിലുള്ള സങ്കടങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ വിവിധവിധ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും ഇടയായേക്കും. പക്ഷെ ഇവ എല്ലാഹൃദയങ്ങളെയും ഒരേ വിധത്തിൽ സംബന്ധിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, ഇവയെ എല്ലാ വ്യക്തിത്വങ്ങളിലും പ്രകൃതികളിലുംനിന്നു് വേർതിരിച്ചു കാണിയ്ക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണു്. തന്മൂലമത്രെ ഇവയിൽ മനുഷ്യത്വം ആരോപിച്ചു്, സങ്കടത്തിൻെറ സഹോദരികൾ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

എനിയ്ക്കു് ഇവരെ നല്ല പരിചയമാണു്. ഇവരുടെ എല്ലാ സാമ്രാജ്യങ്ങളിലും ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഇവർ ഒരേ ഒരു അജ്ഞാതകുലത്തിലെ മൂന്നുസഹോദരികളാണു്. പക്ഷെ മൂന്നുപേരുടെയും പോക്കു് മൂന്നുതരത്തിലാണു്. എന്നാൽ അവരുടെ രാജ്യത്തിനോ അവസാനമില്ല. ഇവർ പലപ്പോഴും സമുദ്ധരണാറാണിയുമായി എൻെറ അടുത്തുവച്ചുതന്നെ സംസാരിയ്ക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോൾ അവർ സംസാരിയ്ക്കുമോ? ഹേയ്! ഒരിയ്ക്കലുമില്ല. അവരപ്പോലെയുള്ള ഭയങ്കരസത്വങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിൻെറ സഹായത്തെ അവഗണിയ്ക്കുകതന്നെചെയ്യും. മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ അധിവസിയ്ക്കുമ്പോൾ, ആ മനുഷ്യരുടെ അവയവങ്ങളും വഴിയായി അവർ ശബ്ദിയ്ക്കുമായിരിയ്ക്കും. പക്ഷെ അവർക്കു തങ്ങളിൽതന്നെ യാതൊരു ശബ്ദപ്രയോഗവുമില്ല. അവരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ നിത്യശാന്തത സർവത്ര കൂടികൊള്ളുന്നു. റാണിയുമായി സംസാരിച്ച അവസരത്തിൽ അവർ ഒറ്റ അക്ഷരവും ഉരിയാടിയില്ല. യാതൊന്നും പൊരുപൊരുത്തില്ല. ഒരു പാട്ടുപോലും പാടിയില്ല. അവർ പാടിയിരിയ്ക്കുമെന്നു് എനിക്കുതോന്നി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചെണ്ട, തംബൂരു, ബാൻറ്, വീണ, മുതലായ വാദ്യവിശേഷങ്ങൾവഴി, അവരുടെ അത്ഭുതചരിതം ഭൂമിയിൽ പലപ്പോഴും പാടിക്കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ യജമാനനായ ജഗൽപിതാവിനെപ്പോലെതന്നെ, അവരും തങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളെ അറിയിയ്ക്കുന്നതു് നാദിച്ചുപോകുന്ന ശബ്ദങ്ങളാൽ മൂലമോ, കാറ്റത്തു പറന്നുപോകുന്ന വാക്കുകൾ മുഖേനയോ അല്ല; പ്രകൃത ആകാശത്തിലെ അടയാളങ്ങളും ഭൂമിയിലെ സ്ഥിതിഗതികളുടെ മാറ്റങ്ങളും നാഡികളുടെ ചലനങ്ങളും, അന്ധകാരത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വംശാവലിയും, തലച്ചോറിൻെറ പട്ടികയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ചിത്ര

ങ്ങളും മൂലമത്രെ. അവർ വളരെ വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അവരുടെ കാലടികളെ സൂക്ഷിച്ചു. അവർ ദൂരത്തിൽനിന്നു കമ്പിയടിച്ചു. ഞാൻ അതു കേട്ടു. അവർ തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു. ഇരുട്ടാകുന്ന മുകരത്തൽ എന്റെ കണ്ണുകളും അവരുടെ സൂത്രംകണ്ടു. അവരുടെ പ്രയോഗമെല്ലാം വെറും അടയാളങ്ങളും മാത്രം. എന്റേതോ വാക്കുകളത്രെ.

ഈ സഹോദരികളും ആരായിരിയ്ക്കും? ഇവരുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയുമെന്ത്? ഇവരിൽ മൂത്തവളുടെ പേർ 'കണ്ണനീരിന്റെ സഹോദരി'യെന്നാണു്. ഇവളാണു് രാപകൽ കരയുകയും മുറയിടുകയും, ഉറത്തിൽനിന്നു മറഞ്ഞുപോയആളുകളെ വിളിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. നിലവിളിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നിടത്തെല്ലാം ഇവളുണ്ടു്. ബേത്‌ലഹമിലെ ശിശുക്കളെല്ലാം ഒന്നായിയാതെ ഹെരോദേസിന്റെ വാളിനിരയാകുകയും തന്മൂലം ആ നാട്ടിലെ സ്നേഹംനിറഞ്ഞ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയും സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടെയും ഹൃദയസ്പന്ദനം സ്തംഭിയ്ക്കാറും ഉയരുകയും ചെയ്ത അവസരത്തിൽ നമ്മുടെ സഹോദരി സ്ഥലത്തു് ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കൈറായിലും അവളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം വളരെ തെളിഞ്ഞുതന്നെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നുണ്ടു്. അവളുടെ കണ്ണുകൾ ചിലപ്പോൾ ഭംഗിയും പ്രകാശവുമുള്ളതും, മറുചിലപ്പോൾ ക്രൂരവും മ്ലാനവുമായിരിയ്ക്കും. അവ മിയ്ക്കപ്പോഴും ആകാശത്തെയ്ക്കയയ്ക്കും. സ്വർഗ്ഗത്തോടു വഴക്കുപറയും. അവൾ തലയിൽ ഒരു കിരീടം അണിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നെടുവീർപ്പുകളോടുകൂടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും മറുകേൾക്കുമ്പോൾ അവൾ ആകാശത്തിലൂടെ പറന്നു പോകാറുണ്ടെന്നാണു് എന്റെ കൂട്ടിക്കാലത്തെ ഓർമ്മയിൽ തോന്നുന്നതു്. ഈ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരി തന്റെ ശരക്കെട്ടിൽ മാർപാപ്പായ്ക്കുള്ളതിൽക്കൂടുതൽ താക്കോലുകൾ വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതുമൂലം കൂടിൽ മുതൽ കൊട്ടാരംവരെയുള്ള എല്ലാ ഗൃഹങ്ങളുടെ വാതലുകളും അവൾ തുറക്കും. തന്റെ താക്കോലുകളുടെ സഹായത്താൽ, ഗംഗാമുതൽ നീലനദിവരെയും നീലനദിമുതൽ മിസിസിപ്പിവരെയുമുള്ള, നിദ്രാവിഹീനരായ എല്ലാ പുരുഷന്മാരുടെയും സ്ത്രീകളുടെയും കുട്ടികളുടെയും കിടക്കമുറികളിൽ ഈ സഹോദരി പതുങ്ങിക്കയറുന്നു. ഇവൾ തന്റെ കുടുംബത്തിലെ മൂത്തഅംഗവും ഏറവും വിസ്തൃതമായ സാമ്രാജ്യത്തിന്നധിപതിയുമാണു്. അതിനാൽ ഇവൾക്കു് "മഹിളാകുലമാണിക്യം" എന്നു സ്ഥാനപ്പേരു കൊടുത്തുകൊണ്ടു് നമുക്കു സഹോദരിയോടുള്ള ബഹുമാനത്തെ രേഖപ്പെടുത്താം.

അവളുടെ അനുജത്തിയുടെ പേർ "നിരാശയുടെ സഹോദരി"യെന്നാണു്. ജ്യേഷ്ഠത്തിയേപ്പോലെ ഇവൾക്കു വ്യാമസഞ്ചാരവും മറുമില്ല. അവൾ തലയിൽ കിരീടവും ധരിച്ചിട്ടില്ല. അവളുടെ കണ്ണുകൾ കണ്ടാൽ ഭംഗിയോ ശോഭയോ ഉള്ളതല്ല. അതിലെ രഹസ്യങ്ങളും ആഴം കണ്ടുപിടിയ്ക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലായ്കയില്ല. അവയിൽ ഇടിഞ്ഞുതുടങ്ങിയ ആകാശക്കോട്ടകളും മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയ കുമ്പാരങ്ങളുടെ അംശങ്ങളും നിറഞ്ഞുകാണാം. എന്നാൽ അവൾ തന്റെ ദൃഷ്ടികളെ ഉയർത്തുന്നില്ല. ഒരുപഴയ തലപ്പാവു ധരിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന അവളുടെ ശിരസ്സു് എപ്പോഴും ഊഴിയിലേയ്ക്കുതന്നെകുനിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. അവൾ കരയുന്നില്ല. വിലപിയ്ക്കുന്നില്ല. പക്ഷെപുറത്തു കേൾക്കാത്തവിധം ഇടയ്ക്കിടെ നെടുവീർപ്പിടുന്നുണ്ടു്. അവളുടെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയായ കണ്ണുനീരിന്റെ സഹോദരി പലപ്പോഴും കോപിഷ്ഠയായി ഈശ്വരനോടു് ആവലാതിപറയുകയും, മരിച്ചുപോയതന്റെ കുട്ടികളെതിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്. നമ്മുടെ സഹോദരിയാകട്ടെ മരിയ്ക്കലും ബഹളം കൂട്ടുകയില്ല. മുട്ടാപ്പോക്കിനുവട്ടം കൂട്ടുകയില്ല. എതിർക്കുന്നകാര്യം സ

നക്ഷത്ര ഗീത.

(കെ. എം. വറുഗീസ്, ബി. എ.–പൂർവവിദ്യാർത്ഥി)

(കേക)

അംബര പത്രത്തിൻപ്പൊൽത്താരകാക്ഷരങ്ങളിൽ
ചിന്മയൻ കരംതുമ്പാൽ കുറിപ്പതെന്താണാവോ?
ഗത്സമനാരാമത്തിൻ ചിന്തയ തിരുസേവ-
സംഹതിയുംക്കൊണ്ടൊരു സുന്ദരസുവിശേഷം,
അദ്വയൻ, സുസംസ്കൃത ഭാവഭാഷയിൽത്തന്നെ-
യിവ്വണ്ണം വിചിത്രമഗ ഗീത താനല്ലീ?
പച്ചപ്പുൽക്കൊടിത്തുമ്പിൽ തഞ്ചുന തുഹിനോദ-
ബിന്ദുക്കളെഴുതിയ്യുന്ന ഭാഷ്യമാരറിയുമ്പോൾ,
ഉൽഫുല്ലകുസുമങ്ങളായതിൻ നിഗ്രഹാർത്ഥ-
മെപ്പോഴുംവിചിന്തിച്ചു നിർഭരം കുഴയുമ്പോൾ,
സാഗരഭംഗങ്ങളാ വേദാന്തസൂത്രഘടകം
സാദരമുരുവിട്ടു നിത്യവും തുള്ളുമ്പോൾ,
പണ്ഡിതമ്മന്യത്വത്താൽ പൊടിയും മർത്യ! നീയാ-
വർണ്ണസൌന്ദര്യമോക്കിമഞ്ഞളിക്കയാണല്ലീ?

മായി നിർവഹിയ്ക്കപ്പെട്ടം—അതായത് അവന്റെ മാനസികശക്തികളെ ശരിയായിവികസിയ്ക്കുന്നതുവരെ അവന്റെ ഹൃദയത്തെ പീഡിപ്പിയ്ക്കുക.”

മാന്യവായനക്കാരെ, ഇംഗ്ലിഷ് സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരനായ ഡിക്കിൻസിസായ്പിന്റെ കൃതികളിൽ നിന്നടർത്തിയ്ക്കുള്ള ചില ഭാഗങ്ങൾ മാതൃഭാഷയിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കുകമാത്രമാണു ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പ്രസ്തുത സഹോദരികളുടെ സമ്പർക്കം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ നാട്ടിലും അപൂർവമല്ല. ഒന്നോരണ്ടും സഹോദരികളെയെങ്കിലും പലരും കണ്ടിരിയ്ക്കുന്നും. ഇളയവളെയെങ്കിലും നമ്മിൽ നിന്നകറ്റുവാൻ, നമുക്കു് ജഗദീശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിയ്ക്കാം.

"നിങ്ങളെക്കാൾ യോഗ്യൻ"

(പി. വി. ഉലഹന്നൻ മാപ്പിള, എം. ഏ.)

തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു സായങ്കാലം. സന്ധ്യാരാഗം പശ്ചിമാംബരത്തിലും, സാഗരരവം ദിഗന്തങ്ങളിലും വ്യാപിയ്ക്കുന്നു. സാദിസേനയുടെ കായികവിനോദരംഗത്തിനു മേല്, പാളയം പള്ളിയ്ക്കു മേക്കു്, ക്രിസ്താരാജഹസ്തങ്ങൾപോലെ കീഴ് തെക്കുവടക്കു കിടക്കുന്ന പെരുവഴി അന്നാടാവുമുതല് അന്നാത്തിവരെയുള്ള സകലരേയും സമഭാവനയോടെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു കിടക്കുന്നു. വേഷവിധാനത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യവും, രൂപവൈവിധ്യത്തിന്റെ ചേതസ്സുമാകർഷകതയും ആസ്വദിച്ചു് പട്ടാളക്കളത്തിന്റെ ചെറുമതിലു് ചാരി പൂവ്വാടിമുഖരായി നിലകൊള്ളുന്നായുവാക്കന്മാരുടെ വിലാസങ്ങളും, ക്ഷൌരകലാവൈവിധ്യദ്യോതകമായ ശ്മശ്രു വിശേഷങ്ങളും ബഹുധാ ഭർശനീയങ്ങളും തന്നെ. അവരുടെ നിശിതമായ വിമർശനത്തിനു പാത്രീഭവിയ്ക്കാത്തതായി ആ നിരത്തിലേ തിരക്കിലു് ആരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആത്മാഭിമാനമുള്ള സാമാന്യരാരും ഈ നിരൂപക സംഘത്തെ ഒട്ടുനോക്കുന്നുമില്ല.

പതിവിനു വിരുദ്ധമായി ഇവരിലോരോരുത്തരേയും അക്കമിട്ടു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കൻ തെക്കുനിന്നു വടക്കോട്ടു നടന്നുതുടങ്ങി. അവരുടെ കേശവും മീശയും, ഒടിവും വടിവും, നിലയും നിനവും എല്ലാം ആ പ്രേക്ഷകന്റെ നിർദ്ദയാവലോകനത്തിനുലക്ഷ്യങ്ങളായിരുന്നു. രാജധാനിയിലേയ്ക്കിറക്കുമതിയ്ക്കുള്ള നാടൻ ചരക്കുകളിലൊന്നാണിയാളെന്നു് ആ യുവസംഘവും തീർച്ചയാക്കി. അയാളുടെ ഷർട്ടു് ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിനു മുൻപു തുന്നിയതാണെന്നും, തേച്ചുപെട്ടിയ്ക്കാൻ മുപ്പതിനുണ്ടെന്നും, ആയുസ്സും കാലത്തുള്ള കിഴവൻ പുള്ളി ഗ്ലാനനായിരുന്നുവെന്നും മറ്റും നിരങ്കുശമായി അവർ നിരീക്ഷകം മുഴക്കി. അയാളുടെ മുണ്ഡിതമുഖം ഓടിപ്പോയ യൌവനത്തെ മാടിവിളിക്കുന്നുവെന്നവർ ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. ഇവരെയൊന്നുമല്ല പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ വിഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ആ വൃദ്ധൻ പബ്ലിയ്ക്കു് ലൈബ്രറിയുടെ മുൻപിലെത്തി. അനാരുദ്ധശ്മശ്രുവോ ഏന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു യുവാവു് അയാൾക്കെതിരെവന്നു.

ആജാനുബാഹുവും, സുവർണ്ണകളേബരനും, അനതിപ്രാംശുകേശനും, വിശാലലലാടനും, ചർവ്വിതതാംബൂലനുമായ ആ യുവാവു് സയൻസു കോളേജിലു് ക്ഷേത്രഗണിതം ഐച്ഛികമായെടുത്തു് പഠിയ്ക്കുയാണു്. അസാമാന്യബുദ്ധിവിലാസമുള്ള ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ നീഹാരരംഗങ്ങളിലുള്ളൂടി ക്ഷേത്രഗണിതം ഗണിച്ചാകുന്ന കാലം കഴിക്കുന്നതു്. സംസ്കൃതാശയനായ ആ വിദ്വാൻ ഒരു സുകുമാരനാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. നീണ്ട നാസികയും, കുഴിഞ്ഞ നയനങ്ങളും സൌന്ദര്യത്തെ തെല്ലൊന്നു ഹനിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അയാളൊട്ടു വിരൂപനുമല്ല. കണ്ടാൽ "ഹാ!" എന്നും "ഹേ!" എന്നും തോന്നുകയില്ലെന്നുപറഞ്ഞാൽ ആ യുവാവിന്റെ രൂപഭൂമാനം നാടൻ ശൈലിയിലു് വെളിവാക്കാം. അസാമാന്യമായ ധാരണാസാമർത്ഥ്യത്തിലും ബുദ്ധിശക്തിയിലും ദൃഢവിശ്വാസമുള്ള ആ യുവാവു് തന്നിലുള്ള താൻ പോന്നവനാണെന്നു സ്വയം അഭിമാനിച്ചിരുന്നു. സബഹുമാനമായ ഒരു വീക്ഷണത്താൽ യുവാവു് വിദേശിയായവൃദ്ധനെ സമീപത്തേയ്ക്കാകർഷിച്ചു.

യുവാവു്:— എവിടെനിന്നു വരുന്നു?

വൃദ്ധൻ:— ഞാൻ കുറേ വടക്കുനിന്നാ.

യുവാവ്:- ഇവിടെയെന്താ, വല്ലകേസുമുണ്ടായിരിക്കുമല്ലേ?

വൃദ്ധൻ:- കേസുമുണ്ട്- എനിയ്ക്കൊരു കുട്ടിയെ കാണുകയും വേണം. ഇവിടെ കോളേജില് പഠിയ്ക്കുന്നു. ലാച്ചാണ്ടിയെന്നാ പേരു്.

യുവാവ്:- ലാച്ചാണ്ടിയെന്നോ?

വൃദ്ധൻ:- അതേ, ലാച്ചാണ്ടി. ലായ്ക്കു പഠിക്കുന്നവൻ.

യുവാവ്;- ലാച്ചാണ്ടിയല്ല, പി. പാണ്ടിയെന്നൊരാൾ ലോകോളേജിലു് പഠിക്കുന്നുണ്ടു്. അയാൾ "ലാ ഷാരേറാ"യിലാണെ താമസം,—ആട്ടെ, എന്താ ആകൃതി?

വൃദ്ധൻ:- ആകൃതി പറഞ്ഞാല് (യുവാവിനെ ആപാദമൂധം ഒന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടു്) നിങ്ങളുടെ പൊക്കം; നിങ്ങളുടെ നിറം; ഏകദേശം നിങ്ങളെപ്പോലെയൊക്കെ— എന്നാൽ നിങ്ങളെക്കാൾ യോഗ്യനാണെതാനും.

യുവാവിൻെറ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന രക്തമത്രയും ഏതോ വിദ്യൽപ്രവാഹത്തിൻെറ ശക്തിയാലെന്നപോലെ താഴേയ്ക്കു താണു. മറച്ചിട്ടും മറയാത്ത വൈവർണ്ണ്യം അവിടെ കളിയാടി. പരമാർത്ഥം തുറന്നുപറഞ്ഞതിലുള്ള അനൌചിത്യം മനസ്സിലാക്കാതെ ആ വൃദ്ധൻ പിന്നെയും "ലാച്ചാണ്ടി"യെ ലാക്കാക്കി യാത്രതുടർന്നു. ആ മുപ്പിലയുടെ ആകൃതി യുവാവിൻെറ ക്ഷേത്രഗണിതം തിങ്ങിഞെരുങ്ങിയ ബുദ്ധിയിൽ ശാശ്വത പ്രതിഷ്ഠയും സമ്പാദിച്ചു.

മൂന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ.

(മശലനമറിയം, കരുണ, പിങ്ഗള)

ശൈശവദശയിലുണ്ടായിരുന്ന അരിഷ്ടതകളിൽ നിന്നും വിമുക്തയായി യൗവന ദശയിലേക്കു തരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന കൈരളിയുടെ ഏതൽപത്യന്തമുള്ള; ഐശ്വര്യോൽക്കർഷത്തിനു സർവ്വവിധത്തിലും സഹായിച്ച കവിസാർവ്വഭൗമന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉജ്വലശബ്ദാഢ്യനായ ഉള്ളൂരിനും, യശഃശരീരനായ ആശാനും മലയാളി ടാഗോർ എന്നു സുപ്രസിദ്ധനായ വള്ളത്തോളിനും ഉള്ള സ്ഥാനം ഏറ്റവും സ്തുത്യർഹമായ ഒന്നു തന്നെയാണെന്നു് നിർവ്വിശങ്കം പ്രസ്താവിക്കാം. നിസർഗ്ഗജമായ വാസനയും, നിരുപമമായ ആശയങ്ങളും തദനുസരണമായ പാണ്ഡിത്യവും ഏകോപിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഇവരുടെ കവിതാനർഝരി അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ പ്രവാഹത്തിനിടയിൽ ഭാഷാദ്വേഷികളുടെ ആസ്സൂയനങ്ങളാകുന്ന തരുകടംബങ്ങളെ സമൂലം മറിച്ചിട്ടതിൽ നിന്നും നിർഗളിതമാകുന്ന ശബ്ദത്താൽ ലോക സാഹിത്യത്തിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്നു നിർഭയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നില്ലെ? രാമാനുജപ്പൈങ്കിളിയുടെ പഞ്ചമസ്വരാലാപം കേട്ടു് ആനന്ദസാഗരത്തിലാറാടാൻ തുടങ്ങിയ കൈരളിക്കു ഈ കവികോകിലങ്ങളുടെ ഗാനമധുരി, സ്വാസ്ഥ്യസുഖമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊട്ടുംതന്നെ അതിശയോക്തിയാവുകയില്ല. കാവ്യങ്ങളും, നാടകങ്ങളും, പ്രബന്ധങ്ങളും മുതലായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും മാത്രം ഭാഷയുടെ ഉൽക്കർഷത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും മതിയാകയില്ലെന്നു ബോധം ഭാഷാഭിമാനികൾക്കുണ്ടായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു് നമ്മുടെ കവികലോത്തംസങ്ങൾ കൈരളീസേവനത്തിനു ബദ്ധകങ്കണരായി പുറപ്പെട്ടതു്. ഇവരുടെ സേവനം ഭാഷായ്ക്കു് ഒരു നവോത്തേജനം നൽകിയെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല.

ജീവിത മത്സരത്തിൽ മനുഷ്യനു വഹിക്കേണ്ട ഭാരം പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിക്കുകയും മഹാകാവ്യങ്ങളും, നോവലുകളും, ആഖ്യായികകളും, മുതലായവ വായിച്ചാസ്വദിക്കാനുള്ള സമയം ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്തതോടുകൂടി രസസന്ദായകങ്ങളും പെട്ടെന്നു അനുഭവിച്ചു് ആസ്വദിക്കാൻ സൈകര്യമുള്ളതുമായ കുടക്ഷുദ്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സകലരും തങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധപതിച്ചു. ഇതാണു് ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടേയും ചെറുകഥകളുടേയും നിരവധികമായ പ്രചരണത്തിനുള്ള പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ഹേതു.

"അല്പാക്ഷരമസന്ദിഗ്ദ്ധം
സാരം സർവതോമുഖം.
സ്തോകേനോകേരം വാക്യം
ഖണ്ഡകാവ്യം പ്രചക്ഷതേ" എന്നുള്ള ലക്ഷണങ്ങളുള്ള കവിതകൾക്കെല്ലാം ഖണ്ഡകാവ്യമെന്ന നിരാക്ഷേപം സംജ്ഞകല്പിക്കാം. ഈവിധത്തിലുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ നമ്മുടെ കാവ്യത്രയങ്ങളിലും കാണ്മാനുണ്ടു്. ഒരു 'ഉമാകേരളമോ' 'കേശവീയമോ' അഥവാ 'പ്രേമാമൃതമോ' വായിച്ചാസ്വദിക്കാനുള്ള ക്ഷമാശീലം ആധുനികവായനക്കാർക്കു കാണുകയില്ല. ഈവിധമുഷ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനും പുറമേ, പുസ്തകപാരായണത്തിന്റെ സകലഗുണങ്ങളും നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനും ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ വളരെ ഉപകരിക്കുന്നുണ്ടു്.

കൈരളിയുടെ അഭിമാനസ്തംഭമായി ആചന്ദ്രതാരം പ്രശോഭിക്കുമെന്നാശിക്കാവുന്ന ഈ ഖണ്ഡകൃതികളിലെ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ ഐകരൂപ്യമുള്ളതുതന്നെ. ഉത്തരമധുരാപു

രിയിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഗണികാവസ്തുത്തിൽപ്പെട്ട വാസവദത്ത ഉപഗുപ്തൻറെ യഥാവസരത്തിലുള്ള ഉപദേശത്താൽ നിവ്വാണമടഞ്ഞതാണ് കരുണയിലെ ഇതിവൃത്തം. 'കാമുകമാനസനർത്തനയന്ത്രം'മായി ഉത്തരമൈഥിലിയിൽ വസിച്ചിരുന്ന പിങ്ഗളകാകതാലീയ ന്യായേന യാമാർഛംകൊണ്ടു, വാരസ്ത്രീപദത്തിൽനിന്നും ബ്രഹ്മവാദിനിയായിത്തീർന്ന പൂർണാകഥയാണ് ഉള്ളൂർ തൻറെ കൃതിയിൽ ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. നെയിൻപട്ടണത്തിലെ ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിൽ സൗന്ദര്യധാമമായി ജനിച്ചുവളർന്ന മേരിമഗ്ദലേന സ്വാത്മൈകതൽപരന്മാരായ വിടാഗ്രണികളുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾമൂലം തൻറെ അന്തഃകരണവൃത്തിക്കെതിരായി മലിനമായ വിടാരാധനത്തിലേർപ്പെട്ട ജീവിതം നയിച്ചുവരവെ യേശുക്രിസ്തുവിൻറെ ജ്ഞാനസമ്പൂർണ്ണമായ ഉപദേശമാധുരിയെപ്പറ്റി കണ്ണാകണ്ണികയാ ശ്രവിക്കുകയും തന്മൂലം പെട്ടെന്ന് ഉത്തുതമാകുന്ന ആത്മപരിവർത്തനത്തിൻറെ ഫലമായി ഭഗവാൻ ക്രിസ്തുവിൻറെ പാദാരവിന്ദങ്ങളെ അന്യഥാ ശരണം നാസ്തിയായി അവലംബിച്ചു പാപനിർമുക്തയാകയും ചെയ്യുന്ന ബൈബിളിലെ കഥയാണ് മഗ്ദലനമറിയത്തിലെ കഥാഗാത്രം.

വേശ്യാവൃത്തി കാലയാപനോപായമായി സ്വീകരിച്ചു് ഐശ്വര്യസമ്പൽപ്രകർഷത്തിൽ മതിമറന്നു ജീവിതത്തിൻറെ ഏറിയപങ്കും നയിച്ച മുന്നു പാപിഷ്ഠകളെയാണ് നാം മുൻപിൽകാണുന്നതു്. വാസവദത്ത തൻറെ കലാവൃത്തിയുമായി അശേഷം പൊരുത്തമില്ലാത്ത നിഷ്കളങ്കപ്രേമപീയൂഷമാണ് ഉപഗുപ്തനിൽ പൊരിയുന്നതു്. പക്ഷേ, ഉപഗുപ്തനു് അതല്പം അനവസരമായി തോന്നുകയാലാണു് "സമയമായില്ല" എന്നു നിരാകരിച്ചതു്. ബുദ്ധമുനിയുടെ മാഹാത്മ്യമാസ്വദിക്കാൻ ഹൃദയമില്ലാത്ത ആ പാവം തുണസമം തിരസ്കൃതയാകുമ്പോൾ "അശ്രുമണഹതകനെ" ന്നുമാത്രം അദ്ദേഹത്തെ പഴിക്കുകയല്ലാതെ തൻറെ മനോമോഹനരത്നത്തെപ്പറ്റി പഴിക്കാൻ തുനിയുന്നില്ല. ഈവിധത്തിൽ കരപററിനിന്ന ആ അരയന്നപ്പിടയുടെ പ്രേമപ്രവാഹത്തിനുപരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണ ഏതാണ്ടു ബാഹ്യമായ മാറ്റം വരുത്തിയെന്നു സ്ഥൂലദൃക്കുകൾക്കു തോന്നാമെങ്കിലും, അതസ്ഥാനത്താണെന്നുള്ള വാസ്തവം

"അറിയുന്നതെങ്കിലുമൊന്നുകൃതിപ്രണയത്തി—
നൊറവൊന്നുനിന്നുകാമ്പിലുറിനിന്നതും"

എന്ന ഉപഗുപ്തൻറെ സാരോക്തികം സസ്പഷ്ടം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നില്ലേ? മനുഷ്യൻറെ ആത്മാവിനു അനന്തമായ വികാസവും അവാച്യമായ പ്രകാശവും നൽകുന്ന ആദിവ്യപ്രേരണ, അതേ, അവികലമായ നിസ്സീമപ്രേമം യഥാവസരമുള്ള അന്തഃകരണപോഷണം ഈ ഉപാധികൾ മോക്ഷസോപാനത്തിലേക്കുള്ള വാസവദത്തയുടെ പ്രയാണം സുകരമാക്കിത്തീർത്തു.

മഗ്ദലനമറിയവും വാസവദത്തയെപ്പോലെ അപഥത്തിൽ ചരിച്ചു പാപിഷ്ഠയായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ,

"ദാരിദ്ര്യപീഡയാൽവാടുമൊരുത്തിതൻ
ചാരിത്രഭ്രഷ്ടയൊന്നെത്രവേഗം
വില്ക്കപ്പെട്ടുകയില്ലാവശ്യക്കാരുടെ
വില്ക്കാഗ്രമേൽക്കുമേൽവന്നുവീഴ്കേ"

എന്നുള്ള സമാധാനം അവളുടെമേൽ ആരോപിതമാകുന്ന കുറ്റത്തിൻറെ തൈക്ഷ്ണ്യം ഒട്ടുവളരെ ലഘൂകരിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ചാരിത്രഭ്രക്ഷണത്തെപ്പറ്റി ക്രിസ്തുഭഗവാൻ ഉപദേശി

ക്കുന്നു എന്നു വസ്തുത മനസ്സിലാക്കിയ അവസരം മുതൽ തന്റെ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചു് അവൾ അത്യന്തം പശ്ചാത്തപിച്ചു. അതുവരെ മോഹനങ്ങളായിരുന്നവയെല്ലാം അവൾക്കു ഭയങ്കരങ്ങളായിത്തോന്നി. പൊൻതാലവൃന്തത്താൽ പേടീജനംചെയ്ത ശീതോപചാരംപൊന്തിയായും തീർന്നു ഇപ്രകാരം അനന്യശരണയായി—

"ഏതുംപൊറുതികാണാതിവളങ്ങൊരു
പൈതലെപ്പോലെവാവിട്ടകേണു."

തന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു ശ്രീയേശുവല്ലാതെ ആരുമില്ലെന്നതത്വം മനസ്സിലാക്കി അവൾ ശീമോന്റെ ഗൃഹത്തിൽചെന്നു് ആ കരുണാശീതളസ്വാന്തനെക്കണ്ടു തത്പോപദേശം ഗ്രഹിച്ചു് ആശ്വാസമടയുന്നു. ഇപ്രകാരം അവൾക്കനുഭൂതമാകുന്ന ഭക്തിജ്വാല അവളെ രക്ഷിക്കുന്നു.

പിങ്ഗളയാകട്ടെ,

"ആകല്പമണ്ഡനം, ആകൃഷ്ടവഞ്ചനം,
ആത്മമാംഗവിക്രയം, മത്സ്ഥലാഭം," ഈ പയ്യവസ്തുത്തിന്നേകമാം ശൃംഗാരമായി, വാദവദത്തയെപ്പോലെ,

"ഭ്രതിഹാ; ഭ്രതിതന്നാർജ്ജിപ്പനല്ലെങ്കിൽ —
എന്തിന്നുവേണ്ടിത്തൻവേശ്യാജന്മം" എന്നപ്രമാണവും മുറുകെപ്പിടിച്ചു് വൈരം വർദ്ധിക്കയാണു്. ദുഃഖമെന്തന്നറിയാത്ത ശൃംഗാരദേവത തന്റെ കാമുകവർഗ്ഗത്തെ പരിവിൻ കാണാതെ കോപാകുലയാകുന്നു. ഐശ്വര്യദേവതയുടെ ഗൃഹരംഗമായിരുന്ന അവളുടെ സദ്മം പെട്ടെന്നു അവളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പൊട്ടപ്പുൽപൊറ്റയായി. നായിക ചിന്താശതക്ലേശങ്ങൾകൊണ്ടു പരവശയാകുന്നു. തന്റെ ഭൂതകാലജീവിതംഅവൾഅപഗ്രഥിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അതുപാപപങ്കിലമാണെന്നു് ബോധ്യംവരുന്നു. ആ സാധുവിനു് തന്റെ ജീവിതത്തെ അപലപിക്കാതെ തരമില്ലല്ലൊ. വീണാവാദനമവൾക്കു സുഖമരുളുന്നില്ല. പെട്ടെന്നു മിന്നൽപിണർപോലെ അവളിൽ പ്രതിഫലിച്ച ഉൽകൃഷ്ടചിന്ത യാട്ടാശ്രികമായി നിലംപതിച്ച ശ്രീരാമവിഗ്രഹത്തിലേക്കുള്ള നോട്ടത്താൽ ദൃഢതരമാക്കപ്പെട്ടു. ലോകചരിത്രത്തിൽ ആകല്പകാലം ഭാസുരദീപങ്ങളായി പ്രകാശിക്കുന്ന —സാവിത്രി—സീത,മുതലായ സാദ്ധ്വികളെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരം അവളിൽ കടന്നുകൂടി.

"മാനസമറ്റൊരാളംതൊൻവാസനപോയൊരാളംതൊൻ
മായതൻമാറാലമാറിയൊരാളംതൊൻ" എന്നിങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു അവൾ നിർവേദമടയുന്നു. പിറേറദിവസം ഭൃതിയും ചീരാംശുകവും ധരിച്ചു് 'ദശചതദ്വീപാധിദൈവത'യായിട്ടാണു് പിംഗളയെ നാം കാണുന്നതു്, കാമക്രിയാപണശാലയായിരുന്ന സദനം പെട്ടെന്നു ധർമ്മാന്നസത്രമായി മാറുന്നു. ഇതെത്രശ്ലാഘ്യം! ഭാഗ്യമാതാവിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായി ആകല്പകാലം വിരാജിക്കുന്ന മാണിക്യരത്നങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഇതാ അവൾ ലോകസമക്ഷം ആവിർഭവിക്കുന്നു.

ഈ വേശ്യാത്രയത്തിന്റെ ചരിത്രം വായിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടുന്ന പ്രധാനപ്രശ്നം ഇവരുടെ നിഷ്പ്രയാസമുള്ള നിർവാണലബ്ധി എങ്ങനെ സാധുകരിക്കാമെന്നുള്ളതാണു്. വാസവദത്തയിൽ വേരുന്നിവളർന്നുവന്ന നിഷ്കളങ്കപ്രേമവും ഉപഗുപ്തന്റെ ഉപദേശാമൃതവും അവളെ മുക്തയാക്കുമ്പോൾ കാരുണ്യശാ

ലിയായ ക്രിസ്തുവിൻെറ ഉപദേശവും, സ്വാനുശയവും മഗ്ദലനയെ നാശകൂപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. കൂടാതെ മഗ്ദലനയുടെ ചിത്തവും തീരെ അധഃപതിച്ചതല്ലായിരുന്നുവെന്നു കവി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഈവിധപരിതസ്ഥിതികളൊന്നുതന്നെ പിംഗളയെ സംബന്ധിച്ചു ന്യായവാദം ചെയ്വാൻ സഹായകങ്ങളല്ല. ദുർവ്യാപാരങ്ങളിൽ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിച്ചു മലീമസാഘങ്ങൾ മാത്രം ജീവിതധനമായി സമാർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്ന പിംഗള, യാമാർദ്ധത്തോളം നിലനില്ക്കുന്ന പിന്തകൊണ്ടു പരിപൂതയായെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരാണു് വിശ്വസിക്കുക? എന്നാൽ

"അത്ഭുതമെന്തിതിലുദ്ദേവദാസിയു—
മിപ്പുണ്യഭൂമിതൻപുത്രിയല്ലേ"? എന്നുമാത്രമാണു കവിക്കുള്ള സമാധാനം. എന്നാൽ ഇവിടെ പരിവേദനംകൊണ്ടുണ്ടായ പരിവർത്തനമാണെന്നുപറയുമ്പോൾ തോന്നാവുന്ന സംശയം

"ലോലമാംക്ഷണമേവേണ്ടുബോധമുള്ളിൽജ്വലിപ്പാനും
മാലണയ്ക്കുന്നതസ്സുകൊമാഞ്ഞുപോവാനും" എന്ന അത്ഥഗർഭങ്ങളായവരികൾ വായിക്കുമ്പോൾ പാടേ നിങ്ങിപ്പോകുന്നില്ലേ? കൂടാതെ അവൾ അന്ത്യാമിയെ വല്ലഭനായി കണ്ടുവെച്ചുമാണു്.

പാത്രസൃഷ്ടി, കഥാഘടന, അലങ്കാരകലിതമായ കവിതാപ്രയോഗം, വർണ്ണനകം, ഉല്ലേഖനപാടവം എന്നിവയിൽ നമ്മുടെ കവികർം അനിതരസാധാരണമായ പാടവം കാണിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഏവർക്കും സമ്മതിക്കുന്നതാണു. ആശാൻെറ നായികയുടെ ചിത്രം അകൃത്രിമരമണീയവും ഭാവനാവിലാസദ്യോതകവുമാണെങ്കിലും ഖണ്ഡകാവ്യമാകുന്ന മാനദണ്ഡംകൊണ്ടു അളക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതത്തിനു യോജിക്കാത്തവണ്ണം അല്പം ദീർഘമായിപ്പോയില്ലേയെന്നാണു് എൻെറ അഭിപ്രായം. എന്നാൽവത്കപ്രമാണിയുടെ വരവിനെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ "കിലുകിലെക്കിലുങ്ങുന്നമണിമാലയാന്നു കണ്ണംകുലുക്കിയും കുനിച്ചുഞ്ഞൊടയാട്ടിയും" എന്ന ശ്ലഷ്ടവർണ്ണന എത്ര സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുന്നു! ഈദൃശോദാഹരണങ്ങൾ ആശാൻെറ വർണ്ണനാമാത്രമാകുമകടോദാഹരണങ്ങളാണു്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ സുലഭമായി ഉദ്ധരിക്കാനുണ്ടെങ്കിലും വിസ്തരഭയത്താൽ നിവൃത്തനാകുന്നു.

പിംഗളയുടെ വർണ്ണനചിന്തോദ്ദീപകമാണെങ്കിലും വായനക്കാരൻെറ മുൻപിൽ ഒരു ചിത്രം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നില്ലെന്നു് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൺതുറിച്ചിടിനാദം,കൈതിരുമ്മീടിനാദം
ദന്തങ്ങളർപ്പിച്ചുവാൻചെഞ്ചൊടിയിൽ" എന്നിങ്ങനെയാണു് വിരഹാർത്തയായ അല്ലെങ്കിൽ കാമാർത്തയായ പിംഗളയെ അതിശയോക്തിപ്രസ്താവംകൂടാതെ കവിവർണ്ണിക്കുന്നതു്.

വള്ളത്തോളാകട്ടെ ഖണ്ഡകാവ്യലക്ഷണങ്ങളെ അതിലംഘിക്കാതെ സരസകോമളമായ വചോവിലാസംകൊണ്ടാണു് തൻെറ കഥാപാത്രസൃഷ്ടി നടത്തിയിരിക്കുന്നതു്. വിരുന്നിനിരിക്കുന്ന ശ്രീയേശുഭഗവാൻെറ ചിത്രംനോക്കുക.

"കാൽകഴുംപിമ്പോട്ടുമടക്കിയുപ്പൊൻചുമൽ
താഴ്കെയിടംകൈവിരിച്ചിലുന്നി.

തെല്ലിടത്താട്ടപാഞ്ഞുണ്മാനിരിപ്പായി
സല്ലീലനീശ്വരൻന്നിത്യതൃപ്തൻ”

ഇതെത്ര സ്വാഭാവികമായിരിക്കുന്നു.

ലക്ഷണനിർവചനം ചെയ്യുമ്പോൾ ആത്മാപേക്ഷകത്വം ഒരു ഖണ്ഡകൃതിയുടെ അവശ്യലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നു. ഒരു കവിതന്റെ ഉള്ളിൽ ഞെരുങ്ങികിടക്കുന്ന ആശയങ്ങളാണ് കവിതാരൂപേണ ലോകസാമാന്യത്തിനു സംഭാവനചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ പ്രതിപാദ്യകൃതികളും ഇതിൽ നിന്നും വ്യതിരിക്തങ്ങളല്ല. മേനവന്റെ മറ്റുകൃതികളിലെന്നോണമതന്നെ ഇവിടെയും

“മിത്ഥ്യാഭിജാത്യമേ,നിൻതേജസ്സിങ്കൽനി-
ന്നെത്രമസ്സിങ്ങുനീങ്ങുന്നീല?” എന്നിങ്ങനെയുള്ള വരികളാൽ മിത്ഥ്യാഭിജാത്യത്തോടും ജാതീയചിന്തകളോടും തനിക്കുള്ള വൈരസ്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഗംഭീരാശയസംവാഹിയായ ആശാന്റെ കവിതകളിൽനിന്നും ശ്രീബുദ്ധനിൽ അനുസ്യൂതമായ ഭക്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മനസിലാക്കാം.

അഷ്ടമാർഗ്ഗങ്ങളും, ശരണത്രയങ്ങളും, ദുഃഖസത്യം എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവം കവിക്കു ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന പരിജ്ഞാനം അഖണ്ഡമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നില്ലേ? സർവോപരി ബുദ്ധശിഷ്യനായ ഉപഗുപ്തന്റെ ഉപദേശത്താൽ ‘വാസവദത്തപരിനിർവാണയായെന്നു തീർത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു കവിക്കു ബുദ്ധനിലും തൽശിഷ്യരിലും വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇവറിവു വീഴുന്നകണ്ണുനീർ തുള്ളികളോടുകൂടി ആശാൻ ലോകത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നു. വള്ളത്തോൾ സകല മതങ്ങളിലും സമഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുമ്പോൾ കുമാരനാശാൻ ബുദ്ധഭക്തനായും ഉള്ളൂർ സനാതനതത്വവാദിയുമായി വായനക്കാരെ കാണാം. ഉള്ളൂർ ഒരു പണ്ഡിതവരേണ്യനാണ്. പിങ്ഗള ഈ പരമാർത്ഥം നമുക്കുകാണിച്ചുതരുന്നുമുണ്ട്. വേദാന്തസൂത്രങ്ങളിൽ പ്രതിപാദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന കഥകളും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നതിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളുമായുള്ള തഴക്കവും പഴക്കവും, ഏറ്റക്കുറെ ഊഹിക്കാമല്ലൊ. നിർവേദം വന്ന പിംഗളയുടെ ചിന്താധാരണി ഒന്നു പരിശോധിച്ചാൽ അതിലില്ലാത്തവാദാന്തമില്ലെന്നു വ്യക്തമാകും. “വ്യോമത്തിൽ പാറുമാട്ടത്തിൻ സൂത്രാഗ്രം, ഭൂമിയിൽ കാലത്തിൻകയ്യിൽവായ്ക്കേ” എന്നവരികളും “ക്ഷിണേപുണ്യേമർത്യലോകംവിശന്തി” എന്ന ഗീതാവരികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോധർമ്മത്തിനും ഭാവനാവിലാസത്തിനും ഈകൃതി ഉത്തമോദാഹരണമത്രെ.

മലയാളസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ പ്രശാന്തരമണീയമായി ശോഭിക്കുന്ന ഈ ദിവ്യതാരകങ്ങളിൽ ഏതേതു ഭാഷാപ്രണയികളുടെ ആരാധനാഭരങ്ങൾക്കു പാത്രമാകുന്നു എന്നു നിരൂപിക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതുവരെ പ്രതിപാദിച്ചുസംഗതികളും ഒന്നുപഠിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഉദ്യമം ക്ഷണസാധ്യമായിതീരും. കവിതാരീതി, പ്രതിപാദനമാധുര്യം, വർണ്ണനാപ്രതിഭ ഇത്യാദികളിൽ ഓരോന്നും തൻതുല്യമാണെന്ന അലങ്കാരഭാഷയിൽ പറയാനേ സാധ്യമാകയുള്ളൂ. സജീവചിത്രസൃഷ്ടിയിൽ ആശാനുള്ള പാടവം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണെങ്കിലും വാസവദത്തയെ വർണിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്നത്താൻ മറന്നുപോകുന്നുണ്ട്. ഇതൊരു ദോഷമായി കരുതുന്ന ഏതൊരുവനും

"കരപറിനിന്നുവീണ്ടുംകണങ്ങിത്താൻകളത്തിലേ
ക്കരയന്നപ്പിടപോലെനടന്നുപോയി" എന്നുള്ള ഭാഗം അതുവരെയുള്ള കഥയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ അനുഭവമാകുന്ന രസം അനവദ്യമെന്നേ പറയേണ്ടൂ. ലൗകികസുഖങ്ങളിൽ മുഴുകി ജീവിതത്തിൻറെ പാവനവശങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ ജലക്രീഡോത്സുകയായി കഴിയുന്ന അരയന്നപ്പിടയെപ്പോലെക്രീഡാരതയായി കഴിയുന്ന ഘട്ടത്തിലാണ് വാസവദത്ത ഉപഗുപ്തനെക്കാണുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ട അവസരം മുതൽ അവളിൽ ഏതോ ഒരു മാറ്റം നാം കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ അവസ്ഥ ജലത്തിൽ നിന്നും വേർപെട്ട കരപറ്റി വിശ്രമിക്കുന്ന അരയന്നത്തിൻറെ സ്ഥിതിയുമായി ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ പലപ്രകാരത്തിലും തുല്യമായികാണാം. എന്നാൽ വണിഗ്വരനുമായുള്ള വേഴ്ച അവളെ സൽചിന്തകളാകുന്ന കരയ്ക്കുനിന്നും ദുർവ്യാപാരസങ്കേതമായ കുളത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. കരയും സൽചിന്തകളും ഉയർന്നുതന്നെ. 'അന്നനട' സുപ്രധിജ്ഞവുമാണു്. ഇതു ചെട്ടിയാരെ കബളിപ്പിക്കാൻ മതിയാകുമെന്നു വ്യംഗം. മാനസികമായി അവൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഉൽകർഷാപകർഷങ്ങളെയാണു് ഈ വരികൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.—"നസ്സിൽ കാരൊഴിയാറായി എന്നിത്യാദി പശ്ചാത്താപവർണ്ണനകളും അദ്ദേഹത്തിൻറെ കവിതാഗുണങ്ങൾക്കു ഉദാഹരണങ്ങൾതന്നെ.

'സ്വഭാഷാസാഹിത്യോൽക്കർഷത്തോടൊപ്പംതന്നെ ക്രിസ്തുമതസാഹിത്യാഭ്യുദയത്തെയും ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതിയ മഗ്ദലനമറിയത്തിൻ മൂലകഥയിലെ വിവക്ഷിതാർത്ഥത്തിനു ലേശവും ഭംഗം വരാതെ കവിസൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്.' കരുണയിലെപ്പോലെ ദീർഘമായ വർണ്ണനകൾക്കു വള്ളത്തോൾ തൻറെ കൃതിയിൽ പ്രവേശം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിൻറെ കവിതയിൽ കാണുന്ന അകൃത്രിമരമണീയതയും ശയ്യാഭംഗിയും ഏതൊരു സാഹിത്യരസികൻറെ ഹൃദയത്തെയാണു് ഹഠാദാകർഷിക്കാത്തതു്.?

"പെയ്യരുതായതുപെയ്തുവളെങ്കിലും—
മീയന്നെത്തള്ളലേതുമുരാനെ" എന്നു് എത്രലളിതഭാഷയിലാണു് മറിയത്തിൻറെ യാചന.

"പൂവണിച്ചെമ്പുകംതോറുമേവാസന്ത—
ദേവതസൂക്ഷിച്ചുമരന്ദം
താൻതാൻകളക്കെത്തളിച്ചോരുദ്യാനം
താലവൃന്തത്തെക്കരത്തിലേന്തി.
യേശുമഹേശനപ്രാഭാതവേളയിൽ
വീശിനാൻമാരുതൻമന്ദമന്ദം" ഇത്യാദി മനോമോഹനങ്ങളായ പാദങ്ങളും വള്ളത്തോളിൻറെ നിരീക്ഷണവിചക്ഷണതയും മനോധർമ്മവിലാസത്തിനും പറ്റിയ ഉദാഹരണങ്ങളല്ലേ?

ആശയവാഹകത്വം ഉല്ലേഖനസാമർത്ഥ്യം അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവയിൽ മറ്റാരുണ്ടുകവികളേക്കാൾഒട്ടുംഅപ്രധാനമല്ലാത്ത സ്ഥാനമാണു് ഉള്ളൂരിനുള്ളതെങ്കിലും പ്രൗഢസാഹിത്യപ്രയോഗത്തിലാണു് അദ്ദേഹം പ്രായേണ പ്രശസ്തിനേടിയിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ

"കാന്തിതൻകൈവല്യംകാട്ടുന്നാകൈയിലേ—
പ്പൂന്തിങ്കൾകണ്ണാടിനോക്കിനോക്കി.
സ്വീയമാംരൂപത്തിൽട്ടുപ്പായ്ട്ടുപ്പായ്
പീയൂഷപ്പുഞ്ചിരിതൂകിത്തൂകി.
ലോകത്തിൻമാനസംമോഹനം ചെയ്യുന്നു,
മോഹനംമോഹനംഅസ്സമയം"

എന്നിത്യാദി വരികൾ ലളിതഭാഷാകവനം അദ്ദേഹത്തിനു നിഷ്പ്രയാസമാണെന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. ഏതൊരു വായനക്കാരനും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്തുലമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. തന്റെ കവിതയിലെല്ലാം പുരാണപ്രസിദ്ധങ്ങളായ കഥകളെ സ്വതസിദ്ധമായ വാങ്മാധുരിയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാവുള്ളതു് ഉള്ളൂരിന്റെ സഹജമായ സ്വഭാവമാണു്.

ഐളനെറ്റുൽകിനാളർവശിവിത്താഡ്യു—
രൈളരെയൊക്കെയുമീവധൂടി" എന്നാദിഭാഗം ഈ വസ്തുത പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ടു്.

സംസ്കാരം സിദ്ധിച്ച നായികമാരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളൂരിനും വള്ളത്തോളിനും ഒരേ ആശയം തന്നെയുള്ളതായി ഏതൊരാളിനും കാണാവുന്നതാണു്.

"ഇന്നലെനാംകണ്ടദേവേശ്വരാംപിംഗള—
യിന്നൊരുദേവാഡിദേവദാസി" എന്നുള്ളൂരും,
"ഇന്നലെനാംകണ്ടതേവടിപ്പെണ്ണല്ലീ—
തിന്നിവളംചാരിത്രപവിത്രമൂർത്തി" എന്നുവള്ളത്തോളും തങ്ങളുടെ നായികമാരെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ മഹാശയന്മാർക്കും മഹാകവികൾക്കും തുല്യാശയങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നായിരിക്കാം ഇതിനുള്ള സമാധാനം.

ഈ വിധത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും വാസനാഭേദമനുസരിച്ചു ഏതേതു വിധത്തിൽ അഭിവ്യഞ്ജിക്കുന്നുവെന്ന അനേകമുദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു തെളിയിക്കാം. മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങളുടെ തിരതല്ലലാൽ പ്രകാശിക്കുന്ന കവിതാരീതിയിൽ കുമാരനാശാനും, സരളലളിതകോമളമായ ഭാഷാപ്രയോഗംകൊണ്ടു വള്ളത്തോളും ഉജ്വലസാഹിത്യം, പാണ്ഡിത്യം, ധാരാവാഹിത്വം എന്നീഗുണസമ്പുഷ്ടമായ കവിതയാൽ ഉള്ളൂരും ഭാഷാപ്രണേതാക്കളുടെ ബഹുമാനഭാജനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭൂതരായിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു് നിർവിവാദമാണു്.

"പശ്ചാത്താപം പ്രായശ്ചിത്തം" എന്നാക്രിസ്തുമതതത്വം അനുസ്പടീകരിച്ചു് ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിൽ വിരചിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഈ കാവ്യോപഹാരങ്ങളും കൈരളീദേവിയുടെ അനശ്വരകീർത്തിയും മേന്മയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല. ആജീവനാന്തം ഭാഷയുടെ ഉൽക്കർഷത്തിനുവേണ്ടി സ്വജീവിതമുഴിഞ്ഞുവച്ച കുമാരനാശാന്റെ അകാലവിയോഗംമൂലം ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായ നഷ്ടം ചിന്താതീതമത്രേ. ശേഷിച്ചിരുണ്ടുകവികളും തങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ ഭാഷാപോഷണവൃത്തി തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകത്തക്കവണ്ണം ജഗദീശൻ അവർക്കു ദീർഘായുരാരോഗ്യങ്ങൾനൽകട്ടെയെന്നുമാത്രം പ്രാർത്ഥനീയം.

വേനൽക്കാലം.

(കേക.)

(വി. എം. ജോസഫ് I. U. C.)

ആമോദപ്രദമായ കാലങ്ങളെല്ലാംപോയി
സീമാതീതമായുള്ള താപമുണ്ടെങ്ങും കാണാം.
സൂരന്റെ ഘോരങ്ങളും ശരങ്ങളേറ്റിട്ടിപ്പോൾ
പാരിന്റെ പരിചകളഭങ്ങളും തകർന്നെല്ലാം
ഖണ്ഡാംശു ദണ്ഡിക്കുന്നീക്ഷോണിയെ നിരന്തരം

മിണ്ടാതെ സർവ്വംക്ഷമിച്ചീടുന്നിക്ഷമാദേവി
മോഹന ഹരിദ്വർണ്ണപത്രങ്ങളും തൃജിച്ചിതാ
ദ്രുമഹങ്ങളും തപോവൃത്തിയാചരിക്കുന്നു.
പുക്കളാമിഷ്ടന്മാർതൻപുഞ്ചിരികാണായ്കയാൽ
ദുഃഖിതരായിടുന്നു മാടശമാരാം മത്സ്യർ.
പതത്രിവർഗ്ഗങ്ങളും ക്രൂരനമുപേക്ഷിച്ചു
പതുങ്ങിക്കൊള്ളുന്നുണ്ടുതണലിൽ വല്ലേടവും
ഏറിനാദാഹംമൂലം ഭൂദേവി, കിണറുക-
ളാറുകളിലെ ജലം കുടിച്ചുവറ്റിച്ചെല്ലാം
സ്നാന പാനങ്ങൾക്കൊട്ടുംജലമില്ലാത്തമൂലം
ദുനരായ് തീരുന്നല്ലൊ ജന്തുക്കൾ സമസ്തവും.
കുന്നിൽ നിന്നാരുവികൾ വർഷത്തിലുണ്ടാകുംപോൽ
കണ്ടിടാമൊഴുക്കുകൾ വേനലല്ല, മതെന്താവാം?
പാന്ഥൻതൻമുഖ്യാവാക്യദ്രിയിൽ നിന്നാണല്ലൊ
പാരമാം വിയപ്പുകൾ ചുരക്കുകാണുന്നിപ്പോൾ.
രാത്രിയും ചെയ്യുന്നില്ലിങ്ങാർക്കുമേ സൗഖ്യം പാർത്താൽ
തത്രയുണ്ടേറ്റം ക്രൂരനാമുഷ്ണം കഷ്ടം
വീശുന്നു കിടന്നകൊണ്ടോടുപേർ, വേറേ ചിലർ
ആശ്രയർഷത്തിന്നായിട്ടീശനോടർത്ഥിക്കുന്നു.
കിടക്കയിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞുമുരുണ്ടുമേ
പൊടുന്നനേകഷ്ടപ്പാടൊല്ലിടാൻവാക്കോപോരാ
ഐശ്വര്യകാലംമടിച്ചീശനെയോർത്തീടാതെ
നശ്വരവസ്തുക്കളെതേടിനാർനരന്മാരും
ആകയാലതിൻശിക്ഷയായിട്ടോജഗന്നാഥൻ
ലോകത്തിലാകപ്പാടെ താപമിങ്ങേറുന്നിപ്പോൾ

*　　*　　*　　*　　*

തപസ്സുചെയ്വാനേറ്റം പറയത്തിക്കാലം താൻ
ജപങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ഫലമിക്കാലത്തെ
നാം സഹിച്ചീടുന്നതാം പീഡകൾ സമസ്തവും
വാസരംതോറുമീശൻ പാടത്തിലപ്പിച്ചെന്നാൽ
ലഭ്യമാം ഫലം പാരമാശാസ്യമാണോക്കണം
അഭ്യസിച്ചിടേണം നാമെൻമിശ്രീലം ശുഭം.

സ്വഭാവസംസ്കരണം. x

(റവ. എം. ജോസഫ് H. U C.)

മനുഷ്യനെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടതരമായ മറ്റൊരു സൃഷ്ടി ഈ ലോകത്തിൽ ഇല്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു വ്യവസ്ഥിതതത്വമാണു്. മറ്റു ജന്തുക്കൾക്കില്ലാത്ത അനവധി വൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ അവനിൽ കാണാം. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നതു് ആലോചനാശക്തിയും അതുല്യമായ വിവേചനാശക്തിയുമാണു്. ഈ വിശിഷ്ടതകൾവഴി ലോകജീവിതത്തെ അവനും സഹജീവികൾക്കും സന്തോഷകരമായ വിധത്തിൽ ഉപകാരപ്രദമാംവണ്ണം നിർവഹിക്കേണമെന്നുള്ളതു മാത്രമാണു് ഇതിനു പ്രതിഫലമായി ജഗന്നിയന്താവു് അവനിൽനിന്നും കാംക്ഷിക്കുന്നതു്. സ്രഷ്ടാവിനോടു് അവൻ കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ളതു് പ്രസ്താവിക്കേണ്ടയാവശ്യമേയില്ല. ലോകത്തിൽ ഇപ്രകാരം അതുല്യനായ ഒരു ജീവിയുണ്ടെങ്കിൽ കീഴിലുള്ളവയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതു് അവന്റെ ചുമതലയാണു്. അതിനാൽ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയുടെ പരമോദ്ദേശ്യത്തെ അവൻ നിവർത്തിക്കുന്നതു് ദൈവത്തോടും സഹജീവികളോടും ഉള്ള അവന്റെ കൃത്യനിർവഹണംവഴി മാത്രമാകുന്നു. അതിനു് അവൻ ശരിയായ വിധത്തിൽ മനഃസംസ്കരണം സിദ്ധിച്ചവനായിരിക്കണം.

സ്വഭാവസംസ്കരണം വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണു് നടത്തേണ്ടതു്. 'സ്വഭാവം' എന്നതു് ഏകമായ ഒരു വസ്തുവിനെ കുറിക്കുന്ന പദമല്ല. ഇതിനെ ഒരുവന്റെ മനസ്സിൽ അവനോടുതന്നെയും സഹജീവികളുടെ നേർക്കും അവനുള്ള കർത്തവ്യങ്ങളുടെ പ്രകടനം അനുസരിച്ചു നല്ലതെന്നും ചീത്തയെന്നും രണ്ടുവിധത്തിൽ വിഭജിക്കാം. കർത്തവ്യത്തെ നിർവഹിക്കുന്നവൻ സൽസ്വഭാവിയും മറ്റുള്ളവർക്കു് ഉപദ്രവം നൽകുന്നവൻ ദുസ്സ്വഭാവിയുമാണു്. ധർമ്മനിർവഹണം എന്നപദത്തിനു് ഒരു വ്യവസ്ഥിതാർത്ഥം നൽകുവാൻ പാടില്ല. അതു് ഓരോരുത്തനും സാഹചര്യങ്ങളെ അനുസരിച്ചു് വ്യത്യസ്തമാണു്. ഓരോ മനുഷ്യനും വിവിധജീവിതപന്ഥാവിലൂടെ ചരിക്കുന്നതിനാൽ അവനവന്റെ ചുമതലകളും വിവിധങ്ങളാണു്.

സാഹചര്യങ്ങളെ അനുസരിച്ചു് ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം രൂപീകൃതമാകുന്നു. എന്നാൽ അവൻ ലോകോപകാരിയാകുന്നതിനു് സാഹചര്യങ്ങളെകണ്ടു് അതിനനുസൃതമായ സ്വഭാവത്തെ രൂപവൽകരിയ്ക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്. സൽസ്വഭാവത്തിൽ വ്യത്യസ്ഘടകങ്ങളും ഇല്ല. എന്നാൽ സ്വഭാവത്തെ ഉൽകൃഷ്ടതരമാക്കാം. അതായതു് ധർമ്മനിർവഹണം ഉത്തരോത്തരം നന്നായി നടത്തണം. അതിനു് അവനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ പലതരമുണ്ടു്.

വന്യമൃഗങ്ങളെ അവയ്ക്കുള്ള വാസനകൊണ്ടുമാത്രം ലോകജീവിതം നിഷ്പ്രയാസം നിർവഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യനു് വാസനകൂടാതെ മറ്റു ചിന്താശക്തികളും കൂടുതൽ ഉള്ളതിനാൽ അവൻ ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നു. അപ്രകാരം അവനിലുള്ള വാസനയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു് ചിന്താശക്തിമൂലം അവനു നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നു. അതാണു് സ്വഭാവസംസ്കരണം എന്നപറയുന്നതു്. ഇതു് മറ്റു ജീവികൾക്കു് അലഭ്യമായ ഒരനുഗ്രഹമാകുന്നു.

---

x ഇൻറർമീഡിയറ്റുക്ലാസുകളിൽ നടത്തിയ ഗദ്യമത്സരത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനാർഹമായ ഉപന്യാസം.

മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്നാൽ അവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനാണല്ലൊ വാസനാപരിപോഷണം. മറ്റുജീവികളും ജനനീജനകന്മാരെ വാസനകൊണ്ടുമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യനാകട്ടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്നതു് വാസനകൊണ്ടുമാത്രമല്ല, പിന്നെയോ അവരുടെ നേർക്കു് സ്നേഹം ഉണ്ടാകേണ്ടതിനുള്ള കാരണങ്ങളും അറിഞ്ഞുംമറുമാണു്. അതിനാൽ മനുഷ്യനിൽ ഉള്ളവാസനയുടെ പരിപോഷണം ഏതെല്ലാം വഴിത്തിൽ നടത്താമെന്നു് വിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ടതത്രെ.

മനുഷ്യരിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട ഗുണങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായതു് സ്രഷ്ടാവിനോടുള്ള കൃതജ്ഞതാപ്രകടനം — ഈശ്വരഭക്തി — ആണു്. ഒരു ഉപകാരം ചെയ്തതിനു് നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നതു് ഏതൊരു ജീവിക്കും വാസനാമൂലംതന്നെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. അതു ചെയ്യാതിരിക്കുന്നവൻ കൃതഘ്നനാകുന്നു. സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർത്താവായ ആ ഈശ്വരനോടു് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു അനുഗ്രഹങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചു് ഭക്തി പ്രകടിപ്പിക്കണം. അതു ചെയ്യാത്തവൻ എന്തെല്ലാം വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു് വിളങ്ങുന്നിലമായാലും സംസ്കൃതസ്വഭാവിയല്ലെന്നുള്ളതു് നിസ്തർക്കമാണു്. അതിനാൽ സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിൽ ഒന്നാമതായി നാം ഈശ്വരഭക്തിയെ നമ്മിലും അതുപോലെ മറ്റുള്ളവരിലും വളർത്തുകയാണു ചെയ്യേണ്ടതു്. ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ പലതുണ്ടെങ്കിലും അവയെ വിസ്തരിക്കുന്നതു് ഇവിടെ ഉചിതമായിരിയ്ക്കയില്ല.

മനുഷ്യനു് രണ്ടാമതായുള്ള കർത്തവ്യം അവനോടുതന്നെയുള്ളതാണു്. അവ പലതുണ്ടു്. അതിൽ ഈശ്വരനോടും സഹജീവികളോടും ഉള്ള കർത്തവ്യങ്ങൾ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നു. മനുഷ്യസൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു് മനുഷ്യൻ അവന്റെ കായികവും, മാനസികവും, ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ സ്ഥിതികളെ പരിഷ്കരിക്കണം. സ്വഭാവം എന്നതു് കായികമായുള്ള ഒന്നല്ലെങ്കിലും, കായശക്തി സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിൽ ആവശ്യമായ ഒരു ഘടകമാണു്. മനുഷ്യൻ വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കണം; സ്വതേയുള്ള ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെടരുതു്. വിദ്യാഭ്യാസനത്തിനു് അവനു തൃഷ്ണയുണ്ടായിരിക്കണം കൂടാതെ സഹനശീലം, പ്രയത്നശീലം അക്ഷീണപരിശ്രമം, സഹോദരസ്നേഹം മുതലായ അനവധി വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളെ ആർജ്ജിച്ചു് അലസത, അസൂയ, മുതലായി സ്വഭാവത്തിനു് കളങ്കകാരകങ്ങളായവയെ അവൻ സംഹരിക്കണം. ഇപ്രകാരമാണു് മനുഷ്യൻ അവനോടുള്ള കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതും മറവുള്ള ചുമതലകൾ നിവർത്തിക്കുന്നതിനു് അവനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നതും.

മനുഷ്യനു് അവസാനമായി അവന്റെ സഹജീവികളോടുള്ള കർത്തവ്യനിർവ്വഹണമാണുള്ളതു്. അവരുടെ അവശതകളിൽ അവരെ സഹായിച്ചും, അവരുടെ അജ്ഞാനതിമിരത്തിലേയ്ക്കു് അവരെ നയിച്ചും മറവുമാണു് ഇതു് നിവർത്തിക്കേണ്ടതു്. തന്റെ സഹജീവികൾക്കു് ഉപകാരമല്ലാതെ ഉപദ്രവമൊന്നും അവൻ ചെയ്യരുതു്. സ്വഭാവസംസ്കരണംകൊണ്ടു് ഒരു മനുഷ്യനു് ലഭിയ്ക്കുവാനുള്ള നന്മകളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നിതാകുന്നു.

സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേയും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അതിനുള്ള സ്ഥാനത്തേയുംമറ്റും പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ. ഇനി അതു് ഏപ്രകാരമാണു് നടത്തേണ്ടതു് എന്നു നോക്കാം.

സഹജീവികളെ നിരീക്ഷിച്ചും, അവന്റെ വിചിന്തനശക്തികൊണ്ടും മനുഷ്യന് സ്വഭാവസംസ്കരണം നടത്താം, നമ്മുടെ ചുറ്റുംകാണുന്നജനങ്ങളുമായുള്ളസംസർഗ്ഗമാണ് നമുക്ക് ഏറ്റവും നിഷ്പ്രയാസമായുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം. എന്നാൽ സഹജീവികളുടെ അടുക്കൽനിന്നും സ്വീകാര്യമായുള്ളതിനെ മാത്രമേ എടുക്കാവൂ. വിദേശപര്യടനം സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിന് ഉപയുക്തമാണ്. വിജ്ഞാനാധിക്യം നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിലും അതിനസ്യൂതമായ അടിവച്ചടിയെ ഉണ്ടാക്കും. നമ്മുടെ അടുക്കൽ ഉള്ളവരുടെ പക്കല്നിന്നും അല്പംമാത്രമേ നമുക്ക് സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു; അതിനാലാണ് വിദേശസഞ്ചാരത്തിന്റെ ആവശ്യം നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നത്.

ഗ്രന്ഥപാരായണം സ്വഭാവത്തെ സംസ്കരിക്കുന്നതിന് വളരെ യുക്തമായ ഒരു മാർഗ്ഗമാകുന്നു. വിദേശസഞ്ചാരം വഴിയുംമറ്റും ഇപ്പോൾ ഉള്ള മഹാന്മാരുടെയുംമറ്റും ഉപദേശങ്ങളും മാത്രമാണ് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. കാലതിരസ്കാരണിയുള്ളിൽ മറഞ്ഞ മഹാന്മാരുടെ മഹത്കൃത്യങ്ങളും അറിയുന്നതിന് ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ല. അനുകരണീയമായ ചരിത്രം നമുക്ക് അവയിൽനിന്നും ലഭ്യമാണ്.

ഗ്രന്ഥപാരായണം, വിദേശസഞ്ചാരം, സാഹചര്യപരിചയം മുതലായവയിലുംനിന്നും സ്വീകരണീയങ്ങളും അനാദിലഷണീയങ്ങളും ആയവ നമുക്ക് ദൃഷ്ടിഗോചരിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ അവയിൽനിന്നും സ്വീകാര്യങ്ങളായവയെ മാത്രം എടുക്കുന്നതിലാണ് നമ്മുടെ വിവേചനശക്തിയുടെ സാമർത്ഥ്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മനസ്സാക്ഷിക്ക് അവാകരണീയങ്ങളെന്നു തോന്നുന്നവയെ മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവൂ. പുസ്തകശേഖരം അന്യരുടെ സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിന് അവരെ സഹായിക്കുന്നതിന് നമുക്ക് ഉതകിയ ഒരു മാർഗ്ഗമാണ്. ഇപ്രകാരമാണ് നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരോട് നമുക്കുള്ള സ്നേഹത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടത്. നമ്മയെ സ്നേഹിക്കുകയും ദുഷ്ടതയെ വെറുക്കുകയും ചെയ്യണം. ഇതിന് നാം നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരുടെ മാതൃകാപുരുഷന്മാരായിരിക്കണം.

സഹജീവികളോട് അനുകമ്പയുണ്ടാകുന്നതിന് നമ്മുടെ സ്വഭാവവും അതിനനുയോജ്യമാംവണ്ണം സംസ്കരിക്കപ്പെടണം. ദുഷ്ടന്മാരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം അവരെ നന്നാക്കുന്നതിന് നാം പ്രാപ്തരല്ലെങ്കിൽ, ത്യജിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നാമും അപ്രകാരമുള്ള ദുഷ്ടതകളിലേക്കു നയിക്കപ്പെട്ടുപോകും. നമ്മുടെ ഹൃദയം മാർദ്ദവമുള്ളതാകുന്നതിന് സന്തോഷസന്താപസമ്മിശ്രമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ നമ്മെത്തന്നെ അകപ്പെട്ടുത്തിയാൽ മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളു. നാം വിപത്തിലകപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ മറവുള്ളവരെ വിപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതിന് നാം പ്രാപ്തരും ആഗ്രഹമുള്ളവരും ആവുകയുള്ളു. സ്വർണ്ണം തീയിലെന്നപോലെ വിപത്തു് മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ശുദ്ധമാക്കുന്നു എന്നു ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവി ശ്ലോഷിച്ചിരിക്കുന്നു, വിപത്തിന്റെ മധുരഫലങ്ങളും കണ്ടു മാത്രമാണ്. അതിനാൽ നാം ഒരിക്കലും വിപത്തിലകപ്പെട്ടാൽ നിരാശരാകരുതു്. സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിൽ സന്തോഷകരങ്ങളായവയേക്കാൾ കൂടുതൽ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നു സന്താപകരങ്ങളായ സാഹചര്യങ്ങളാണ്. ദുഃഖം മനുഷ്യനു് ഒരു പുതിയ ഉണർവിനെ നല്കുന്നു. സുഖത്തെ മാത്രം ആസ്വദിക്കുന്നവർക്ക് അതും കുറെനാൾ കഴിയുമ്പോൾ വിരസമായേ തോന്നുകയുള്ളു. അതിനാൽ സുഖജീവിയായ മനുഷ്യനേക്കാൾ നിഷ്പ്രയാസം സ്വഭാവസംസ്കരണം നടത്താൻ കഴിയുന്നു് സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമായ ഒരു ജീവിതം കഴിക്കുന്നവനാണ്.

മനുഷ്യൻ മറ്റു ജീവികളെക്കാളും ഉൽകൃഷ്ടനാണെന്നും അവനിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന ചുമതലകളും എന്തെല്ലാമെന്നും അവയുടെ നിർവഹണം മാത്രമാണു് സ്വഭാവംകൊണ്ടു് അവനു് പ്രാപിക്കാനുള്ളതു് എന്നും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈശ്വരഭക്തി, സഹോദരസ്നേഹം, ആത്മാഭിമാനം, വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി എന്നു് സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിനു് പലപ്രധാനഘടകങ്ങളുമുണ്ടു് അവന്റെ വാസനകൊണ്ടു ആർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗുണങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തിനാണു് സ്വഭാവസംസ്കരണം എന്ന സംജ്ഞ നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിനു് ഉപയുക്തമായ പല മാർഗ്ഗങ്ങളേയും വിശദീകരിച്ചുവെങ്കിലും അതിനു് പ്രധാനമായുള്ളതു് നമ്മുടെ വിവേചനാശക്തിയുടെയും ചിന്താശക്തിയുടെയും സൂക്ഷ്മമായ പ്രവർത്തനം മാത്രമാണു. എല്ലായിടത്തുനിന്നും തൃജിക്കേണ്ടതിനെ തൃജിക്കുന്നതിനും സ്വീകരിക്കേണ്ടതിനെ എടുക്കേണ്ടതിനും ഉള്ളശക്തി—വിവേചനാശക്തി—മനുഷ്യനുമാത്രമാണു് ഉള്ളതു്. സ്വഭാവസംസ്കരണംവഴി മനുഷ്യനു് അവനോടും ഈശ്വരനോടും ഉള്ളകർത്തവ്യങ്ങളെ നിർവഹിക്കുന്നതിനും സഹജീവികളെ സഹായിക്കുന്നതിനും ഉത്തരോത്തരം നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നു. അതിനാൽ സ്വഭാവസംസ്കരണം നടത്തേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. സംസ്കരിക്കുക എന്നതുകൊണ്ടു ചീത്തയായുള്ളതിനെ നന്നാക്കുക എന്ന മാത്രമല്ല, നല്ലതിനെ കൂടുതൽ നന്നാക്കുക എന്നുകൂടി അർത്ഥമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സ്വഭാവസംസ്കരണം എന്നതു ദുസ്സ്വഭാവികളെ മാത്രം ബന്ധിക്കുന്നതല്ല. അതിനാൽ എല്ലാവരും സ്വഭാവം കൂടുതൽ നന്നാക്കുന്നതിനു ഉപര്യുപരി ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടതത്രെ.

ഗ്രാമീണോദ്ധരണം. *

(എൻ. പി. കൃഷ്ണൻ നായർ IV. U. C.)

പരിഷ്കാരത്തിനാവാസഭൂവായ പട്ടണങ്ങളിലധിവസിക്കുന്നവർ സുഖലോലുപന്മാരായിക്കാണുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ കഷ്ടതകളെ അവർ അധികമായി അറിയുന്നില്ല, അറിയാൻ ശ്രമിക്കുന്നുമില്ല. സ്വകീയമായ ജോലികളിലേർപ്പെട്ട് പകൽസമയംഅവർസുഖവാസത്തിനാപ്തശ്രമായധനം ഏതുവിധമെങ്കിലും സമ്പാദിക്കുന്നു. രാത്രിവിനോദാർത്ഥം നാടകം സിനിമാ മുതലായവ കാണുകയോ പ്രക്ഷേപണിഗീതങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ഇവ ശ്രവിക്കുകയോ ചെയ്യുശേഷം സുഖമായി കാലയാപനം ചെയ്യുന്നു. ജീവിതസാഗരത്തിലെ അഗാധഭാഗങ്ങളും അവർക്ക് ദർശിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല. ഇതേസമയത്തു് ഗ്രാമീണകർഷകരുടെ സ്ഥിതി ഏറ്റവും ദയനീയമാണു്. രാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമാവസാനത്തിനു മുൻപുതന്നെ ഉണരുന്നു,

"കാലേപഴങ്കഞ്ഞിക്കുറേക്കുടിച്ചു്
കൈയ്യിൽപണിക്കോപ്പുകളോടുകൂടി"

ഈ ദരിദ്രവർഗ്ഗം കാലികളേയും അടിച്ചുകൊണ്ടു് വയലുകളിലേക്കു തിരിക്കുന്നു. അവിടെ "നിദാഘസന്ധ്യാക്ക"ന്റെ ഘോരാതപത്തെ തെല്ലും വകവെയ്ക്കാതെ,

"സധൂക്കളിക്കുട്ടർവിശപ്പടക്കാൻ
നട്ടെല്ലുപൊട്ടുംപടിവേലചെയ്വൂ"

സുഖമായി വിശ്രമിക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ളവഴി അവർക്കില്ല. സന്ധ്യയാകുന്നതുവരെ പണിയെടുത്തു ശരീരക്ലമത്തോടും ചിന്താഭാരത്തോടുംകൂടി വീട്ടിലേക്കുചെല്ലുന്ന നമ്മുടെ കൃഷീവലനെ എതിരേല്ക്കുന്നതു് "തോലിൽ പൊതിഞ്ഞ വെറുമെല്ലുകളെന്ന മട്ടി"ലുള്ളഗൃഹണിയും, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു പ്രായമായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ജനനിയുടെ കാൽക്കൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരയുന്ന നാലഞ്ചു പിഞ്ചുകിടാങ്ങളുമാണു്. ഹോതാവു് ഹോമാഗ്നിയിൽ യജിക്കുന്ന അല്പമായ ഘൃതം പോലെമാത്രം നിസ്സാരമായ വല്ലതും അത്താഴം കഴിച്ചു് നമ്മുടെ കർഷകൻ കുടുംബസമേതം ശയ്യാതലത്തെ പ്രാപിക്കുന്നുവെങ്കിലും അവനു് ഉറക്കം വരുന്നില്ല. അവന്റെ വിധിവൈഭവത്തെ ഓർത്തു് പരിതപിച്ചുകൊണ്ടു് രാത്രികഴിച്ചുശേഷം പതിവുപോലെ പ്രഭാതത്തിൽ കൃഷിപ്പണിക്കു പോകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണു് നാട്ടിന്റെ നട്ടെല്ലായ ഇന്നത്തെ ഗ്രാമീണകർഷകന്റെ സ്ഥിതി. ഇതൊട്ടും ആശാസ്യമോ അഭിമാനകരമോ അല്ല. ഈ ദയനീയസ്ഥിതിക്കിടയാക്കിയ കാരണങ്ങളെന്തെല്ലാമായിരിക്കാം.

പ്രധാനമായ കാരണം കർഷകന്റെ വിദ്യാവിഹീനതയും തജ്ജന്യമായി പുരിയകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിലുള്ള അജ്ഞതയുമാണു്. മാമൂലനുസരിച്ചുള്ള പഴയകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളേ കർഷകനു വശമുള്ളു. എന്നാൽ ഒരേ സ്ഥലത്തുതന്നെ നൂതനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വളങ്ങളൊന്നും ചേർക്കാതെ വളരെനാൾ കൃഷിചെയ്യുന്നതുമൂലം കൃഷിസമ്പ്രദായം ഫലശൂന്യമാകുന്നതോടുകൂടി അവനു് അതിൽ വിശ്വാസം കുറയുന്നു. അതേസമയം പുതിയരീതിയിൽ കൃഷിചെയ്യുന്നതിനു് അറിയാൻ പാടില്ലാതെ അവൻ വിഷമിക്കുന്നു. എണ്ണത്തിൽ പെട്ടിട്ടില്ല നെല്ലു് മുതലായ കൃഷികളല്ലാതെ ആദായകരമായ ചെറു

* ബി എ. ക്ലാസ്സുകളിൽ നടത്തിയ ഗദ്യമത്സരത്തിൽ പ്രഥമസമ്മാനാർഹമായ ഉപന്യാസം

കൃഷികൾ ചെയ്യുന്നതിനു് കർഷകൻ ഉത്സാഹം പ്രദർശിപ്പിക്കാറില്ല. മരക്കലപ്പകൊണ്ടു് ജീവനില്ലാത്ത കാലികളെ ഉപയോഗിച്ചുഴുന്നതുമൂലം മണ്ണു് ആവശ്യമാംസരണം ഇളകുന്നില്ല. ഉണക്കച്ചാണകമോ അല്പം ചാരമോ, ക്രിയാൽ കൊച്ചു പച്ചിലയോ ആണു് കർഷകരുടെ വളങ്ങൾ. ഇപ്രകാരം കൃഷിയിലുള്ള ആദായം കുറഞ്ഞുവരുന്നു.

കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ വിലക്കുറവാണു് മറ്റൊരു കാരണം. ഇന്നത്തെ കർഷകരുടെ വംശത്തിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടവയായ നെല്ലു്, കരുമുളകു്, തേങ്ങ, മുതലായ സാധനങ്ങൾക്കു വിലവളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു മുട്ട ധാന്യവുമായി ചന്തയിൽ പോയാൽ ഒരാഴ്ചപോലും നിത്യത കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനുള്ള വകകിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു.

പരിഷ്കാരപ്രിയത്തിന്റെ ഘോരരൂപമാണു് ഗ്രാമത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനുള്ള വേറൊരു കാരണം. പരിഷ്കാരവഞ്ചനാവിനോദകൂടി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യംവഞ്ചിച്ചുവരുന്നു. അപ്പോൾ നമ്മുടെ കർഷകനും തന്റെ സന്താനങ്ങൾ അഭ്യസ്തവിദ്യരായി കാണണമെന്നതിൽ ആഗ്രഹം ജനിക്കുന്നതിൽ അതിശയിക്കാനില്ലല്ലൊ. വല്ലതും ഉദ്യോഗം കിട്ടിയേക്കുമെന്നുള്ള ആശയും ഇതിനു പ്രേരകമായി ഭവിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ സഹിച്ചും ധനം കടംവാങ്ങിയും പുത്രനെ ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസനത്തിനായി കർഷകൻ അയയ്ക്കുന്നു. കുറഞ്ഞതു നാലുകൊല്ലത്തിനുശേഷം സ്വതന്ത്രമായി എന്തെങ്കിലും പിന്തിക്കുന്നതിനൊ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനൊ മനക്കരുത്തും സമാധാനബുദ്ധിയുമില്ലാതെ ബിരുദധാരിയായി അയാൾ ഗ്രാമത്തിലേക്കു മടങ്ങിയെത്തുന്നു. പട്ടണത്തിലെ ആഡംബരത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന യുവാവിനു് ഗ്രാമീണജീവിതം തികച്ചുകഷ്ടമായിട്ടു തോന്നുന്നു. കൃഷിയിൽ പരിചയംതീരെക്കുറവു്, അതോടുകൂടി കൃഷിയും വിദ്യാഭ്യാസവും എന്തൊരു പൊരുത്തമില്ലാത്ത രണ്ടുവസ്തുക്കളെന്ന ഭാവത്തിലുള്ള ബിരുദധാരിയുടെ ഭാവവും ക്രിയയായപ്പോൾ പരിപൂർണ്ണമായി. കൃഷിചെയ്യുന്തു് അഭിമാനത്തിനു് പോരാത്തതായും യുവാവു കരുതുന്നു. ഇപ്രകാരം ഗ്രാമജീവിതം ക്ലാനമായിത്തീരുന്ന യുവാവിനെ പട്ടണങ്ങളിലെ ആഡംബരവും സുഖസൗകര്യങ്ങളും സിനിമാദികളായ വിനോദങ്ങളും അങ്ങോട്ടാകർഷിക്കുകയും അവിടെ അങ്ങോട്ടു കുതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെ വെറും ദയനീയമായ ഒരു ജീവിതമാണു് ധനദൗർല്ലഭ്യത്താൽ അയാൾക്കു നയിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. ഇപ്രകാരം ഒരു വലിയജനക്കൂട്ടം ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നു് പട്ടണങ്ങളിലേക്കു പോരുകയും അജ്ഞരായ ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ അവിടെ ശേഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം ശോചനീയമായ ഗ്രാമത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ഉത്തമദേശഭക്തനായ ഏതൊരുവന്റെയും അതുപോലെതന്നെ ഗവൺമെൻറിന്റെയും കടമയാകുന്നു.

ഒന്നാമതായി വിദ്യാഭ്യാസം ഗ്രാമത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുകയാകുന്നു വേണ്ടതു്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധിതമാക്കണം. അതോടുകൂടി അവസാനിക്കാതിരിക്കത്തക്കവിധം വലിയ ഗ്രന്ഥശാലകളും ഗ്രാമങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കണം. ഇതുമൂലം ഗ്രാമീണർക്കു ധാരാളമായി പുസ്തകങ്ങളും വായിക്കുന്നതിനും അതുമൂലം ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു സ്ഥൂലജ്ഞാനമെങ്കിലും ഉണ്ടാകുന്നതിനും സാധിക്കുന്നു. കൃഷിസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവയായ പുസ്തകങ്ങളും ധാരാളം ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുമൂലം കാർഷികമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും അവസരമുണ്ടാകുന്നു. കൂടാതെ പകൽ മുഴുവൻ വേലയെടുത്തു ക്ലേശിച്ചിരിക്കുന്ന കർഷകരു് എന്തെങ്കിലും

പുസ്തകങ്ങളും വായിക്കുന്നതു ഒരു നവീനാന്വേഷണമുണ്ടാകുന്നതിനും അല്പനേരത്തേക്കെങ്കിലും തന്റെ ക്ലേശങ്ങളും മറക്കുന്നതിനും ഇടയാക്കുന്നു.

കൃഷിപരിഷ്കരണമാണു് ഗ്രാമോദ്ധാരണത്തിനുള്ള അടുത്ത മാർഗ്ഗം. ആധുനിക രീതിയിൽ ശാസ്ത്രീയോപകരണങ്ങളോടുകൂടി കൃഷിചെയ്യുന്നതിനു് കർഷകനു വശമില്ല. മണ്ണിന്റെ ഉഴവുകൊണ്ടതിന്റെയും പുതിയ വിത്തുകളോ കൂട്ടുചേർത്തവിത്തുകളോ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ ഗുണങ്ങളെയും കർഷകരെ മനസ്സിലാക്കണം. ഇന്നു ഉപയോഗിക്കുന്ന വളങ്ങളുടെ ഫലശൂന്യതയും നൂതനവളങ്ങളുടെ അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ ഫലങ്ങളും അവരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് മാതൃകാകൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതു് ഉചിതമാണു്. നമ്മുടെ ഗവൺമെൻറു് ഇക്കാര്യത്തിൽ അല്പമായെങ്കിലും ശ്രമിക്കുന്നതു് അഭിമാനകരംതന്നെയാണു്. ഒരേസ്ഥലത്തുതന്നെ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു ഒരേകൃഷിതന്നെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമില്ല. ഓരോസ്ഥലങ്ങളും മാറി മാറി കൃഷിചെയ്യണം. പക്ഷേ അതിനു കുറച്ചു സ്ഥലം മാത്രമുള്ള സാധുകർഷകർക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുന്നു. അതിനാൽ അവർക്കുള്ള സ്ഥലത്തെത്തന്നെ പലതായി വിഭജിച്ചു് ഓരോഭാഗത്തു ഓരോ കൃഷികൾ ചെയ്യുന്നതു നല്ലതാണു് ഒരാണ്ടിൽ ഒരുകൃഷിചെയ്ത സ്ഥലത്തു് അടുത്തയാണ്ടിൽ വേറൊരു സാധനം കൃഷിചെയ്യുന്നതു് ഗുണകരമാണു്. ഒരു ധാന്യത്തിനു വേണ്ടാത്തതും മറ്റു പലവസ്തുക്കൾ വേണ്ടതുമായ ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉപകാരപ്രദമാക്കുന്നതിനു ഇതൊരു നല്ല വിദ്യയാണു്.

മാമൂലനുസരിച്ചുള്ള പിലത്തരം കൃഷികൾമാത്രം ചെയ്യാതെ കൂടുതൽ ആദായകരങ്ങളായ പുതുകൃഷികളും ചെയ്യുവാൻ കർഷകരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. നാരങ്ങ മാങ്ങ മുതലായവ നാം ഇപ്പോൾ ധാരാളമായി സേലം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും വരുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ. ആവക പുതുകൃഷികൾ ചെയ്യുന്നതിനു് നമ്മുടെ തിരുവിതാംകൂറിൽ ധാരാളം സൗകര്യമുണ്ടു്. നെല്ലു്, കരുമുളകു് മുതലായവയെക്കാൾ ശ്രമം കുറഞ്ഞതും ആദായം കൂടിയതുമാണു് ഇവ. പറങ്കി അണ്ടി വ്യവസായം തിരുവിതാംകൂറിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനു വേണ്ട പറങ്കി അണ്ടി ആഫ്രിക്ക മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും വരുത്തേണ്ടിവരുന്നതു് കഷ്ടമാണു്. പറങ്കിമാവു് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടാകുന്നതാണു്. അതു് ധാരാളമായി കൃഷിചെയ്യുന്നതു് വളരെ ആദായകരമാണു്. നൂൽനൂല്പഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന പരുത്തിക്കൃഷിയും നടത്തുവാൻ കർഷകരെ പ്രേരിപ്പിക്കണം. മാവും നാരകവുംപോലെ ഇതരഫലവൃക്ഷങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുന്നതു് ഗുണകരമാണു്. പിലത്തിച്ചക്ക, വാഴ ഇവക്കു് കൂടുതൽ ആവശ്യമുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്.

ഈ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ ഫലങ്ങളും വരട്ടി 'ജാം' ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നതു് ആദായകരമാണു്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പിലത്തിച്ചക്കയും വാഴപ്പഴങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും അന്യനാട്ടുകളിൽനിന്നും വരുന്ന 'ജാം' ആണു് നമ്മിലധികംപേരും ഇന്നുപയോഗിക്കുന്നതു്. ഈ തൊഴിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

ഗ്രാമീണരുടെ ഇടയിൽ ഒരു സംഘടന അത്യാവശ്യമാണു്. ഏതൊരു കാര്യവും വിജയപൂർവമായി ചെയ്യുന്നതിനു് സംഘടന അപരിത്യാജ്യമാണല്ലോ. അല്പാല്പം ധനശേഖരം ചെയ്തു ഒരു മൂലധനത്തോടുകൂടി ഒരു സംഘം ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും സ്ഥാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പലകാര്യങ്ങളും സാധിക്കാവുന്നതാണു്. കാർഷികോപകരണ

ങ്ങളും പ്രത്യേകം വരുത്തുവാൻ ഓരോ കർഷകനും അശക്തനായിരിക്കാം. അവ അനാവശ്യവുമാണ്. സംഘം വകയായി യന്ത്രക്കലപ്പകളും വളങ്ങളും കൊയ്യുന്നതിനുള്ള യന്ത്രങ്ങളും വരുത്തി എല്ലാവർക്കും ഉപയോഗിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഏർപ്പാടുചെയ്യുന്നതു് കൃഷിയെ അതിയായി സഹായിക്കുന്നതാണു്. ഗ്രാമീണർക്കാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾക്കായി എപ്പോഴും പട്ടണങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നതും വിഹിതമല്ല. അതിനാൽ ഈ സംഘത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഗ്രാമീണരുടെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടസകലസാധനങ്ങളും സംഭരിച്ചുവെച്ചു് വിതരണംചെയ്യുന്നതു് അനാവശ്യധനനഷ്ടത്തേയും ദാരിദ്ര്യത്തേയും പരിഹരിക്കുവാൻ ഉതകുന്നതാണു്. കൂടാതെ ഗ്രാമത്തിലെ കാർഷികോല്പന്നങ്ങളും ശേഖരിച്ചു മൊത്തമായി അന്യദേശങ്ങളിലേക്കയക്കുന്നതിനും തന്മൂലം കർഷകർക്കു് കൂടുതൽ ആദായം കിട്ടുന്നതിനും സംഘം സഹായിക്കേണ്ടതാണു്. പണക്കാരായ ചുരുക്കംചിലർ സാധുക്കളായ കർഷകർക്കു് പണം കടംകൊടുത്തു് അത്യധികമായ പലിശ വാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം തടയേണ്ടതു കർഷകരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു് അപരിത്യാജ്യമാണു്. അതിനായി സംഘത്തിൽനിന്നുതന്നെ ബാങ്കിംഗ് ഇടപാടുകളും നടത്തുന്നതു് ആശാസകരമായിരിക്കും. ഇവയെല്ലാം ഗ്രാമീണരുടെ പണം വെളിയിൽ പോകാതെയിരിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്നു. കർഷകരുടെയിടയിൽ കൃഷിയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവുകളും വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനും സംഘത്തിനു സാധിക്കുന്നതാണു്. കൃഷിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന നൂതനതത്ത്വങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു മാസിക നടത്തുന്നതു വളരെ പ്രയോജനകരമാണു്, ഇങ്ങനെ കർഷകരുടെ സകല അഭിവൃദ്ധിക്കും ഈ സംഘം നിദാനമായിത്തീരുന്നതാണു്.

കൂടിൽവ്യവസായപ്രോത്സാഹനമാണു് ഗ്രാമോദ്ധാരണത്തിനുള്ള മറെറാരുമാർഗ്ഗം. ഇതിരജോഗുണപ്രധാനമായ പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ നടത്താവുന്ന ഒരു തൊഴിലാണു് നൂൽനൂല്പു്. ഇന്നത്തെ ഭാരതത്തിൻെറ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിക്കും തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കും, സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനുപകുതിയും ഏറവും പറ്റിയമാർഗ്ഗമായി മഹാത്മജി ഉപദേശിക്കുന്നതു നൂൽനൂല്പാണു്. ബാലന്മാരെന്നോ, വൃദ്ധന്മാരെന്നോ, സ്ത്രീകളെന്നോ, പുരുഷന്മാരെന്നോ, രോഗികളെന്നോ, അശക്തരെന്നോ ഉള്ള ഭേദംകൂടാതെ എല്ലാവർക്കും ഈ തൊഴിൽ ചെയ്യുവാനാകുന്നതാണു്. ഇതിൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കു് ഗ്രാമംതോറുമൊരോ പെറിയകനയ്ത്തുശാലയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. ഭാരതത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കുമാരായുവാവുംനെയ്ത്തുപഠിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണു്. വസ്ത്രങ്ങൾക്കായി എത്രലക്ഷം രൂപായാണു് നാം അന്യദേശത്തേക്കയയ്ക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. നമുക്കാവശ്യമുള്ളവസ്ത്രങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടാക്കുന്നതു് ഭാരതത്തിലെ ദരിദ്രസഹോദരലക്ഷങ്ങൾക്കു് ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതാണു്. ഇൻഡ്യയിലെ, പ്രത്യേകിച്ചു കേരളത്തിലെ,ഭ്രാന്തിപിടിച്ച ഭ്രാന്തികളും ഇന്നു വിദേശവസ്ത്രങ്ങളാണുപയോഗിക്കുന്നതെന്നതു് ഏറവും വ്യസനകരമായ ഒരവസ്ഥയാണല്ലൊ. ഗ്രാമോദ്ധാരണത്തിനു കഴിയുന്നതു പ്രവർത്തിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവരായ നാമെല്ലാവരും സ്വദേശിവസ്ത്രങ്ങളുപയോഗിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നെയ്ത്തു പഠിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലുമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

കയറുവ്യവസായത്തിനു് തിരുവിതാംകൂറിൽ വലിയ സൗകര്യങ്ങളുണ്ടു്. കായലുകളും നദികളും ധാരാളമായുള്ളതിനാൽ പ്രകൃതിതന്നെ അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു കാണാം. ധാരാളമായുണ്ടാകുന്ന കേരവൃക്ഷങ്ങളുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളും ഉപകാരപ്രദങ്ങളാണല്ലൊ. കയറുപായ്, കയറുമെത്ത മുതലായവ ധാരാളം ഇന്നാവശ്യ

ത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. അവ ധാരാളമായുണ്ടാക്കുന്നതു നമ്മുടെ നാട്ടിലെയും, വിദേശങ്ങളിലെയും ഉപയോഗത്തിനുതകുന്നതായിരിക്കും.

കൃഷിയോടോരവും അടുപ്പമുള്ള ഒരു തൊഴിലാണു് കാലിവളർത്തൽ. ഇന്നു കൃഷിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുറവിനൊരു കാരണം നല്ല കന്നുകാലികളില്ലാത്തതാണു്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളെ വളർത്തുന്നതിനുള്ള സൗകര്യവും ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ നിഷ്കർഷം പ്രവർത്തിപ്പിക്കാറില്ല. കാലിവളർത്തൽ ഒരു തൊഴിലായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു ഗ്രാമീണരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. ഇന്നത്തെ ബഹുമാനപ്പെട്ട വൈസ്രായിയുടെ ഈ വിഷയത്തിലുള്ള പ്രോത്സാഹനങ്ങളും ആശ്വാസകരങ്ങളും തന്നെയാണു്. കാലികളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു് നല്ല വിത്തുകാളകളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാകുന്നു. വിത്തുകാളകളെ വരുത്തി പല സ്ഥലങ്ങളിലായി വളർത്തുന്നതും രണ്ടും മൂന്നും ആണ്ടു കൂടുമ്പോൾ അവയെ മാറിമാറി നിർത്തുന്നതും കാലികളുടെ വർദ്ധനവൃദ്ധിയെ സഹായിക്കുന്നതാണു്.

ഇതോടനുബന്ധിച്ചുതന്നെ പാൽപ്പൊടി പാൽക്കട്ടി മുതലായവ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും ആദായകരമാണു്.

കോഴി, താറാവു്, മുതലായവയെ വളർത്തുന്നതു് ഏറ്റവും ആദായകരമാണു്. വിദേശങ്ങളിൽ ഇവയെ വളർത്തിമാത്രം വലിയ ധനവാന്മാരായിത്തീർന്നവർ ധാരാളമുണ്ടു്. മുട്ട വിരിക്കുക, തരം തിരിക്കുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളും അവർ യന്ത്രസഹായത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്നതിനാൽ കൂടുതൽ ആദായകരമായും ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടാതെയും ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ കൊട്ടാരക്കരെ മുട്ട തരംതിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു യന്ത്രം സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുതകുന്നതാണു്. ഗ്രാമീണരുടെ ധനാഭിവൃദ്ധിക്കു് ഇവ തികച്ചും പര്യാപ്തമാകുന്നതത്രെ

മെത്തപ്പായെയ്ത്തു കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചു തിരുവിതാംകൂറിൽ ആദായകരമായി നടത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. ഭാരതത്തിന്റെ ഭൂതരഭാഗങ്ങളിലെ നടത്തപ്പെടാത്ത ഒരു തൊഴിലാകയാൽ ഇതു് അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനും തന്മൂലം കൂടുതൽ ആദായമുണ്ടാകുന്നതിനും ധാരാളം സൗകര്യങ്ങളുണ്ടു്.

കൊട്ട, വട്ടി മുതലായവ നെയ്യുന്നതു് ഗ്രാമീണർക്കു് എളുപ്പത്തിൽ നടത്താവുന്ന ജോലികളാണു്. കരിമ്പനയും പെറ്റവള്ളികളും ധാരാളമായുള്ള തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇതിനു നല്ല സൗകര്യമുണ്ടു്.

പട്ടുനൂൽപുഴു, തേനീച്ച ഇവയെ വളർത്തുന്നതു് രസകരവും അതുസമയംതന്നെ ആദായകരവുമായ ഒരു തൊഴിലാകയാൽ വിനോദത്തിൽക്കൂടിയും ആദായവുമുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഗ്രാമീണർക്കു് ഇതു നടത്തേണ്ടവിധം അറിഞ്ഞുകൂടായിരിക്കാം. ഈ തൊഴിലിനെപ്പറ്റി അവരുടെ ഇടയിൽ അറിവു നൽകിക്കൂടുതൽ പ്രചാരം വരുത്തുന്നതു് നല്ലതാണു്.

ഇപ്രകാരം ഗ്രാമീണരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി അവരുടെ ധനസ്ഥിതിയെ ഉയർത്തുകയാണു് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നതെന്നും അതിനു് കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ എത്രമാത്രം സഹായിക്കുന്നവയാണെന്നും നാംകണ്ടു. എല്ലാത്തിലും ഉപരി അവരുടെ ഇടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുകയും സംഘടനയുണ്ടാക്കുകയുമാണു് വേണ്ടതു്. സംഘടനയാണു് സകല അഭിവൃദ്ധിക്കും കാരണമായിരിക്കുന്നതു്. മറ്റുള്ള സകല ജോലികളും സംഘം മുഖേന സാധിക്കുവാൻ വിഷമമില്ല.

മലയാള സമാജങ്ങൾ.

(കായ്ത്തർശിമാരുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്ന്)

കലാലയ സംഘടനാ സമിതിയുടെ ആദിമുഖ്യത്തിൽ മലയാള സാഹിത്യ വിവാദ സമാജങ്ങൾക്ക് ഇക്കൊല്ലം സ്വതന്ത്രരായ അസ്തിത്വമുണ്ടായി എന്നുള്ളതു് കൈരളിയ്ക്കു കച്ചവടയനാഥരം അഭിമാനകരമത്രെ. ബി. എ. ക്ലാസുകൾ ഏകോപിച്ചുള്ള മലയാള സമാജത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി ശ്രീമാൻ കെ. ശങ്കരപ്പിള്ള ബി. എ. അവർകളേയും, ഇന്റർമീഡിയറ്റ് ക്ലാസുകൾക്ക് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമുള്ള സമാജങ്ങളുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായി ശ്രീമാൻ പി. വി. ഉലഹന്നൻമാപ്പിള, എം. എ. അവർകളേയും നിയമിയ്ക്കുണ്ടായി. ഇക്കൊല്ലത്തെ ബി. എ സമാജത്തിന്റെ കായ്ത്തർശിയായി സീനിയർ ബി. എ വിദ്യാർത്ഥി മി. ജി. കൃഷ്ണൻനായരും, ഇന്റർമീഡിയറ്റ് സീനിയർ സമാജം കായ്ത്തർശിയായി മി. പി വി. ഇട്ടിയും, ജൂനിയർ സമാജം കായ്ത്തർശിയായി എ. സബാസ്റ്റ്യൻ പാറാനി അവർകളും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ചിങ്ങം ഇരുപതാതീയതി മലയാള സമാജങ്ങളുടെ പ്രോദ്ഘാടനമഹായോഗം കൂടുകയും, തദവസരത്തിൽ രാജശ്രീ ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ ബി. എ ബി. എച്ച്; എം. എച്ച്. എ. "ഭാഷാനാടകങ്ങൾ" എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിയ്ക്കയും ചെയ്തു. (പ്രസംഗം മുൻപ്രക്ഷത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.) തുലാം മുപ്പതാംതീയതി കോളേജിലെ ആംഗലൈകരളീസമാജങ്ങളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള ഒരു അസാധാരണയോഗം പ്രഥമസ്ഥ ഉ. റാ. തോമസ് എ. എ. എച്ച്. റാ; ബി. എ. (കാൻറബ്) അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ കൂടുകയും, കെ. പി. കരുണാകരമേനവനവർകൾ "ആത്മരാരാമത്തിൽ" എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി മലയാളപ്രസംഗം നടത്തുകയുമുണ്ടായി. അനന്തരം മഹാകവി കുട്ടിക്കയത്തിൽ വെറിയാൻ മാപ്പിള്ളയുടെ നിര്യാണത്തേയും സാഹിത്യശ്രമങ്ങളേയും അനുസ്മരിക്കുന്നതിനു് കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള ബി. എ. അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ മലയാള സമാജങ്ങളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള ഒരു മഹായോഗം നടന്നു. എൻ: കേശവപിള്ള, ബി. എ., എച്ച്. റാ. സാഹിത്യകുലപ്രധാനമായ കുട്ടിക്കയസാഹിത്യത്തെ എഴുത്തച്ഛൻകൃതികളോടു സാമ്യപ്പെടുത്തി പ്രസംഗിക്കയുണ്ടായി. പരേതന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു് ഒരു അനുശോചനപ്രമേയം യോഗത്തിൽ പാസ്സാക്കി.

ബി. എ. സമാജത്തിന്റെ ഒരു സാധാരണയോഗം ശ്രീമാൻ എം. പി. പോൾ എം. എ. അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ നടന്നു. പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ ആധുനികസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി മി. കെ. പി. കേ

ശവ (ജൂണിയർ ബി. എ. വിദ്യാർത്ഥി) ന്റെ പ്രസംഗവും, പരേതനായ ശ്രീമാൻ ഗോപാലപിള്ളയെ അനുസ്മരിച്ച് ശ്രീമാൻ കെ. ശ്രീധരൻനായരുടെ (ജൂണിയർ ബി. എ.) ഒരു കവിതാപാരായണവും ആയിരുന്നു ഇതിലെ പ്രധാനചടങ്ങുകൾ. സീനിയർ ഇൻറർമീഡിയറ് സമാജത്തിൽ രണ്ടു സാധാരണയോഗങ്ങൾ നടന്നു. അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ശ്രീമന്മാരായ കെ. എം. മാത്യു, റവി. റവി. ജോസഫ് എന്നിവരും, വക്താക്കൾ മെസ്സേഴ്സ് എ റവി. ജോസഫ്, പി. വി. ജോർജ്ജ്, എന്നിവരും വിഷയങ്ങൾ ആധുനിക പരിഷ്കാരം, ഭാഷയുടെ ആധുനികസ്ഥിതി എന്നിവയുമായിരുന്നു. ജൂണിയർസമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നാലു സാധാരണയോഗങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുതസംഘങ്ങളിൽ മെസ്സേഴ്സ് പി. വി. ഉലഹന്നൻമാപ്പിള എം. എ., പി. സി. ജോസഫ് ബി. എ (ഓണേഴ്സ്), എം. സി. മത്തായി ബി. എ., ജെ. മത്തായി എന്നിവരായിരുന്നു അദ്ധ്യാസനാധിപതികൾ. ഫലിതസാഹിത്യം, മലയാളഭാഷാസാഹിത്യം, ഭാഷയും എഴുത്തച്ഛനും, സാഹിത്യനിരൂപണം, എന്നീ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് ഓരോ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രസംഗിച്ചു. എല്ലാ സമാജങ്ങളുടേയും സാധാരണയോഗങ്ങളിൽ അനേകം അംഗങ്ങൾ ലഘുപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. സമാജങ്ങൾക്ക് സകല ഭാവുകങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Licence No. 160.

Printed at
The St. Josephs' Orphanage Press, Changanacherry
&
Published by the Principal
S. B. College, Changanacherry.